

Giới thiệu Đại Thiểu Gia Nhà Họ Cam Rất Khó Trị

Như cô dự đoán thì Đại Thiểu Gia Nhà Họ Cam Rất Khó Trị là điều dĩ nhiên, bởi vì những chiêu trò của cô đều bị anh ta biết trước. Vì số nợ khổng lồ của gia đình, mẹ thì lâm bệnh nên cô phải nhường nhịn anh để kiếm tiền.

Biết được điểm yếu của cô, anh dùng tiền uy hiếp tiến hành tính kế lừa gạt thiên hạ "Mượn bụng sinh con". Với số tiền trước mặt cô có thể chi trả mọi thứ cô cần, không có chuyện gì sao phải tắt đèn còi quần áo? Bàn tay trong bóng tối không an phận sờ ở nơi nào?

Nhưng mà đó cũng là trò chơi của anh để anh vui chơi cùng cô, điều đó cô cũng đoán trước được rồi! Thật là khổ cho cuộc đời cô gái này.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiểu Gia Nhà Họ Cam Rất Khó Trị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Ngày nắng gắt ánh mặt trời chói chang chiếu lên đầu người muốn choáng váng, Chu Chiêu Hi bước nhanh hơn đi vào "Xây dựng Đạo Dương" ở bên trong cao ốc.

Nhiệt độ từ máy điều hòa đối diện phẳng phát xua tan bớt độ nóng, cô đi vào thang máy, bấm đèn tầng chín, thang máy chậm chậm đi lên trên.

Nghĩ lại những chuyện xảy ra nửa tiếng trước, cô tức giận thở ra một hơi.

Cô không hiểu, trên thế giới này tại sao có thể có người mặt dày vô sỉ như thế? Được rồi, muốn kiện phải đi kiện, ông ta cho là uy hiếp cô như vậy, cô sẽ bị sợ đến tè ra quần sao?

Không, cô một chút cũng không dọa được, nếu như ông ta không sợ nói việc này mất mặt, cô càng không cần thiết phải sợ, một xu cô cũng sẽ không cho, ông ta đừng mơ tưởng lấy được đồng nào của cô.

Ánh mắt lơ đãng thoáng nhìn, gương trong thang máy phản chiếu ấn đường của cô nhíu lại, cô nhìn kỹ hình ảnh phản chiếu trong gương, đôi lông mày rậm nhướng lên trên khuôn mặt trái xoan lớn chừng bàn tay, trong đôi mắt to sáng ngời hiện lên dấu vết của sự tức giận chưa biến mất, ánh mắt thoát nhìn có chút hung dữ.

Mái tóc ngắn xoắn tự nhiên có chút lộn xộn, cô đưa tay vuốt vuốt, sau đó xoa xoa huyệt thái dương hơi đau.

"Không nên tức giận vì người kia, ông ta không đáng giá! Chu Chiêu Hi, mày là người phụ nữ thông minh lý trí tinh táo, tội gì lấy lỗi của người khác tới trừng phạt mình, ngu ngốc mới có thể làm chuyện đó." Cô nhìn gương tự nói.

Đình một tiếng, thang máy đến lầu chín, cửa trượt ra hai bên, cô mím mím môi, điều chỉnh biểu hiện trên khuôn mặt, đôi môi đỏ tươi nâng lên hai bên, gọi lên một nụ cười, tràn đầy tự tin bước ra khỏi thang máy.

Đi tới chỗ ngồi của mình, rót cho mình một ly nước lạnh giải khát, vừa rót hết một ly, lại rót đầy một ly thứ hai nữa, miệng chuẩn bị muốn uống, thì có người bước vội vã chạy tới.

"Chiêu Hi, Chiêu Hi, không xong rồi."

"Ai nói vậy, tớ rất ổn mà."

"Chiêu Hi, cậu đừng nói giỡn nữa, chuyện thật sự không xong!" Về mặt Dương Mỹ Dục hốt hoảng bị chuyện xảy ra một tiếng trước quấy nhiễu không có tâm trạng đùa giỡn.

"Làm sao vậy?" Biết rõ cá tính của cô ấy, một chút chuyện nhỏ cũng có thể làm cho cô ấy hoảng hốt luống cuống, chuyện bé xé ra to, cho nên Chu Chiêu Hi lo lắng liếc mắt nhìn cô một cái, môi thì nhấp ly nước uống nước lạnh như băng.

"Thư ký Kha nói muốn từ chức, một tiếng trước đã rồi đi."

"Khụ khụ khụ, " nghe vậy, cô sặc, liền vội vàng hỏi: "Tại sao cô ấy không làm?"

"Cô ấy. Một tiếng trước, chủ tịch muốn cô ấy cầm bảng báo cáo đi vào, kết quả." Dương Mỹ Dục cắn môi liếc mắt chớp mắt nhìn cô.

"Kết quả như thế nào?" chân mày Chu Chiêu Hi vặn vẹo, trong lòng đã có dự cảm, nhất định vừa là bởi vì "Như vậy".

Đáng chết, cô đã làm trợ lý cho chủ tịch tập đoàn Đạo Dương hai năm nay, đã đối qua mười sáu thư ký rồi, tên kia đến tột cùng muốn đuổi đi bao nhiêu

thư ký mới cam tâm chứ?

"Kết quả thư ký Kha không dựa vào thói quen của chủ tịch, mang báo cáo hàng tháng đặt trước mặt chủ tịch, chủ tịch muốn cô ấy sửa lại lần nữa, cũng không biết chuyện gì xảy ra thư ký Kha lại dám cãi lại, mặc kệ bảng báo cáo trước mặt, cũng không giống nhau? Vì thế chủ tịch đã nói." Lời kia có chút khiếm nhã, vì vậy cô ấy không dám nói ra.

"Chủ tịch nói cái gì?"

Thẹn thùng nhấp môi dưới, Dương Mỹ Dục nhỏ giọng thuật lại, "Chủ tịch đã nói đương nhiên là khác biệt, giống như cậu đi toilet chẳng lẽ sẽ trước chùi đít còn lớn tiếng sao? Sẽ không đúng không, mỗi một sự kiện đều có nó thứ tự trước sau, nếu ngay cả loại chuyện nhỏ này cô nói cũng không có cách nào làm tốt, có lẽ không cần ở lại chỗ này lãng phí thời gian của tôi nữa."

Nghe xong, Chu Chiêu Hi bất lực lau mặt, "Rồi sau đó thì sao?"

"Thư ký Kha khóc lóc chạy ra ngoài, trở về chỗ ngồi của cô ấy cầm túi xách, bỏ lại một câu cô ấy không làm nữa, ngay lập tức khóc chạy một mạch ra ngoài."

"Tên kia là chê chuyện của tớ còn chưa đủ nhiều, không cần phải đuổi cổ thư ký chứ?" Một cổ tức giận xông tới, cô để ly nước xuống, đi về phía phòng làm việc của chủ tịch, cũng không gõ cửa mở cửa phòng làm việc, liếc thấy người đàn ông ngồi thẳng bên trong, tức giận bốc cháy lên trong hai con mắt.

"Mời anh giải thích rõ ràng cho tôi biết đây là xảy ra chuyện gì? Tôi mới vừa đi khỏi nửa ngày, anh lại bức một thư ký chạy đi!"

Từ trong công văn Cam Nhĩ Thụy ngẩng đầu lên, thông thả ung dung quan sát cô gái xông vào phòng làm việc của anh, chậm rãi lên tiếng, "Chu tiểu thư, xin cho hỏi cô đang nói chuyện với ai?"

"Xin hỏi trong phòng làm việc trừ anh ra còn có ai?"

Anh nhướn nhướn đuôi lông mày, giọng nói nhẹ nhàng nói: "Thì ra là cô đang nói chuyện với tôi, tôi còn tưởng rằng cô đang chửi một đứa trẻ hay là đang trách mắng cấp dưới."

Chu Chiêu Hi cứng lại, biết đây là anh đang nhắc nhở cô chú ý thân phận của hai người, đành phải cứng rắn nén tức giận giọng nói lạnh lẽo.

"Không phải đã lần trước anh đã đồng ý với tôi sẽ không đuổi thư ký nữa sao? Vậy bây giờ là chuyện gì xảy ra, đang êm đẹp tại sao anh lại mắng thư ký Kha bỏ chạy?"

Cam Nhĩ Thụy chậm rãi lên tiếng nói, "Đầu tiên, êm đẹp tôi sẽ không mắng chửi người, thứ hai, từ đầu tới cuối tôi cũng không có mắng thư ký Kha."

"Anh không có mắng cô ấy?" Thấy anh lại hoàn toàn phủ nhận, cô tức giận vuron ngón trỏ chỉ ngay mũi anh, "Được, vậy tôi hỏi anh, anh có nói với cô ấy lời như chẳng lẽ trước khi chùi đít còn trở nên lớn tiếng hay không?"

"Những lời này tôi có nói, nhưng từ đầu tới cuối tôi cũng không có mắng cô ta." Trí nhớ của anh rất tốt, đã nói sẽ không phủ nhận.

"Vậy anh có nói với cô ấy, ngay cả chút chuyện nhỏ này cũng không làm được thì lập tức cút đi hay không?"

"Không có."

"Không có !" Cô nâng cao âm cuối lên.

"Tôi không biết lời này cô nghe được từ đâu, nhưng chỉ là cất câu lấy nghĩa, tôi cũng không phải nói như vậy." Anh nhấp nháp chân dài, khoanh tay trước ngực, nhàn nhã chớp mắt nhìn cô. Đã từ lâu anh đề ý mỗi khi cô trở nên kích động thì hai tai đều sẽ đỏ hết.

"Vậy anh nói như thế nào?"

"Tôi dùng giọng nói hết sức hiền lành nói cho cô ta biết, cô ta đã làm gần hai tháng, trong đó một tháng lại có hai mươi sáu ngày, tôi giao phó công việc cho cô, cô đều không làm kịp, tôi tự nghĩ, có lẽ cô rất không phù hợp công việc này, cô có phải nên suy nghĩ kỹ càng, muốn tiếp tục lưu lại không phải lãng phí thời gian của tôi với cô sao?"

"Anh gọi cái này là hiền lành?" Mẹ nó, cái này căn bản là nói rõ để cho người ta rồi đi thôi!

"Tôi xác nhận thực sự là xuất phát từ ý tốt mới nói như vậy." Mắt phượng thon dài liếc nhìn cô, anh không lạnh không nóng mở miệng, "Chu tiểu thư, cô là tự mình dạy dỗ thư ký, cô hẳn là rất rõ ràng trí nhớ cô ta không tốt, công việc lại không dụng tâm, trong thời gian làm việc thường nói chuyện điện thoại yêu đương cá nhân, những cái này cũng không sao cả, nhưng mỗi lần tôi giao công việc cho cô ta, cô ta luôn làm trăm ngàn chỗ hở, cô cảm thấy cô ta thật sự có thể đảm nhiệm công việc này sao?"

"Chuyện này. . . ." Chu Chiêu Hi bị anh hỏi ngược lại cứng họng. Được, cô thừa nhận thư ký Kha quả thật không quá tốt, chỉ là bình hoa hào nhoáng bên ngoài, nhưng dù sao cũng là bộ phận nhân sự tuyển vào, cô thì có thể làm gì? Cô đã dạy dỗ hết sức rồi.

Cô chỉ là một trợ lý, mỗi ngày đều có xử lý không xong giấy tờ, lại còn kiêm luôn trách nhiệm dạy dỗ thư ký của anh ta, rất mệt mỏi có được hay không!

Hon nữa người này lại rất bất bẻ, mọi chuyện yêu cầu hoàn mỹ, bất luận là bảng báo cáo tài vụ, tờ trình văn bản hay bản kế hoạch, đều phải soạn theo y hình thức anh ta quy định ra, nếu không nhất định trả về yêu cầu sửa đổi.

Vì vậy mỗi lần một thư ký rời đi, cô lại phải dạy lại từ đầu, lúc nào cô rảnh rồi như vậy hả?

"Mỗi một người thư ký cũng bị anh nghi ngờ thành kẻ vô dụng, lần sau lại có mới thư ký đi vào, anh tự mình dạy bảo cô ta, tôi không bao giờ xía vào nữa."

Ánh mắt màu đen xa thẳm nhìn cô.

"Chu tiểu thư, tôi có thể tha thứ cho cô vô lễ, chẳng qua tôi hi vọng cô nhớ, không phải cấp trên nào cũng đều là người độ lượng rộng rãi giống như tôi đây."

Người độ lượng rộng rãi? Chu Chiêu Hi mắt tròn trắng nhìn lên trời. Cô biết tính tình mình không tốt lắm, mỗi lần chỉ cần nổi giận, cô sẽ quên cô chỉ là một trợ lý nho nhỏ, gằm thét với người lãnh đạo.

Nhưng người độ lượng rộng rãi những lời này như thế nào cũng chưa thể dùng tới trên người anh ta chứ? Cô làm trợ lý cho anh hơn hai năm, anh liền đổi mười mấy thư ký, đây coi là cái gì người độ lượng rộng rãi à?

Nghênh đón ánh mắt xanh giận dữ của cô, đợi chờ một lúc, anh nhắc nhở cô, "Cô không biết ba từ xin lỗi nói thế nào sao?"

Anh có thể tha thứ cho cô dùng thái độ ác liệt chống đối, nhưng nếu cô không mở miệng nói xin lỗi trước, khác nào anh cho cô lối thoát?

Cô cắn răng trừng anh, như thế nào cũng không chịu nói ra ba chữ thật xin lỗi.

Được, cô thừa nhận thái độ của mình quả thật không đúng, nhưng cũng là do anh ta có lỗi trước, bởi vì một chút chuyện nhỏ như hạt mè tổng cổ thư ký đi, cuối cùng gặp xui xẻo còn không phải là cô sao?

Trước khi thư ký mới trình diện, những công việc khác của thư ký không người nào đồng ý tới đây giúp đỡ, tất cả mọi người khiếp sợ tính cách bất bẻ của anh, sợ động một tí là phạm lỗi, cho nên trong khoảng thời gian này cô phải kiêm trợ lý và chức vụ thư ký, phục vụ anh ta vị chủ tịch to lớn này.

Cô không lên tiếng, anh cũng không nói chuyện, ánh mắt của hai người giằng co, chờ đối phương thừa nhận lỗi lầm trước.

Theo ý của anh, đối với cô anh đã cực kỳ dung túng, cô không nên không biết điều như vậy nữa; nhưng đối với cô mà nói, cảm thấy anh hoàn toàn cô ý tìm phiền toái cho cô, bởi vì nhất định phải một thân kiêm hai chức là cô!

Cuối cùng cô lên tiếng, nhưng lời nói ra nói cũng là ——

"Tôi yêu cầu được tăng lương."

"Hai tháng trước tôi đã tăng lương cho cô rồi, cô lại muốn đề nghị tăng lương, không cảm thấy quá vô lý hay sao?" Hơn hai năm qua cô đã sáu lần lương, cô đã được lương trợ lý đặc biệt so với nhiều quản lý còn cao hơn.

Cô có lý chẳng sợ hùng hồn mở miệng, "Tôi yêu cầu được tăng lương là có lý do chính đáng. Thư ký Kha từ chức, công việc thư ký tạm thời nhất định là do tôi làm, người mới vào còn không phải lại muốn tôi huấn luyện giúp anh, lượng công việc của tôi lập tức tăng lên nhiều như vậy, chủ tịch tăng lương cho tôi chẳng lẽ không đúng sao?"

Ánh mắt anh lạnh lẽo chớp mắt nhìn cô, "Cô lần trước, lần trước nữa, lần trước nữa đều là dùng lý do này yêu cầu tôi tăng lương, tôi đều đáng ứng yêu cầu của cô, bây giờ cô lại dùng lý do giống nhau, không cảm thấy không có ý tưởng mới nào hợp lý hơn sao?"

Cô tức giận phản bác, "Vậy anh đổi lại thay đổi một thư ký thì nói thế nào? Chẳng lẽ chỉ vì anh là chủ tịch mà có thể hành động tùy ý như vậy, muốn làm gì thì làm sao? Anh có biết hay không những thói quen kỳ quái kia của mình cùng quy định có quá nhiều phiền toái? Chỉ cần dạy dỗ thư ký nhớ những thứ kia tôi phải mất bao nhiêu sinh lực anh biết không? Mỗi một người tới tôi phải dạy một lần, phiền cũng phiền chết được."

Ánh mắt đen lạnh lùng, "Chu tiểu thư, nếu như chuyện này thật khiến cô phiền như vậy, vậy cô cũng không cần làm, không có ai miễn cưỡng cô nhất định phải làm!" Anh vẫn thật sự tán thưởng tài năng của cô, cho nên mới năm lần bảy lượt dễ dàng tha thứ đối với tính tình nóng nảy của cô, nhưng lần này cũng can rờ hơi quá.

Giọng nói lạnh lùng này làm cho cô cứng lại, Chu Chiêu Hi cắn cắn môi, rất muốn thẳng thắn lớn tiếng tính sổ với anh nói lão nương đã sớm không muốn làm, nhưng hai vai gánh vác trách nhiệm không cho phép cô tùy hứng như thế, cô rất cần công việc này, rất cần khoản tiền lương này.

Đề nén xuống cảm xúc không cam lòng, cô cúi thấp mặt, đôi môi sâu kín thờ nhẹ ba chữ, "Thật xin lỗi." Nhỏ giọng nói xong, liền quay đầu rời khỏi phòng làm việc của anh.

Trở lại chỗ ngồi, ấn đường cô nhú chặt cổ nén uất ức trong lòng.

"Chiêu Hi, cậu ổn chứ?" Dương Mỹ Dục đi tới bên cạnh cô, lo lắng nhìn cô.

Cô nhẹ nhàng lạnh nhạt đáp một tiếng, "Ừ. Mỹ Dục, làm phiền cậu thông báo cho bộ phận nhân sự, yêu cầu bọn họ mau tuyển thêm một thư ký mới vào."

"Bây giờ sao?"

"Đứng." Suy nghĩ một chút, cô mở miệng lần nữa, "Cậu nói với người ở bộ phận đó, lần này tuyển dụng tớ muốn đích thân phỏng vấn."

Dương Mỹ Dục có chút không ngờ: "Cậu phải đích thân phỏng vấn?"

"Tránh cho bọn họ lại tìm một người trông khá mà không dùng được, cậu cũng biết phục vụ ông chủ lớn của chúng ta có bao nhiêu khó khăn, làm thư lý của anh ta, chống chọi tính khí cùng trí nhớ nếu so với người bình thường phải mạnh hơn mới có thể."

"Nói cũng phải." Dương Mỹ Dục đau lòng nhìn cô, "Lần này thư ký Kha đi, tới đây cậu lại phải khổ cực một chút."

"Vây cũng hết cách rồi, ai bảo chúng ta là người làm công ăn lương của người ta chứ, anh ta cao hứng thể nào cũng chỉ có thể tùy ý anh ta." Trong giọng nói rõ ràng hờn giận.

Dương Mỹ Dục như có điều suy nghĩ nhìn cô nói: "Chiếu Hi, tớ cảm thấy được ông chủ anh ấy. Thật ra thì cũng rất dễ dàng tha thứ cho cậu, cậu xem thư ký Kha chỉ chọi anh ấy một câu, anh ấy đã bảo cô ấy rút đi, nhưng mỗi lần cậu lớn tiếng ầm ĩ với anh ấy, anh ấy đều chưa từng đề cập rời khỏi."

Chu Chiếu Hi tự biết rất rõ nói: "Đây còn không phải là bởi vì tớ làm tốt lại nhẫn nhịn chịu đựng giày vò, quan trọng nhất là, chỉ có tớ có thể nhớ rất rõ ràng những thói quen kỳ quái kia của anh ta."

Nhìn cô trợn mắt bộ dạng bất đắc dĩ, Dương Mỹ Dục phớt bạt cười: "Tớ thật sự cảm thấy anh ấy đối với cậu không giống như với người khác. Tớ đi gọi điện thoại cho bộ phận nhân sự đây."

"Cám ơn." Nhưng một chút cô cũng không cảm thấy được anh ta đối với cô khác biệt chỗ nào, mới vừa rồi, anh ta không phải còn nhắc nhở cô phải chú ý thân phận của hai người sao? Anh ta là chủ tịch cao cao tại thượng, nếu như làm anh ta phát bực, anh ta muốn người nào rút thì người đó lập tức phải rút.

Đi ra khỏi thang máy, Chu Chiếu Hi đi vào bãi đậu xe dưới tầng hầm của công ty, đi về phía chiếc xe hơi màu xám của mình, đồng thời giọng nói lạnh lẽo hướng về phía điện thoại di động nói: ". Ông đã tìm được luật sư muốn kiện tôi? Được, mặc cho ông đi kiện. Muốn cho tôi ba ngày cân nhắc? Ha, không cần, muốn kiện thì ông kiện, còn giăng lưới xúi kiện làm gì."

Lắng nghe tiếng trong loa truyền ra, Chu Chiếu Hi cắn răng nghiêng lợi trả lời: "Sợ sau này tôi làm khó các người? Ông ít ở bên đó giả mù sa mưa. Vậy sao, luật sư nói tỷ lệ ông thắng kiện vượt qua Cửu Thành? Vậy rất tốt nha, chúc mừng ông, chẳng qua tôi vẫn là câu nói kia, ông đừng mơ tưởng tôi sẽ cho ông một đồng, nếu có tiền, tôi tình nguyện quyên góp cho những người ăn xin cũng sẽ không cho ông."

Dứt lời, cô không chút lưu tình chấm dứt cuộc trò chuyện, hô hấp bởi vì cảm xúc tức giận mà có vẻ hơi dồn dập.

Đáng ghét, cô tuyệt đối sẽ không thỏa hiệp.

Từ ngày cô ra đời chưa bao giờ nuôi cô lên người một ngày, bây giờ lại có vẻ mặt muốn kiện cô vì bị vứt bỏ? Cô chưa từng thấy qua người đàn ông nào vô liêm sỉ hơn người này.

Ban đầu ông là kén rể ở nhà họ Chu, lúc mẹ sinh cô chưa tới nửa năm, liền vợ vét toàn bộ tài sản nhà họ Chu chạy theo đàn bà bên ngoài, để lại một đống nợ cho mẹ cô gánh chịu, hiện tại đã nghèo nàn người bệnh tật, bị người đàn bà kia bỏ, vẫn còn có mặt mũi quay đầu lại yêu cầu cô phụng dưỡng ông ta, muốn cô hàng tháng đưa cho ông ba vạn phí sinh hoạt!

Ông ta làm sao có mặt mũi nói ra được câu này vậy? ! Ba cái gì? Cô căn bản cũng không có ba! Ba của cô đã chết từ lâu rồi!

Cô tuyệt đối sẽ không thừa nhận người đàn ông như vậy là ba của cô, tuyệt đối không nhận! Cô có ba, chỉ có mẹ.

Tức giận đưa tay vào túi xách nghĩ muốn lấy chìa khóa, lại phát hiện cũng không tìm được. Rốt sao? Hay là để quên trên văn phòng không cầm xuống? Cô đang chuẩn bị quay đầu lại đi tìm, đột nhiên nghe được một giọng nói truyền đến ——

"Đây là của cô phải không?"

Cô ngẩng đầu nhìn lại, nhìn thấy chùm chìa khóa có treo hình mèo Hello Kitty của mình, Cô gật đầu liên tục không ngừng, đưa tay nghĩ cầm lại chìa khóa.

"Là chìa khóa của tôi, anh nhặt được ở đâu vậy?"

"Trên hành lang phòng làm việc." Cam Nhĩ Thục đưa chìa khóa cho cô.

Nhận lấy, chần chờ chốc lát, cô rút cuộc mở miệng: "Cám ơn."

Vì chuyện thư ký Kha, cô tức giận cả một buổi chiều đều không nói chuyện với anh, có công vẫn muốn đưa cho anh tất cả đều tìm em gái vừa học vừa làm đưa vào, không ngờ chìa khóa của cô lại bị anh nhặt được, nhưng.

"Làm sao anh biết chìa khóa này là của tôi?" Cô hỏi.

"Trên phòng làm việc tầng chín chỉ còn hai người chúng ta trẻ nhất, chìa khóa này không phải của tôi tất nhiên chính là của cô, hơn nữa, hình như cô rất thích mèo Hello Kitty." Anh đề ý hình vẽ trên cái cốc của cô cũng là Hello Kitty.

Cô làm trễ đến như vậy không phải do anh ban tặng sao, thư ký Kha vừa đi, cô phải một người làm nhiều việc, cho đến lúc này mới xong.

"Cám ơn chủ tịch, tôi đi trước." Cô quay lại chỗ xe đậu, mở cửa xe.

"Chờ một chút, Chu tiểu thư." Cam Nhĩ Thụy gọi cô lại.

"Còn có chuyện gì sao?" Bởi vì mệt mỏi, vẻ mặt của cô có chút bức mình.

Mắt đen bình tĩnh nhìn chăm chú vào cô, "Nếu như cô cần hỗ trợ về mặt luật pháp, có thể tìm nhân viên pháp vụ công ty giúp một tay."

Chu Chiêu Hi ngây ngốc nhìn anh mấy giây, không vui chớp mắt hỏi: "Anh nghe lén tôi nói điện thoại?"

"Tôi không phải cố ý muốn nghe, cô nói điện thoại nói kích động như vậy, trừ khi tai tôi bị điếc, nếu không rất khó không nghe thấy." Bọn họ chia ra đi hai thang máy xuống lầu trước sau, anh ở sau lưng cô, không cần thận nghe những lời đó.

Chu Chiêu Hi cắn cắn môi, ánh mắt nhìn chăm chăm cái chìa khóa trong tay giấy lát, mới thập thủ nhìn về phía anh, nhẹ giọng nói: "Cám ơn." Trở thành trợ lý của anh hơn hai năm, cô biết anh luôn luôn công và tư rõ ràng, thật bất ngờ anh lại sẽ chủ động mở miệng cho trợ giúp.

"Không khách khí." Đáp một tiếng, Cam Nhĩ Thụy đi về phía xe của mình đậu, bên môi nhàn nhạt nâng lên nụ cười. Nhìn bộ dạng cô cũng không lại vì chuyện thư ký Kha tức giận nữa chứ?

Nhìn bóng lưng của anh, Chu Chiêu Hi chợt sinh ra một chút ý nghĩ hoang tưởng. Chắc là anh cố ý lấy lòng cô, vì. Và buổi chiều cô không nói chuyện với anh?

Ngay sau đó cô cảm thấy buồn cười. Anh đường đường là chủ tịch làm sao phải lấy lòng một cô trợ lý nho nhỏ đây? Cô lắc đầu một cái, ngồi vào trong xe, chuông điện thoại di động bỗng dưng vang lên, cho là người đàn ông vừa rồi gọi tới, cô cau mày nhận điện thoại.

"Này, ông muốn kiện thì cứ việc lập tức đi kiện đi, không cần gọi đánh lại. Ô, là di Phương ạ, thật xin lỗi, con cho là. Cái gì? Bây giờ đi ở đâu? Được, con lập tức đi tới."

Xe hơi màu xám bạc ồn ào một tiếng nhanh chóng lái ra khỏi bãi đỗ xe dưới tầng hầm, Cam Nhĩ Thụy nhìn qua kính thấy xe vội vã rời đi, mi tâm nhíu lại, lẩm bầm nói: "Làm sao phải lái nhanh như vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiểu Gia Nhà Họ Cam Rất Khó Trị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

"Cái gì? Phải cắt bỏ?!"

Bác sĩ đẩy kính của mình một cái giải thích, "Tình hình là vết thương bị nhiễm trùng rất nghiêm trọng, nếu như không lập tức cắt bỏ, các tế bào của bộ phận xung quanh sẽ bị lây nhiễm, sợ rằng sẽ biến chứng nghiêm trọng nhiễm trùng máu, nguy hiểm tính mạng của bà."

"Nhưng cắt bỏ chân của bà, vậy sau này bà đi lại bằng cách nào? Mẹ tôi bà ấy sẽ không chịu nổi! Bác sĩ, thật sự không có cách nào khác có thể cứu bà hay sao?"

Mẹ luôn mạnh mẽ hiếu thắng, lại sĩ diện, bà nhất định không chịu nổi mình trở thành người tàn tật, chịu đựng bệnh tiểu đường mấy năm nay cũng đã làm cho bà khổ sở không thể tả, bây giờ lại muốn cắt bỏ chân, cô thật sự sợ mẹ cô biết sẽ không sống nổi.

Bác sĩ kiên nhẫn nói rõ, "Chu tiểu thư, nếu như còn có phương thức trị liệu khác tốt hơn, chúng tôi cũng sẽ không lựa chọn cắt bỏ chân của bác, thật sự là không có cách nào khác."

Chu Chiêu Hi kích động nắm lấy cánh tay của bác sĩ. "Không, mẹ tôi bà ấy nhất định sẽ không đồng ý! Đều là lỗi của tôi, không để ý đến vết thương đã nhiễm trùng rất nghiêm trọng như thế, cầu xin bác sĩ, dù thế nào cũng nhất định phải giữ được chân của mẹ tôi, nếu không thì bà sẽ không sống nổi, cầu

xin bác sĩ, muốn bao nhiêu tiền cũng không thành vấn đề, tuyệt đối không thể cắt."(*)

(* Theo mình biết bị bệnh tiểu đường vết thương rất khó lành, nếu để nó nghiêm trọng sẽ bị hoại tử và lây lan, buộc phải cắt bỏ để tránh lây lan nghiêm trọng hơn).

Bác sĩ Ôn Văn đầu xót nhủ mày, dùng sức rút cánh tay bị cô bóp đau về.

"Chu tiểu thư, tôi hi vọng người có thể hiểu rõ, nếu như không lập tức làm giải phẫu cắt bỏ, nếu kéo dài nữa, khu vực lây lan càng mở rộng, chỉ sợ sẽ không chỉ là cắt bỏ chân thôi đâu. Nếu như cô lo lắng cho vấn đề sau phẫu thuật của mẹ cô thì đợi sau khi vết thương hồi phục, cô có thể xem xét việc lắp chân giả, như vậy cũng có thể đi lại một cách bình thường."

"Mẹ tôi là người rất hiếu thắng, tôi sợ bà sẽ không chấp nhận, tôi cầu xin bác sĩ nghĩ lại xem có cách nào khác hay không?" Chu Chiêu Hi ngẹn ngào tự trách. Đều do mình bẽ bộn công việc, làm việc, lo là việc chăm sóc cho mẹ, mới dẫn đến hậu quả nghiêm trọng thế này.

Về mặt bất đắc dĩ của bác sĩ, "Không thể nào chấp nhận cũng phải chấp nhận, chẳng lẽ cô lẽ tình nguyện nhìn bà bởi vì nhiễm trùng máu mất đi tính mạng sao? Đây là đơn chấp nhận phẫu thuật đưa cho cô trước, suy nghĩ thêm một chút đi, cắt bỏ là lựa chọn tốt nhất, nếu để cho phạm vi lây lan rộng hơn, hậu quả sẽ rất khó giải quyết."

Nói xong, ông rời đi trước, bỏ lại cô một mình suy nghĩ.

Nhìn đơn chấp nhận phẫu thuật, trong lòng Chu Chiêu Hi bao phủ một tầng nước mắt. Cho tới nay cũng chỉ có hai mẹ con cô sống nương tựa lẫn nhau, vào giờ phút này, cô không có người để bàn bạc, lo sợ không yên che mặt khóc sụi sụi.

Làm sao bây giờ? Cô không có cách nào kiên quyết đồng ý ký đơn, một khi cắt bỏ chân, thì cũng không mọc trở lại được.

Nhưng nếu như không cắt bỏ, lại biết nguy hiểm tính mạng của mẹ, cô nên làm gì đây?

"Chiêu Hi, con ký đi, bác sĩ cũng đã nói trước mắt không còn cách nào khác, nếu như kéo dài sẽ nguy hiểm tính mạng mẹ của con." Phương Thuận Lương bình tĩnh quay sang vỗ nhẹ vai của cô.

Ngẩng đầu nhìn về phía di häng xóm đã đưa mẹ tới bệnh viện, về mặt bất lực của Chu Chiêu Hi, "Di Phương, di cũng biết lòng tự ái của mẹ con rất cao, bà nhất định sẽ không chịu nổi."

"Đó cũng là chuyện không có cách nào khác, tốt nhất sau này chúng ta khích lệ bà, hướng chỉ sau khi vết thương lành lại, cũng có thể lắp chân giả cho bà ấy mà."

Ánh mắt Chu Chiêu Hi nhìn chăm chăm vào đơn đồng ý phẫu thuật, hồi lâu, cầm bút ký tên.

"Gọi Chu tiểu thư vào đây."

"Thưa Chủ tịch, Chu tiểu thư hôm nay xin nghỉ ạ."

"Tại sao lại xin nghỉ?" Cô ấy đã xin nghỉ phép ba ngày liên tiếp rồi.

"Dạ, cô ấy nói trong nhà có việc, còn phải xin nghỉ phép một tuần nữa ạ."

"Một tuần lễ? Có biết tại sao cô ấy xin nghỉ phép lâu như vậy không?"

"Dạ, cũng không rõ lắm ạ."

Nửa tiếng sau, từ trong đóng công văn Cam Nhĩ Thụy ngẩng đầu lên, rất tự nhiên lại đưa tay nhấn đường dây nội bộ.

"Gọi Chu tiểu thư đến phòng làm việc của tôi."

"Ách, chủ tịch, hôm nay Chu tiểu thư cô ấy xin nghỉ ạ."

". Cô ấy rốt cuộc còn phải xin nghỉ bao lâu?" Dứt lời, anh lập tức phát hiện mình từng hỏi qua những lời này nửa tiếng trước.

"Có thể còn xin nghỉ một tuần lễ."

"Tôi biết rồi, gọi thư ký Kha pha cho tôi một ly cà phê mang vào."

Trời ạ, lão Đồng hôm nay bị chứng mất trí nhớ sao? Cô trợn mắt một cái nói vào micro, "Cái đó. Báo cáo chủ tịch, thư ký Kha đã từ chức, thư ký mới chưa có ạ."

Cam Nhĩ Thụy chợt nhớ tới chuyện thư ký Kha đã từ chức mấy ngày trước, bực dọc nóng nảy cúp điện thoại.

Thư ký không làm, thật ra thì anh cũng không quan tâm, bởi vì chỉ cần có Chu Chiêu Hi ở đây, sẽ xử lý tốt tất cả, nhưng không ngờ lúc này cô lại xin nghỉ phép, hơn nữa còn xin nghỉ nhiều ngày như vậy.

Anh dựa vào thành ghế, trầm nghĩ, cô vẫn còn đang tức giận chuyện thư ký Kha u, cho nên mới cố ý xin nghỉ phép liên tục nhiều ngày như vậy? Hay trong nhà thật sự xảy ra chuyện gì?

Cô xin nghỉ mấy ngày nay, anh mới chợt nhận ra anh coi trọng cô như vậy, bình thường rất nhiều việc quan trọng anh đều rất an tâm giao phó cho cô, bây giờ không có cô trong công ty, anh giống như mất đi cánh tay, bất kể làm việc gì cũng cảm thấy vô cùng bất tiện.

Anh nghỉ hoặc nhớ lại, từ khi nào mình bắt đầu tin tưởng cô như vậy?

Từ khi Chu Chiêu Hi vừa bắt đầu vào Xây dựng Đạo Dương, sự lanh lợi giàu kinh nghiệm của cô đã hấp dẫn sự chú ý của anh, vì vậy cô vào phòng kế hoạch không tới hai tháng, anh đã điều cô về làm trợ lý cho anh.

Hiệu suất làm việc và năng lực của cô rất tốt, anh cảm thấy rất hài lòng, chỉ là cá tính thẳng thắn của cô lại làm anh không có khả năng thích ứng, đến tận nửa năm sau, anh mới dần dần quen tính cách nóng nảy như đầu rồng phun lửa của cô mỗi khi bị chọc giận.

Lại nói, cô vui buồn rất rõ ràng, là một người đơn giản, cô không suy nghĩ trù tính cái gì, muốn yêu cầu cái gì, bình thường cũng dứt khoát nói ra khỏi miệng, cũng sẽ không ở sau lưng người khác nói điều thị phi, nói tốt nói xấu, có lời gì muốn nói cô nhất định nói trực tiếp rõ ràng.

Khi cô cười, lúm đồng tiền hiện lên trên hai má rất đáng yêu, lúc cô tức giận, mắng người đến mười phần khí thế, có chút nhát gan người nào cũng có thể hù dọa cô được.

Khi cô mệt mỏi sẽ không ngừng dụi mắt, lúc đang suy nghĩ chuyện gì, sẽ có thói quen dùng đầu ngón tay cuốn đầu tóc ngắn hơi xoắn kia.

Cam Nhĩ Thụy nhíu mày kinh ngạc, trong trí nhớ của anh hình ảnh cô lại rõ ràng sắc nét như thế.

Anh lắc đầu một cái. Bây giờ không phải là lúc nghĩ những thứ này, cô không đi làm làm cho anh gặp khó khăn, anh nhất định phải thúc giục cô nhanh chóng đi làm mới được.

Anh cầm điện thoại lên, gọi điện thoại di động của cô.

Điện thoại di động của cô ở trạng thái tắt máy, anh lập tức ấn số nội bộ gọi đến bộ phận nhân sự.

"Tra giúp tôi số điện thoại nhà của Chu tiểu thư một chút."

Sau khi lấy được số điện thoại, anh do dự một chút, "Các người gọi điện thoại đến nhà cô ấy cho tôi, hỏi rõ ràng tại sao cô ấy muốn xin nghỉ phép lâu như vậy, nói cô ấy đi làm càng sớm càng tốt."

"Vâng"

". Đợi chút, à, tôi nghĩ vẫn là tôi gọi tốt hơn." Nhìn chằm chằm số điện thoại hồi lâu, Cam Nhĩ Thụy mới bấm điện thoại, nhưng điện thoại reo thật lâu cũng không ai bắt máy.

Anh lại gọi lại đến bộ phận nhân sự xác nhận lại có phải nhầm số hay không, sau khi xác nhận, anh kiểm chế bình tĩnh gọi lần nữa lần thứ hai, thứ ba, thứ tư.

Cuối cùng anh nổi giận đập điện thoại nói."Chu Chiêu Hi, cái người này là cố ý làm bộ làm tịch cho tôi xem sao? Điện thoại di động tắt máy, gọi điện thoại về đến trong nhà cũng không ai bắt máy."

"Cô ấy ở bệnh viện, cho nên điện thoại di động mới có thể tắt máy, trong nhà dĩ nhiên cũng không còn người nào nghe điện thoại." Một giọng nói nhàn nhả truyền vào.

Cam Nhĩ Thụy liếc về phía Giang Dật Bình đang đi vào phòng làm việc, kinh ngạc hỏi: "Ồ bệnh viện? Cô ấy ngã bệnh sao?"

"Không phải, là mẹ cô ấy nằm viện, mấy ngày nay cô ấy đều ở bệnh viện chăm sóc mẹ mình."

"Làm sao cậu biết?" Cam Nhĩ Thụy hỏi, Giang Dật Bình thân phận là Tổng giám đốc thế nhưng lại biết chuyện này, mình lại không biết, có chút không phải.

"A, tôi không phải đã nói với cậu, cô ấy là bạn thân thiết từ thơ ấu của tôi sao?" Giang Dật Bình cười tủm tỉm nói, tự mình ngồi xuống trên ghế ở trước bàn làm việc.

"Hai người là bạn thân thiết từ thơ ấu?" Cam Nhĩ Thụy kinh ngạc nhìn lại Giang Dật Bình.

"Ừ, Chiêu Hi trước kia ở gần nhà của tớ, lên trung học mới dọn đi, hơn hai năm trước, cô ấy vào công ty, chúng tôi lại gặp lại."

"Hai người. Đang qua lại sao?"

"Trước mắt là không có, chỉ là sau này có tiến một bước qua lại hay không cũng rất khó nói."

Nghe Giang Dật Bình nói như vậy, Cam Nhĩ Thụy không khỏi cảm thấy thờ phào nhẹ nhõm. "Tôi cảm thấy rằng cô ấy với cậu không thích hợp."

"Tớ với Chiêu Hi trò chuyện rất hợp, nếu tớ thật sự theo đuổi cô ấy, chúng tớ cũng không phải là không thể." Vốn chỉ là thuận miệng nói một chút mà thôi, nhưng Giang Dật Bình nhìn trong mắt chủ tịch thân ái của bọn họ vọt qua một tia lửa.

"Không phải cậu luôn thích cừu nhỏ ngoan ngoãn sao? Lúc cô ấy tức giận thì giống như đầu rồng phun lửa, cậu chịu được sao?" Nghe anh ta nói theo đuổi Chiêu Hi, làm cho anh rất nóng bối rối, Cam Nhĩ Thụy cảm thấy có chút không vui.

"Khẩu vị con người sẽ thay đổi, thỉnh thoảng thay đổi món ăn không giống nhau ăn như vậy cũng không tồi. Tính cách của Chiêu Hi mặc dù tương đối thẳng thắn, nhưng cô ấy cũng không phải luôn biến thành rồng phun lửa, chỉ cần cậu không chọc giận cô ấy thì sẽ không sao." Giang Dật Bình cười nói: "Huống chi, trong công ty, đối tượng cô ấy thường xuyên phỏng vấn nhất hình như là cậu, chủ tịch đại nhân."

Ý tứ của cậu ta là ám chỉ, Chu Chiêu Hi khó chịu nhất đối với người cấp trên là anh đây sao?

Cam Nhĩ Thụy lập tức giận xanh mặt. "Nhà cô ấy không có những người khác có thể chăm sóc cho mẹ cô ấy sao? Xin nghỉ nhiều ngày như vậy, chuyện của công ty phải làm sao?"

Ôi, lão đại giống như có chút mất hứng rồi, chỉ là, là vì lời của anh, hay vì Chiêu Hi?

Thành thật mà nói, Nhĩ Thụy có thể bao dung cho tính khí của Chiêu Hi lâu như vậy, quá nằm ngoài sự dự liệu của anh, ban đầu anh đoán chừng tối đa chỉ có thể chịu đựng được cô ba tháng, không ngờ Chiêu Hi có thể ở trong này hơn hai năm, thỉnh thoảng lại còn phun hỏa với anh ta, kết quả không những không có việc gì, còn không ngừng tăng lương.

Theo sự hiểu biết của anh, không sai năng lực làm việc của Chiêu Hi rất tốt, nhưng có thể tăng lương một mạch, trong này có chút không rõ có phải là có Ân tình?

Giang Dật Bình thông thả ung dung mở miệng, "Gia đình Chiêu Hi là đơn thân, mẹ của cô chỉ sinh một người con gái, cậu nghĩ cô ấy tìm ai chăm sóc mẹ mình?"

"Cô ấy rốt cuộc còn bao lâu nữa mới có thể trở lại?"

Giang Dật Bình cười nhạo bóng nói: "Thế nào, nhớ cô ấy?"

Lông mày của Cam Nhĩ Thụy trũng xuống khiển trách, "Cậu ở đây nói nhăng nói cuội gì đó, công việc cô ấy bỏ lại nhiều ngày như vậy cũng không ai xử lý, tôi chỉ hi vọng cô ấy không vì chuyện cá nhân mà làm chậm trễ công việc."

"Thư ký bị cậu đuổi đi, Chiêu Hi lại xin nghỉ, cậu nhất định rất khó khăn? Thật đáng thương, nghe nói ngay cả pha cà phê cũng phải tự mình pha." Giang Dật Bình giọng điệu thông cảm, trong ánh mắt lại tràn đầy vẻ trêu tức.

Về mặt Cam Nhĩ Thụy rất bình tĩnh hỏi: "Dật Bình, cậu nói xem là Chủ tịch lớn hay Tổng giám đốc lớn?"

"Ách, đương nhiên là chủ tịch lớn." Đây kiến thức thông thường ai mà không biết, nhưng anh ta đột nhiên lại hỏi như thế nhất định không đơn giản như vẻ bề ngoài.

Quả nhiên, chỉ thấy Cam Nhĩ Thụy nâng khoeo môi lên nói: "Rất tốt, vậy tôi quyết định mượn tạm thư ký của cậu, cho đến khi Chu Chiêu Hi đi làm lại thì thôi."

"Làm sao có thể như vậy? Thư ký Hồng sẽ không đồng ý."

Cam Nhĩ Thụy liếc qua ánh mắt lạnh lùng, giọng điệu trầm xuống "Tôi là chủ tịch, muốn trưng dụng người của phòng nào cần chờ đối phương đồng ý?"

Biết đã chọc giận anh, Giang Dật Bình phá lên cười vẻ mặt lấy lòng "Có thể hỏi ý kiến của đối phương trước, là một sự tôn trọng, chủ tịch nhất định tôn trọng nhân viên công ty, tôi tin tưởng ngài nhất định chú ý đến sự đồng ý của nhân viên"

Cam Nhĩ Thụy cười một tiếng trả lời: "Rất xin lỗi, tôi không biết cái gì gọi là tôn trọng, tôi chỉ biết trước mắt tôi thiếu một trợ lý và một thư ký, vô cùng khẩn cấp cần một người có thể xử lý công việc cho tôi."

"Thư ký Hồng là trợ thủ đắc lực của tôi, không có cô ấy tôi vô cùng khó khăn, không bằng cậu điều động người của bộ phận khác tới đây trợ giúp, tôi có thể cung cấp mấy người thật tốt cho cậu tham khảo." Đầu óc Giang Dật Bình hành động thật nhanh, không chút suy tính nào lập tức bán đứng đồng nghiệp của những bộ phận khác.

Cam Nhĩ Thụy nghiêng con mắt chớp mắt nhìn Dật Bình "Tôi nghiêm túc nghi ngờ có phải các người thông đồng với người bộ phận nhân sự hay không, nếu không tại sao tìm đến giúp tôi là một thư ký kém cỏi, nhưng cậu với những quản lý kia có thư ký lại giỏi giang hơn?"

Cái trán của Giang Dật Bình toát mồ hôi hột hiện ra vạch đen, bình thần nói: "Cái này cơ bản là hỏi vấn đề của cậu có tốt hay không? Không cần nói kén chọn như vậy, cậu suốt ngày thay đổi thư ký, thay đổi ngay cả những nhân viên của bộ phận nhân sự cũng rên rĩ đau thương."

Cùng học trung học với Cam Nhĩ Thụy lại làm việc chung mấy năm, anh hiểu rất rõ sự nghiêm khắc kỷ luật của Cam Nhĩ Thụy, cũng nghiêm khắc với người khác, tất cả mọi chuyện đều muốn làm theo trình tự mà anh quy định, cũng rất nhiều người vì không chịu nổi sự yêu cầu nghiêm khắc của anh mà bỏ đi.

Đôi mắt phượng thon dài nhàn nhạt quét về phía Dật Bình, khẽ mở miệng nói giọng lạnh nhạt, "Dật Bình, nghe vậy hình như cậu có ý kiến đối với cách giải quyết công việc của tôi?"

Anh kéo môi cười một tiếng, giọng nói không thể nào chân thành đáp: "Không dám, cậu là chủ tịch, không ai dám có ý kiến với cậu."

Liếc anh một cái, Cam Nhĩ Thụy hỏi: "Mẹ của Chu Chiêu Hi nằm ở bệnh viện nào?"

"Cậu muốn đi thăm bệnh?" Giang Dật Bình có chút không ngờ.

"Có thời gian có lẽ sẽ tranh thủ đi qua thăm một chút." Dù nói thế nào, cô ấy cũng làm trợ lý cho anh hơn hai năm, dường như nên đi qua thăm một chút.

Sau một lát trêu đùa quan sát anh môi mỏng của Giang Dật Bình mới khẽ mở, "Mẹ cô ấy đang nằm ở ‘ Bệnh viện Thế Viễn ’."

Sau một hồi suy nghĩ, Cam Nhĩ Thụy quyết định buổi chiều lập tức đi thăm bệnh, nhưng trước khi lên đường, lại đột nhiên nhận được một cuộc điện thoại, bị gọi trở về nhà lớn họ Cam.

"Nếu ba đưa con tạm thời còn chưa muốn kết hôn, mẹ cũng không thúc giục các con nữa, muốn kết hôn hay không cũng mặc kệ các con, cho dù các con nghĩ muốn sống độc thân cả đời không kết hôn mẹ cũng không có ý kiến."

Những lời này của Cam phu nhân vừa ra khỏi miệng, ba người có mặt lập tức nhảy bén phát hiện chuyện tuyệt đối không đơn giản như lời ngoài miệng bà nói ra như vậy, kịch hay sợ rằng vẫn còn ở phía sau.

Cậu hai nhà họ Cam Cam Nhĩ Khiêm lên tiếng đầu tiên, "Có thật không? Mẹ cuối cùng mẹ đã nhận ra, vậy thì thật là tốt quá, đúng rồi, mẹ, con còn có chuyện, đi trước." Nói xong, anh đứng dậy, nhanh chóng đi về phía cửa chính, chuẩn bị lách người.

"Chờ một chút, Nhĩ Khiêm." Quý phu nhân tao nhã xinh đẹp gọi anh lại.

Mất thấy chỉ thiếu hai bước nữa là có thể bước qua ngưỡng cửa rồi, anh bóp cổ tay quay đầu lại. "Mẹ còn có chuyện gì ạ?"

"Tối đây ngồi xuống, mẹ con chúng ta bốn người thật lâu rồi không trò chuyện."

Trò chuyện? Nhìn vẻ mặt của mẹ cười đến gian xảo, cũng biết nhất định không có chuyện tốt. Cam Nhĩ Khiêm miễn cưỡng ngồi trở lại.

"Mẹ gần đây tinh thần như thế nào? Buổi tối ngủ có được không?" Thân là con trai trưởng Cam Nhĩ Thụy quan tâm hỏi.

Nếu muốn trò chuyện, đương nhiên trước tiên phải hỏi thăm tình hình sức khỏe của mẹ gần đây, mặc dù tuần trước bọn họ mới gặp nhau, hơn nữa lúc ấy mẹ vẫn còn làm tiệc kết thân ở nơi này, nghĩ giúp ba người bọn họ tìm đối tượng kết hôn, đáng tiếc may mắn không đến, chính là không có nhìn vừa mắt cô gái nào.

Vậy mà chuyện cách nhau chỉ một tuần lễ, mẹ đã nói bà đã thay đổi ý, không hỏi thúc bọn họ kết hôn, cũng không tránh khỏi quá không bình thường, cho dù ai nghe đều cảm thấy trong đó tất nhiên có nội tình khác.

Cam phu nhân mặc dù đã gần đến sáu mươi, nhưng giọng nói vẫn ngọt ngào mềm mại động lòng người.

"Gần đây mẹ không muốn ăn, buổi tối cũng không ngủ được" bà chợt cười ưu nhã bao quanh một tầng lo lắng, mắt phượng sâu kín nhìn ba đứa con trai yêu quý "Thật ra thì, lần này gọi các con trở về, là có sự kiện muốn thảo luận với các con."

Thấy giọng nói của bà đột nhiên nặng nề, con trai út nhà họ Cam Cam Nhĩ Toàn mở miệng hỏi: "Mẹ có chuyện gì muốn thảo luận với chúng con ạ?"

"A Nguyệt, cô tới nói cho bọn nó nghe đi." Ý Cam phu nhân bảo người phụ nữ trung niên đứng bên cạnh bà đến giải thích.

"Dạ, phu nhân." Thím A Nguyệt cung kính đồng ý, nhìn ba người chậm rãi mở miệng, "Ba vị thiếu gia, chuyện là thế này, mấy ngày trước phu nhân gặp đại sư Hà"

"Chờ một chút, thím A Nguyệt, đại sư Hà là ai?" Cam Nhĩ Thụy cắt ngang lời bà ấy hỏi.

Bà giải thích, "Ông ấy là một thầy bói vô cùng nổi tiếng, ông ấy coi vô cùng chính xác số mạng con người, ngay cả nước ngoài cũng có không ít đệ tử ái mộ danh tánh mà tìm đến ông coi bói cho họ! Hơn nữa, muốn ông ấy coi bói cho phải hẹn trước, nếu như bây giờ lấy số, muốn xếp hàng đến cuối sang năm mới lấy được."

Cam Nhĩ Khiêm kinh ngạc hỏi: "Mẹ, chẳng lẽ mẹ đi tìm ông ta coi bói?"

Cam phu nhân uống một hớp cạn ly nước trái cây, lắc tay, "Vây cũng không đúng, mẹ gặp ông ấy ở một bữa tiệc, nói đến thật đúng là khéo, đại sư Hà là anh trai của bạn trai thời cấp ba của di kia, chính nhờ vào mối quan hệ này mà ông ấy mới phá lệ chỉ bảo cho mẹ một chuyện."

"Vị đại sư Hà đó chỉ cho mẹ chuyện gì?" Cam Nhĩ Toàn hỏi.

Cam phu nhân nhìn thím A Nguyệt một cái, thím A Nguyệt hiểu ý nói tiếp.

"Đại sư nhìn trên tướng mạo của phu nhân, nhìn ra sau hai năm nữa phu nhân sắp có một tai họa, trừ khi có thể mang chuyện vui tới hóa giải, nếu không tai họa này có thể sẽ đe dọa sinh mạng của phu nhân. Nhưng phu nhân biết ba vị thiếu gia cũng không có suy nghĩ muốn kết hôn, vì vậy không muốn vì chuyện này mà miễn cưỡng các vị."

Nghe đến đó, ba anh em nhà họ Cam liền biết chuyện này dĩ nhiên có đoạn sau nữa, quả nhiên, liền nghe thím A Nguyệt nói: "Thật may là đại sư Hà nói nếu nói chuyện vui chưa chắc nhất định phải kết hôn, trong nhà có trẻ nhỏ ra đời cũng coi là chuyện vui."

Nhà có trẻ nhỏ cũng coi như chuyện vui? Ý là. ba anh em liếc trộm nhìn nhau, lập tức hiểu lần này mẹ đang có ý đồ gì.

Cam phu nhân lấy ánh mắt yêu thương nhìn các con "Mẹ hiểu rất rõ các con luôn luôn rất hiếu thảo, không muốn mẹ gặp chuyện gì không tốt."

Cam Nhĩ Khiêm lập tức tiếp lời "Anh cả là con trai trưởng nhà họ Cam, chuyện này nhất định anh cả không từ chối."

Ngay sau đó Cam Nhĩ Toàn cười tủm tỉm phụ họa "Không sai, hơn nữa anh cả đối với mẹ hiếu thuận nhất rồi, đủ để tuyên dương mẫu con trai hiếu thảo thứ hai mươi bốn thời hiện đại, nhìn mẹ muốn mấy đứa cháu cứ việc nói với anh cả, nhất định anh ấy sẽ sinh cho mẹ."

Cam Nhĩ Thụy mưu mô nhìn ngang hai em một cái. Hai đứa nhỏ này lại dám liên thủ nghĩ muốn đẩy anh vào hố lửa, hừ hừ.

"Đừng nói như vậy, nói về hiếu thảo các em cũng không thua kém gì anh. Hơn nữa, nói ra thật xấu hổ, đến bây giờ anh cũng chưa có hên hò với ai, nhưng mà anh biết trước mắt Nhĩ Khiêm có đang hên hò một cô gái, nếu nói muốn sinh con, đối với Nhĩ Khiêm mà nói cũng là chuyện dễ dàng."

Anh trai gian xảo, lại đẩy chuyện tới trên đầu của mình rồi! Cam Nhĩ Khiêm tức giận trừng mắt nhìn Nhĩ Thụy, con mắt liếc tới một người con cháu khác trong nhà họ Cam.

"Không sai em có hên hò với một cô gái, nhưng cô ấy không muốn có con, dùng biện pháp tránh thai một giọt nước cũng không lọt, ngược lại em nghe nói Nhĩ Toàn dạo này có quen một cô gái, hết sức thân mật, nói không chừng rất nhanh sẽ báo tin tốt."

Hay thật, lại bán đứng anh "Anh hai, anh hiểu lầm rồi, quan hệ của em với cô ấy không như anh nghĩ đâu. Cô ấy là một sát thủ, tới ám sát em thất bại bị em bắt, em nhân từ thả cô ấy một lần, cô ấy cảm động vì hành động của em, cho nên tự nguyện làm người thân cận bảo vệ em mà thôi."

Nghe vậy, Cam phu nhân kinh ngạc lên tiếng, "Nhĩ Toàn, đã có chuyện gì xảy ra? Tại sao có người thuê sát thủ ám sát con? Con đắc tội với ai sao?"

Cam Nhĩ Thụy, Cam Nhĩ Khiêm cũng giật mình nhìn em trai.

Cam Nhĩ Toàn nhún nhún vai, lắc đầu nói: "Con cũng không biết đối phương là ai, con kết bạn rất nhiều, không nhớ rõ mình có đắc tội với người nào, chuyện này con sẽ điều tra kỹ càng, mẹ không cần lo lắng."

"Con phải cẩn thận nhiều hơn, Nhĩ Thụy, Nhĩ Khiêm, các con cũng giúp Nhĩ Toàn điều tra xem, xem ai muốn thuê sát thủ giết nó." Cam phu nhân dặn dò.

"Vâng" hai người lên tiếng.

Cam phu nhân vui mừng nhìn ba người, "Ba anh em các con cũng đã có lòng như vậy, thật may là thời gian còn hai năm, mẹ sẽ chờ ẵm cháu cho ba đứa." Bà lại thở dài cười nói, nói tiếp: "Nhưng mà mẹ nghĩ các con không phải muốn sinh con là có thể sinh được."

"Không sai." Cam Nhĩ Khiêm phụ họa. Mẹ cuối cùng còn có chút lý lẽ.

"Đúng vậy ạ." Cam Nhĩ Toàn cũng tiếp lời. Kỳ quái, tại sao anh cảm thấy ánh mắt của mẹ già giống như đang tính toán cái gì.

Cam Nhĩ Thụy chỉ gạt đầu không lên tiếng, trực giác cho biết chuyện này không kết thúc ở đây đơn giản như vậy.

"Mẹ cũng không phải là người không hiểu lý lẽ, nhất định bắt các con phải sinh cháu cho mẹ là điều không thể." Cam phu nhân cười hiền lành, "Ngày hôm qua mẹ có trao đổi với cha các con, nói các con cũng không còn nhỏ tuổi, hai năm qua phải dạy bảo các con bắt đầu tiếp quản sự nghiệp của công ty, không thể lại để mặc các con muốn làm gì thì làm."

Thấy sắc mặt ba con trai bảo bối thay đổi, trong ánh mắt hiền lành của bà lộ ra một nụ cười gian trá.

"Mẹ hiểu trước mắt các con đối với Tổng công ty không có hứng thú, cho nên thương lượng với cha, cha các con cũng đã suy nghĩ nói nếu các con có

con, thì việc kia có thể tạm hoãn, nhưng nếu như trong vòng hai năm không có con, nhất định phải tiếp quản quản lý công việc trong tổng công ty."

Sáu ánh mắt hợp lại nhìn về phía Cam phu nhân xinh đẹp đoan trang, lần này, cuối cùng ba người hoàn toàn hiểu ra âm mưu của mẹ, ách, âm mưu đã lộ ra rồi.

Nói cách khác, chính là nếu như trong vòng hai năm ba người bọn họ không tìm người sinh con, nhất định phải vào công ty tiếp quản công việc, không thể giống như bây giờ nữa làm công việc mà bọn họ cảm thấy hứng thú.

Cam Nhĩ Khiêm bắt mạch lên tiếng. "Mẹ, đây là điều kiện trao đổi sao? Dừng đứa bé đổi tự do của chúng con?"

"Dĩ nhiên không phải. Ba người các con là người mẹ yêu quý, làm sao mẹ có thể dùng chuyện này trao đổi tự do của các con chứ. Nhĩ Thụy, Nhĩ Toàn chẳng lẽ các con cũng suy nghĩ như vậy sao?"

Hai người im lặng không trả lời.

Trên mặt Cam phu nhân lộ ra vẻ đau lòng "Thì ra là các con lại nghĩ mẹ là người như vậy, thật là mẹ quá đau lòng. Thôi, nếu như vậy, quan tâm ông ta nói hai năm sau sẽ gặp tai họa gì, mẹ tuyệt đối không sợ chết, chỉ lo lắng sau khi mẹ chết, cha các con khó chịu cảnh cô đơn lạnh lẽo, cưới thêm vợ còn nhỏ tuổi hơn các con về làm mẹ kế, khiến cho các con chịu thiệt ủy khuất mà thôi."

"Mẹ, cha không phải là loại người này." Cam Nhĩ Thụy an ủi nói: "Cha có rất nhiều người thương, mẹ hiểu rõ hơn ai hết, trừ mẹ ra, trong mắt cha hoàn toàn không nhìn đến người phụ nữ khác" Lại nói, cha của anh oai phong, người đàn ông sống duy nhất chỉ có một vợ, nói hôn chỉ cần không phải là mẹ cha sẽ không đáp ứng.

Cam Nhĩ Toàn nói tiếp: "Đúng vậy ạ, ai cũng biết cha luôn luôn yêu vợ như sinh mạng, mẹ nói hướng đông, cha tuyệt đối sẽ không làm trái với ý mẹ đi hướng tây."

"Mẹ, mẹ đừng mê tín tin những thứ coi bói kia, bọn họ chỉ tùy tiện nói lung tung." Cái gì đại sư Hà? Những lời nói ma quái đó sao có thể tin được?

"Mẹ không phải mê tín, vị đại sư Hà kia nói thật sự rất chính xác." Nhìn ba đứa con một chút, bà thở dài "Các con đã không tin, mẹ cũng không ép buộc các con, nhưng lần này cha các con rất quyết tâm, muốn các con trở về tổng công ty, các con tự nhìn mà làm thôi" Nói xong, Cam phu nhân đứng dậy, "Mẹ cảm thấy mệt mỏi, về phòng nghỉ ngơi trước đây."

Thím A Nguyệt vội vàng đi theo phía sau, nhắc đi nhắc lại "Đại sư Hà coi bói thật sự rất chính xác, các vị thiếu gia không tin vậy phải làm sao bây giờ?"

"A Nguyệt, cô không cần lo lắng, tôi sống đến từng tuổi này, đối với chuyện sống chết cũng đã sớm nghĩ thông suốt, vì muốn giải trừ tai ương mà ép buộc bọn nó sinh con, tôi cũng không muốn. Thôi, tùy đi! Nếu như bọn nó thật sự có lòng hiếu thảo, tự nhiên sẽ đi làm."

Nghe giọng mẹ nói vừa phải đi lên lầu hai, ba người nhìn nhau.

Nói cách khác, nếu như bọn họ không vâng lời làm theo ý của mẹ, chính là bất hiếu sao? Còn nữa, lỡ như trong thời gian này mẹ của họ thật sự xảy ra chuyện gì, trên đầu bọn họ sẽ lập tức bị chụp lên hai chữ bất hiếu.

Cha tuyệt sẽ không bao giờ tha thứ cho bọn họ!

"Em nhớ mẹ đã từng nói, tương lai của mình do mình tạo ra, tại sao đột nhiên mẹ lại tin lời cái lão đại sư kia chứ?" Cam Nhĩ Toàn do dự nói.

"Hoàn toàn không có vị đại sư Hà." Cam Nhĩ Khiêm suy đoán. Lúc mới bắt đầu anh cũng đã hoài nghi người này là do mẹ bịa ra.

Cam Nhĩ Thụy nhướn mày, hỏi ý kiến hai em "Các em định làm gì?"

"Xem lại một chút thôi." Cam Nhĩ Toàn đứng dậy. Sinh con cũng không khó, nhưng trừ khi anh tìm được người phụ nữ cảm thấy hợp, nếu không anh sẽ không tùy tiện gieo giống.

"Mẹ rõ ràng âm mưu với chúng ta, em sẽ không thỏa hiệp." Cam ngơoi khiêm hừ nói.

Đưa mắt nhìn hai đứa em đi ra khỏi cửa, ánh mắt Cam Nhĩ Thụy liếc về phía lầu hai. Anh không thể không nói, mẹ ra chiều này, thật sự là quá tuyệt, ngay cả anh cũng có chút khó xử.

Nếu như không sinh, trước mắt đừng nhắc tới bị up cái tội danh bất hiếu, hai năm sau cũng có thể bị cha bắt về tổng công ty làm trâu làm ngựa. Đối với cuộc sống hiện tại anh cảm thấy rất hài lòng, không có chút suy nghĩ nào muốn về quản lý tổng công ty.

Đắn đo một hồi lâu, hình như chỉ có thể làm theo ý của mẹ, cần phải sinh con, phải tìm ai sinh con giúp anh đây?

Bên kia ——

Trong thư phòng lầu hai, Cam phu nhân vừa mới lên mạng, khởi động MSN.

Đây là Bá tước Vampire, gọi Đại Hùng, Tĩnh Hương, Bàn Hồ.

Đại Hùng: ở đây.

Tĩnh Hương: ở đây.

Bản Hồ: ở đây.

Bá tước Vampire: chính thức tiến hành "kế hoạch M", tất cả tiểu đội tiến vào vị trí chiến đấu.

Đại Hùng: tuân lệnh.

Tĩnh Hương: tuân lệnh.

Bản Hồ: tuân lệnh.

Bá tước Vampire: Tất cả tiểu đội cần phải hoàn thành sứ mệnh của các người, không được để cho ta thất vọng.

Đại Hùng: Đội Đại Hùng sẽ nhất định hoàn thành trách nhiệm nặng nề Bá tước Vampire giao cho.

Tĩnh Hương: Đội Tĩnh Hương nhất định liều chết hoàn thành nhiệm vụ Bá tước Vampire giao phó.

Bản Hồ: Đội Bản Hồ nhất định cúc cung tận tụy hoàn thành chuyện Vampire Bá tước phó thác.

Bá tước Vampire: rất tốt, vậy các người lên đường đi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiếu Gia Nhà Họ Cam Rất Khó Trị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

"Mẹ, mẹ ăn chút gì đi có được không?"

"Mẹ không muốn ăn." Người phụ nữ trên giường quay đầu sang chỗ khác.

"Mẹ, ít nhiều thì cũng ăn một chút ạ, mẹ không ăn cái gì sẽ không có sức khỏe." Chu Chiêu Hi chưa từ bỏ ý định lại khuyên nỡ.

Mắt Chu Ngọc Trân đỏ ửng dùng giọng tức giận nói: "Ngay cả đi bộ mẹ cũng không đi được, muốn có sức khỏe để làm cái gì? Lúc đầu sao con không để cho mẹ chết quách đi, để cho mẹ sống chịu cái loại hành hạ này, đòi mẹ chịu khổ còn chưa đủ nhiều sao? Còn hơn để cho mẹ sống không có tôn nghiêm như vậy, mẹ thà chết cũng không muốn sống như thế này con có biết không, cũng không tham sống sợ chết như vậy."

"Mẹ, mẹ không cần như vậy, chờ vết thương của mẹ bình phục, là có thể lấp chân giả, như vậy vẫn có thể đi lại, đối với sinh hoạt hàng ngày của mẹ sẽ không có ảnh hưởng lớn." Chu Chiêu Hi dùng lời êm dịu trấn an.

"Chân giả có thể có dễ dàng như vậy sao? Cần một số tiền lớn, con có nhiều tiền như vậy sao?" Đòi này bà sống đủ rồi, không muốn trở thành gánh nặng cho con gái nữa.

"Mẹ, con sẽ nghĩ cách xoay sở."

"Được, coi như con có thể mượn được, con cho là lấp chân giả là có thể lập tức đi đứng sao? Còn phải trải qua một thời gian tập luyện nữa mới được, hơn nữa cuối cùng nó cũng không phải là chân của mình, cho dù có đi được cũng không thể dễ dàng giống nhau như vậy." Chu Ngọc Trân nắm tay con gái, vẻ mặt kích động.

"Đứa nhỏ này vì cái gì không nghe lời mẹ nói? Mẹ nói trước với con, nếu ngộ nhờ mẹ có chuyện gì, con để cho mẹ ra đi là được, tại sao con lại không nghe, không phải còn sống mà bản thân khổ sở!"

"Mẹ, mẹ rõ ràng còn có thể cứu, tại sao mẹ có thể làm như vậy? Đối lại mẹ là con, mẹ sẽ làm như vậy sao? Con không có cách nào, con thật sự hết cách rồi, xin lỗi, thật xin lỗi mẹ." Cô nghẹn ngào quỳ xuống bên giường. Nhìn mẹ khổ sở như vậy, lòng của cô cũng quặn đau.

"Khụ khụ." Thấy hai mẹ con này hình như có chút mất khống chế cảm xúc, người đàn ông đứng trước cửa phòng bệnh ho nhẹ mấy tiếng, muốn thu hút sự chú ý của hai người.

Nghe được tiếng, Chu Chiêu Hi quay đầu lại nhìn, giật mình mắt tròn to.

"Chủ tịch!" anh tại sao lại tới nơi này!

"Nghe nói mẹ cô nhập viện, tôi tới thăm." Cam Nhĩ Thụy nói vừa đưa giỏ trái cây cho cô, nhìn về phía Chu Ngọc Trân "Bác gái, Xin chào, cháu hy vọng bác mau chóng bình phục xuất viện ạ."

Chu Chiêu Hi vội vàng đứng lên giới thiệu, "Mẹ, vị này là chủ tịch của công ty con, Cam tiên sinh."

Vừa nghe con gái giới thiệu đối phương là chủ tịch của công ty, Chu Ngọc Trân lập tức thu lại tâm trạng đau khổ, gật đầu bày tỏ "Cậu bạn như vậy còn đặc biệt sang thăm tôi, thật là ngại quá, Chiêu Hi, còn không mau mời chủ tịch ngồi."

"À." Cô vội vàng kéo tới một cái ghế. "Chủ tịch xin mời ngồi bên này."

Cam Nhĩ Thụy ngồi xuống, "Tình hình của bác gái có tốt không?"

"Khá tốt. Chủ tịch thế nào lại có thời gian rảnh rỗi tới đây?"

"Hôm nay tôi mới nghe nói chuyện mẹ cô nằm bệnh viện, " anh nhìn về phía cô, phát hiện dưới mắt cô có quầng thâm mọng mắt đặc biệt nghiêm trọng, thần thái cũng tiêu tụy đi nhiều, dường như rất mệt mỏi, anh ân cần mở miệng "Có chuyện gì cần tôi giúp không?"

Có, tăng lương giúp cô! Không, trực tiếp cho cô một khoản tiền đi, cô cần một khoản tiền đặt làm chân giả thay cho mẹ. Nhưng lời như thế Chu Chiêu Hi chỉ dám nghĩ ở trong lòng, không phải không có não mà nói ra khỏi miệng.

"Cám ơn, tới bây giờ, tự tôi còn ứng phó được, chỉ là tôi còn phải xin nghỉ vài ngày nữa."

Nhìn cô cả thể xác và tinh thần rõ ràng đều đã mệt mỏi rồi, vẫn còn cố gắng chống đỡ, Cam Nhĩ Thụy cảm thấy có chút đau lòng, bỗng nhiên một ý nghĩ lóe lên "Cô theo tôi ra ngoài một chút, tôi có chuyện muốn nói với cô."

"Chuyện gì?" Cô không rõ nguyên nhân theo anh đi ra ngoài phòng bệnh.

"À." Đi ra bên ngoài, Cam Nhĩ Thụy ngập ngừng. Mới vừa rồi là làm sao vậy, vậy mà lại có ý nghĩ như vậy?

Thấy anh ngập ngừng im lặng, Chu Chiêu Hi quýnh lên, không có kiên nhẫn hỏi tới "Chủ tịch, anh không phải là có chuyện muốn nói với tôi sao, là chuyện gì?"

Muốn quên điều này, nhưng ngược mắt liếc nhìn cô, thấy khuôn mặt mệt mỏi đó của cô, cái cảm giác thương yêu không nói nên lời lại xông lên, do dự giây lát, anh chậm rãi mở miệng "Cô muốn kiếm tiền sao? Tôi có một giao dịch muốn nói với cô."

Kiếm tiền? Ánh mắt Chu Chiêu Hi sáng lên, "Bao nhiêu tiền?" Bây giờ cô đang cần tiền!

Anh cũng không chút suy nghĩ bật thốt lên nói mấy con số "Năm trăm vạn."

"Nhiều như vậy?" Cô nghi ngờ nhướn mày lên, "Xin hỏi chủ tịch muốn cùng tôi làm giao dịch gì?" Trên đời này không có bữa ăn trưa miễn phí, anh chịu trả cho cô một món tiền lớn như vậy, có thể suy ra số tiền kia tuyệt đối lấy không dễ dàng như vậy.

"Ừm, sinh giúp tôi một đứa bé."

"Một. Đứa bé?" Trời à, không phải là cô nghe lầm chứ? Anh nói cô giúp anh sinh con, điều này sao có thể, nhất định là nghe lầm.

"Đúng, một đứa bé."

Cô khiếp sợ ngoáy ngoáy lỗ tai, không dám tin hỏi lại: "Anh muốn tôi. Sinh con giúp anh? !"

"Không sai." Thấy vẻ mặt kinh ngạc giống như nhìn thấy người ngoài hành tinh, Cam Nhĩ Thụy không ôm hy vọng gì, đồng thời âm thầm tự trách mình kích động, anh lại yêu cầu cô chuyện như vậy, thật sự là gặp quỷ rồi.

Xác định mình không có nghe lầm, lòng cô tràn đầy nghi vấn, khó hiểu hỏi: "Tôi. Cái đó, tại sao anh lại tìm tôi sinh con giúp anh?"

"Bởi vì mẹ tôi hy vọng có cháu ẵm bồng." Dĩ nhiên anh tuyệt đối sẽ không nói cho cô biết, đó là bởi vì anh không muốn bị cha giải về "Tập đoàn Đạo Hùng" vì nhậm chức quản lý toàn bộ nơi đó, nếu sinh đứa bé có thể làm cho mẹ vui mừng, vì sao anh không làm?

"Vậy anh tìm người kết hôn, để cho vợ anh sinh con cho anh." Tìm đến cô làm gì cái này quá kỳ quái, cô cũng không phải là người mang thai hộ.

A, chẳng lẽ là anh có bệnh nào đó không tiện nói ra cho nên mới muốn tìm cô mang thai hộ?

Nếu nói như vậy, sinh giúp anh một đứa bé thì có năm trăm vạn bỏ túi, chuyện này hình như có thể suy nghĩ, hơn nữa trước mắt cô đang cần một khoản tiền đặt chân giả thay cho mẹ, có số tiền kia, không chỉ vấn đề của mẹ được giải quyết, cô còn có thuê thuê bảo mẫu trông nom chăm sóc cho bà.

Cam Nhĩ Thụy trả lời ngắn gọn, "Trước mắt tôi còn chưa suy nghĩ muốn kết hôn."

"Cho nên chỉ cần người sinh con giúp anh, thì anh sẽ cho năm trăm vạn?"

"Không sai."

Nàng rũ mắt suy tính.

"Nếu như cô cảm thấy không đủ, tôi có thể nâng lên một ngàn vạn." Thấy cô hình như có chút động lòng, anh dứt khoát tăng giá lên.

Một ngàn vạn? Cô thật nhanh giương mắt, hai mắt sáng chói rực rỡ. Không cần suy tính, cô sinh! Đơn giản như vậy có thể có được một ngàn vạn, cự tuyệt là ngu ngốc.

"Vậy có thể lấy trước một nửa tiền đặt cọc không?"

"Có thể." Nhìn thấy ánh mắt cô tỏa sáng, khỏe môi Cam Nhĩ Thụy gọi lên một nụ cười. Không biết vì sao, anh cảm thấy có thể làm cô vui vẻ, mình cũng cảm thấy rất vui vẻ.

"Được, tôi sinh giúp anh. Chẳng qua tôi có thể xin hỏi một chút, tại sao lại tới tìm tôi sinh con giúp anh chứ?" Dựa vào điều kiện của anh, tìm được những người mang thai hộ khác cũng không khó lắm mà?

"Bởi vì. Cô rất khỏe mạnh, năng lực làm việc lại tốt."

"Thật sao?" Nghe được anh nói như vậy, Chu Chiêu Hi không biết mình có nên tự hào hay không "Vậy anh tính toán khi nào thì bắt đầu?"

"Xem thời gian của cô."

"Tốt. Chỉ là tuyên bố trước, tôi muốn lãnh trước năm trăm vạn nha."

"Không thành vấn đề, tôi hiện tại có thể đưa cho cô." Anh lập tức lấy từ trong túi áo vest ra cuốn séc [chi phiếu], mở ra tờ năm trăm vạn đưa cho cô.

Nhìn số tiền phía trên, chuyện chân giả của mẹ đã được giải quyết, mặt mày cô hon hờ. "Cám ơn chủ tịch, chờ mẹ tôi xuất viện, chuyện này có thể bắt đầu tiến hành."

Hai tuần sau, Chu Ngọc Trân xuất viện, Chu Chiêu Hi cũng trả phép đi làm.

Giờ phút này, đứng trong phòng làm việc của chủ tịch, vẻ mặt của cô hoang mang.

"Anh nói cái gì, không cần làm phẫu thuật?"

Đối mặt với sự nghi ngờ của cô, Cam Nhĩ Thụy buồn bực hỏi ngược lại, "Tôi có nói qua phải làm phẫu thuật sao?"

"Không có." Vấn đề là không phẫu thuật lấy ra cô phải sinh con giúp anh như thế nào? Chẳng lẽ, chẳng lẽ, không phải là như vậy chứ! "Có thể xin hỏi một chút, anh dự định tôi sinh con giúp anh như thế nào?"

"Cô không biết con người làm thế nào mang thai sinh con sao?" Anh hoài nghi nhìn cô hỏi lại, không tin cô sẽ đơn thuần đến nỗi ngay cả điều này cũng không biết.

Trời ạ! Chu Chiêu hi giật mình ngượng nhìn hắn, "Ý của anh là muốn chúng ta. thực sự?"

"Nếu không thì cô muốn thụ thai như thế nào?"

Cô kinh ngạc nói: "Tôi cho là, cho là phải tiến hành phẫu thuật, cấy ghép tinh trùng của anh vào trứng người nào đó rồi đưa vào trong cơ thể tôi."

Điều này anh chưa từng nghĩ tới, "Như vậy quá phiền toái, đã có phương thức trực tiếp hơn có thể làm cho cô thụ thai, cần gì phải lượn quanh một vòng lớn như vậy?"

"Chuyện này." Nghĩ đến phải lên giường với anh, cánh tay cô nổi đầy da gà. Trời ạ, không thể nào, cô thậm chí kêu thảm thiết.

"Cô hồi hận?" Trong nháy mắt nhìn về mặt của cô, Cam Nhĩ Thụy nheo mắt hỏi.

Phải, cô hồi hận, cô có cảm giác lên phải thuyền hải tặc. Lúc đó tại sao không hỏi cho rõ ràng, còn tưởng rằng anh có bệnh không tiện nói ra, cho nên mới tìm người mang thai hộ, giờ mới biết chuyện cô suy nghĩ với sự việc khác nhau hoàn toàn.

Nhưng khoản tiền anh đưa cho cô đã tiêu hết một phần rồi, không có cách nào trả lại cho anh, cho nên Chu Chiêu Hi chỉ có thể nhắm mắt lắc đầu.

"Không phải." Dù sao cũng chỉ là làm tình mà thôi, có gì phải sợ! Nghe nói làm phẫu thuật lấy trứng ra thụ tinh, ngược lại có vẻ không thoải mái, còn phải

canh thời gian trùng rặng, có một loạt tác dụng phụ.

"Như vậy cô định khi nào thì bắt đầu?"

"." Áp úng nhìn anh, cô nhếch môi mấy lần, cuối cùng bóp cổ tay nói: "Hôm nay luôn thì tốt." Cô luôn thích đánh nhanh thắng nhanh, không muốn kéo dài.

"Tốt. Cô muốn đến nhà tôi hay khách sạn?"

"Nhà anh đi!" Đến khách sạn làm cô cảm thấy mình giống như gái gọi.

"Muốn uống chút gì không?" Sau khi tan việc trở về nhà, Cam Nhĩ Thụy cởi áo khoác xuống, tháo cà vạt ra, mặc một cái áo sơ mi trắng đơn giản cùng quần dài màu đen, không giống phong thái nghiêm túc lúc ở công ty, giờ phút này nhìn anh lộ ra vẻ lười biếng thảnh thơi.

"Nước lọc là được rồi!" Ngồi ở trên ghế sa lon da, Chu Chiêu Hi căng thẳng nắm chặt tay, hoàn toàn không có ý định quan sát phòng khách trang hoàng lịch sự tao nhã, trong lòng bàn tay cũng thấm đẫm mồ hôi, rất muốn chạy trốn.

Cô buồn bã suy nghĩ, Chu Chiêu Hi cô thậm chí có một ngày sẽ vì tiền mà bán thân thể của mình, thật là thê thảm.

Lấy giúp cô một ly nước mang ra, Cam Nhĩ Thụy liếc mắt nhìn cô gái trước mặt cả người cứng ngắc mà căng thẳng.

"Thả lỏng một chút, làm tình so với xử lý những công văn kia giản hơn nhiều."

Nghe anh nói phớt tỉnh thoải mái như vậy, Chu Chiêu Hi gượng liếc mắt nhìn anh. Đối với anh mà nói có lẽ rất đơn giản, nhưng cô là một người mới, đối tượng lại là người lãnh đạo trực tiếp, cô có thể nào không căng thẳng chứ.

Chết tiệt, cô chưa từng nghĩ lần đầu tiên mình sẽ làm với người nào, nhưng cô tuyệt đối không mong đợi người đó sẽ là Cam Nhĩ Thụy.

Chỉ cần nhìn khuôn mặt kia, dạ dày cô lập tức không chịu được mà co thắt. Cũng không phải diện mạo của anh rất xấu xí hay là cực kỳ khủng bố, trên thực tế nói về bề ngoài thì ngoại hình của anh cũng không tệ lắm, đặc điểm khuôn mặt rất đẹp trai, tỏa ra thần thái phong độ cao quý.

Cô không thích cái tính anh hay bắt bẻ khó khăn, hy vọng lúc trên giường, anh sẽ không có quá nhiều quy tắc kỳ quái, hay là hỏi rõ ràng trước vẫn hơn.

"Cái đó. Xin hỏi ở trên giường anh có thói quen gì đặc biệt không?"

"Thói quen đặc biệt?" Anh cau mày suy nghĩ một chút, "Trước giờ trên giường tôi chỉ có ba nguyên tắc."

Trời ạ, thật sự vẫn có, hơn nữa có tới ba, "Ba cái kia là gì?"

Anh nhìn cô, chậm rãi lên tiếng "Thứ nhất trước tiên phải tắm, thứ hai phải có vuốt ve trước, thứ ba thôi." Anh đột nhiên dừng lại không nói nữa.

Trông thấy ánh mắt anh liếc qua, lồng ngực Chu Chiêu Hi đập thình thịch giật mình, "Thứ ba là cái gì?"

Ánh mắt có chút ý cười, "Cô không nghĩ ra được sao? Sau khi vuốt ve dĩ nhiên là muốn đi vào."

"Đi vào chỗ nào?" Cô ngờ ngác hỏi, không thể hiểu ngay ý của anh, một lát sau mới bừng tỉnh hiểu ra, nhất thời đỏ tới mang tai.

Phản ứng của cô rất thú vị, Cam Nhĩ Thụy nhìn không được cười ra tiếng "Cô nên đi tắm trước không phải sao?"

Cô xấu hổ lườm anh một cái, "Ừ."

"Vậy cô dùng phòng tắm trong phòng này tắm đi." Anh dẫn cô đi tới phòng ngủ.

"Này, vậy còn anh thì sao, không tắm sao?" Không thể chỉ yêu cầu cô tắm, anh cũng phải tắm chứ.

"Tôi dùng phòng tắm bên ngoài phòng này."

Tắm xong, Chu Chiêu Hi từ phòng tắm đi ra, thấy người ngồi ở trên giường, trên người mặc một bộ áo choàng tắm, đang xem tạp chí đàn ông, cô sợ hãi nuốt một ngụm nước bọt.

Cô vẫn mặc bộ quần áo lúc trước, váy ngắn ngang gối, lườm cửa phòng một cái, rất muốn tông cửa chạy ra.

Thấy cô đứng ở cửa phòng tắm, anh lên tiếng gọi "Đến đây đi." Cô gái này tắm rửa thật lâu, gần một tiếng đồng hồ.

Cô chậm chạp bước tới, phát hiện chân mình hơi run rẩy, nhịp tim và hô hấp cũng dồn dập khác thường.

Cô cố gắng tự nói với lòng mình, cũng chỉ là làm tình mà thôi, không có gì đáng sợ.

Mặc dù không có kinh nghiệm gì, nhưng cô cũng xem qua TV và phim ảnh, biết chuyện gì sẽ xảy ra, cô chỉ cần nằm trên giường, những thứ khác đều do anh làm là được.

Khi dừng bước lại bên cạnh anh, cô ép buộc mình cúi đầu nhìn anh, vẻ mặt ung dung bộ dạng như muốn hy sinh.

"Có thể bắt đầu, " nhìn khuôn mặt anh tuần trước mắt, cô vội vã bỏ sung, "Chẳng qua tôi có thói quen tắt đèn khi làm."

"Được." Cam Nhĩ Thụy gật đầu đồng ý.

Chu Chiêu Hi vội vàng tắt đèn, phát hiện ánh trăng ngoài cửa sổ xuyên qua, vội vàng kéo tấm rèm cửa sổ dày lại, không cho ánh trăng chiếu vào, bên trong phòng liền tối đen như mực, đưa tay không thấy ngón tay.

"Hả, cô không để lại một ngọn đèn nhỏ sao?" Trong bóng tối, truyền tới tiếng của Cam Nhĩ Thụy.

"Tôi mới vừa nói, tôi có thói quen tắt đèn khi làm." Không nhìn thấy mặt của anh, cô khẽ thở phào nhẹ nhõm, các dây thần kinh tương đối căng thẳng.

"Cô thích làm trong bóng tối?"

". Phải"

". Vậy cũng tốt."

Chỉ nghe tiếng sột soạt truyền đến, giấy lát, vang lên một tiếng thét.

"A, anh...anh đang làm gì?"

"Cô không cởi quần áo thì làm thế nào?"

"Tôi...tôi tự làm." Lại có tiếng sột soạt khác. "Được, tốt lắm."

"Lên giường."

Không lâu, lại vang lên giọng nữ kháng nghị, "Anh...anh làm gì?"

"Tôi như vậy, tôi không thể nhìn thấy cô, không thể làm gì khác hơn là mò mẫn, đây là mặt của cô sao?"

"Ừ, a, anh đang sờ ở đâu đó!" Cô phản xạ khuỷa tay múa chân, trong nháy mắt nghe được một tiếng kêu đau truyền đến.

Thật lâu, bên trong phòng hoàn toàn không có động tĩnh, một phát người đàn ông bị đập trúng sống mũi, đau đến không nói nên lời.

Cô có chút lo lắng hỏi: "Này, anh làm sao vậy?" Mới vừa rồi giống như đá phải anh, anh không phải vô dụng như vậy bất tỉnh rồi chứ?

"Chu tiểu thư, cô có thói quen sử dụng bạo lực sao?" Một lát sau, giọng nói Cam Nhĩ Thụy vang lên.

"Mới, mới không có, thật sự xin lỗi..., mới vừa rồi là bởi vì anh đột nhiên sờ tới ngực của tôi, tôi mới có phản xạ tự vệ."

Anh thở dài một hơi, "Tôi không có thói quen làm trong bóng tối, mở ngọn đèn nhỏ được không?" Hoàn toàn không thấy được cô, anh không biết nên bắt đầu từ đâu.

". Được rồi." Cô miễn cưỡng trả lời.

Một ngọn đèn nhỏ đầu giường được thắp sáng.

Ánh sáng chiếu vào trong mắt, lúc này Cam Nhĩ Thụy mới thấy rõ người trên giường, cô bao quanh mình một chiếc chăn mỏng, sợ hãi nhìn anh, bộ dạng một cô nhóc bị chà đạp đáng thương.

"Nếu như hôm nay cô chưa có chuẩn bị tốt, thì hôm khác vậy." Đối mặt với cô như thế này, anh thấy thật sự khó khăn để có thể "Làm tình".

Cô vội vàng lên tiếng "Không, tôi có thể, " quần áo cũng cởi rồi, còn phải chờ ngày nào? Phải chết thì chết sớm một chút, cô tuyệt đối không nghĩ muốn kéo dài tới lần sau. "Anh đến đây, tôi không có vấn đề gì."

"Cô chắc chắn?"

"Dĩ nhiên, chẳng qua là làm tình mà thôi, tôi không phải không có kinh nghiệm, có gì phải sợ, bắt đầu nhanh lên một chút đi!" Cô cật lực nói.

Nhìn vẻ mặt cô vừa bướng bỉnh vừa yếu đuối làm cho ánh mắt anh thay đổi trở nên sâu kín, nhìn chăm chăm cô một lát, Cam Nhĩ Thụy nâng vòm của cô

lên, bất ngờ hôn cô.

"Ừm!" Cô giật mình, tiếng tim đập thật mạnh, ánh mắt kinh ngạc nhìn hai mắt anh.

"Nhắm mắt lại." Anh dùng giọng nói nhẹ nhàng dụ dỗ.

Cô nghe lời khép mắt lại, cảm thấy đầu lưỡi của anh trượt vào trong miệng cô, triền miên cuốn hút đầu lưỡi cô.

Anh nghiêng cơ thể cô xuống, nhẹ nhàng áp cơ thể xuống trên người cô, tay của anh vuốt ve chậm rãi xoa nhẹ vành tai cô.

Giống như có một luồng điện chạy qua toàn thân, cơ thể cô khẽ run lên, sau đó thì phát hiện cánh môi anh dời về phía cổ của cô, một đường trượt xuống xương quai xanh, cuối cùng dừng ở trước ngực cô.

Môi anh nóng ẩm mát ngực trái của cô, một tay kia cũng không có nhân rồi, lúc nhẹ lúc mạnh, lúc nhanh lúc chậm xoa nắn ngực phải của cô, cô cảm thấy toàn thân giống như sốt cao phát ra lửa, một cảm giác run rẩy từ sống lưng truyền tới toàn thân, đầu óc cô trống rỗng không suy nghĩ được gì.

Cam Nhi Thụy lần lượt vuốt ve trước ngực của cô rồi vân vê viên ngọc tròn, ngón tay thon dài tiếp tục vuốt ve xuống dưới, đến bắp đùi của cô, dò xét bụi hoa bí ẩn của cô.

Bên tai nghe cô phát ra tiếng rên rỉ thờ gấp mê người, Bên tai nghe nàng phát ra mê người thờ gấp than nhẹ, đột nhiên cơ thể anh cũng thật căng.

"Không cần sờ nơi đó." Cô thờ dốc vũng vẩy, lại phát hiện tay chân mình không có chút sức lực, giống như biến thành một vũng nước.

Anh hôn lên miệng của cô, che lại kháng nghị của cô, sau khi ngón tay thăm dò nhận thấy cơ thể cô đã hoàn toàn chuẩn bị xong có thể tiếp nhận anh, anh nâng eo cô lên thẳng tiến vào.

"A, đau quá! Anh làm cái gì đó? Đau chết mất, dừng lại, dừng lại, dừng lại nhanh lên!" Cô kích động đánh anh, muốn anh lập tức dừng lại tất cả động tác.

Anh lại không dám động, khẽ nguyên rủa, "Đáng chết, sẽ không là lần đầu tiên chứ?"

"Anh quản tôi phải không? Anh làm đau tôi, còn không ra ngoài mau một chút!"

"Trời ơi!" Cam Nhi Thụy giận đến nghiêng răng. Dao cũng rút ra khỏi vỏ rồi, mới muốn anh nửa đường thu hồi, cô có biết cái này sẽ làm cho đàn ông nổi điên không!

Thật là đau, trong mắt cũng dâng lên một tầng nước mờ, bị đau muốn đẩy anh ra, sắc giọng: "Anh ra ngoài nhanh lên một chút!"

Cam Nhi Thụy thờ hỗn hèn, sớm biết cô là lần đầu tiên, anh tuyệt đối sẽ không muốn cô sinh con giúp anh, thật sự là anh trúng tà mà, con gái nhiều như vậy có thể chọn lựa vì sao lại cố tình tìm tới cô?

Sau khi lui ra ngoài, anh thờ gấp hỗn hèn, căng mí mắt đi về phòng tắm.

Anh đang tức giận sao? Nhưng anh bảo anh làm cô đau như vậy chứ, cô nghe nói lần đầu tiên đều sẽ đau, nhưng cô không ngờ sẽ đau như vậy!

Cô núm lấy chăn mỏng thấp thòm chờ cả ngày, Cam Nhi Thụy mới từ phòng tắm đi ra.

Thấy cô vẫn còn nằm ở trên giường, vẻ mặt anh không vui trừng trừng liếc nhìn cô "Mặc quần áo xong, cô có thể đi về."

"Tôi có thể đi về?" Cô vui mừng hỏi, sau đó chợt nghĩ tới một chuyện, "Chúng ta mới vừa rồi như vậy sẽ mang thai sao?"

"Không biết, tôi cũng không xuất tinh, làm sao cô có thể sẽ mang thai." Cô gái này sẽ không ngay cả thương thức cái đó cũng không có chứ.

"Đúng, đúng vậy?"

Lau mặt, lúc này Cam Nhi Thụy mới phát hiện sai lầm nghiêm trọng nhất của mình, cũng không phải lên giường là có thể lập tức mang thai, vậy còn phải xem thời kỳ rụng trứng của cô nữa, nếu không thì, coi như hai người làm cả buổi tối, cô cũng không thể mang thai.

Anh lại có thể sơ sót điểm trọng yếu như vậy, chuyện này thực sự không giống tác phong của anh chút nào.

"Thôi, giao dịch của chúng ta tới đây hủy bỏ thôi."

"Anh muốn hủy bỏ giao dịch? Không thể!"

"Cô hoàn toàn chưa có kinh nghiệm, hay là thôi đi." Anh lần nữa cảm thấy ngày đó mình giống như trúng tà, mới có thể nghĩ ra cái chủ ý cùi bắp đó, muốn cô sinh con giúp anh.

"Không không không, " tiền đặt cọc ứng trước của anh cô đã xài hết một phần rồi, không có cách nào trả lại cho anh, hơn nữa cô rất cần khoản tiền kia,

cho nên bất luận như thế nào cũng không thể để anh hủy bỏ giao dịch này."Tôi có thể , không tin tôi lập tức chứng minh cho anh xem." Dứt lời, cô không nói lời nào xốc hết chân quần quanh người lên, đi về phía anh, hai chân quần lên hông anh.

"Cô muốn làm gì?"

"Làm tình." Cô cởi chiếc áo choàng tắm anh đang mặc trên người xuống, kéo anh đến trên giường, đẩy anh ngã xuống, bò đến trên người anh, bắt chước những hình ảnh kích tình từng thấy trong phim ảnh, cơ thể mềm mại cọ xát trên người của anh.

A, chết tiệt, thật vất vả mới dập tắt ham muốn lại bị cô đốt lên.

Cam Nghi Thụy nghiêng rặng, hung hăng trừng mắt nhìn cô."Cô thật sự muốn?"

"Dĩ nhiên." Cô học các tình tiết trong phim ảnh, đưa đầu lưỡi ra treu đùa, liếm ở cổ anh rồi yết hầu, ngực của anh.

Anh than nhẹ một tiếng."Tôi cho cô năm giây suy nghĩ lại."

"Không cần đâu, đến đây đi." Càng kích thích hơn khi cô cắn trên cái nú màu đỏ trên ngực anh.

Dục vọng hoàn toàn bị cô treu chọc, cho dù lúc này cô muốn dừng lại, anh cũng sẽ không cho phép.

"Cô sẽ không hối hận."

"Tôi sẽ không hối hận." Nếu lùi bước lúc này, cô mới hối hận, lần nay cô cũng sẽ chịu đựng đau đớn lại

"Báo cáo Bá tước Vampire, đây là đội Đại Hùng, có tin tức hồi báo."

"Mời đội Đại Hùng nói." Giọng nói dịu dàng khẽ mở.

"Đại Thiếu Gia đã xem xét được một mục tiêu, bắt đầu tiến hành kế hoạch phối giống."

"Có thật không? Lập tức mang tài liệu về mục tiêu đó truyền đến cho ta."

"Vâng"

"Đội Đại Hùng, các người làm rất tốt, có bất kỳ tiến triển nào, báo cáo cho ta bất cứ lúc nào."

"Tuân lệnh."

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiếu Gia Nhà Họ Cam Rất Khó Trị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

"Cầm đi."

Nhận lấy túi giấy Cam Nhi Thụy đưa Chu Chiếu Hi không hiểu hỏi" Đây là cái gì?"

Cô mở túi giấy ra, phát hiện bên trong là một gì đó rất giống nhiệt kế, chỉ khác là nó khác độ chính xác hơn.

"Nhiệt kế cơ bản, sau này mỗi sáng trước khi rời giường cô dùng cái này kiểm tra rồi ghi chép lại nhiệt độ cơ thể của mình lại."

"Tại sao phải đo nhiệt độ?" Về mặt cô nghi ngờ hỏi. Quái lạ, thân cô rất tốt, lại không phát sốt, vì sao mỗi ngày phải đo nhiệt độ?

"Tôi muốn biết thời kỳ rụng trứng của cô, nếu không đến lúc đó làm cũng như không làm." Anh làm việc nhất định coi trọng hiệu suất, ngày hôm qua nhất thời sơ suất, sơ sót cái vấn đề này.

Chu Chiếu hi kinh ngạc nhìn anh chằm chằm, "Ý của anh là không phải nói ngày hôm qua chúng ta làm không công chứ?"

Thấy vẻ mặt cô kinh ngạc, đôi mắt đen của Cam Nhi Thụy thoáng cười, chậm rãi mở miệng.

"Ngày hôm qua tôi sơ sót chuyện này, nhưng quả nhiên cô cũng không biết rõ chuyện này, tôi khuyên cô nên tìm hiểu một số thông tin tốt hơn."

(Tìm hiểu của Lavender – Blue: Khi bạn rụng trứng, thay đổi nội tiết tố kích thích nhiệt độ cơ bản tăng nhẹ và kéo dài cho đến hết giai đoạn rụng trứng. Nếu bạn phát hiện thấy nhiệt độ cơ bản của cơ thể tăng lên từ 0,3 - 0,5 độ C so với trước khi rụng trứng thì thời kỳ đó chính là thời kỳ rụng trứng trong thời gian khoảng 5 ngày (trước khi nhiệt độ tăng 24 tiếng và sau khi nhiệt độ bắt đầu tăng đột biến khoảng 4 ngày), nếu bạn muốn thụ thai thì đây chính là thời điểm thích hợp để bạn thụ thai.)

Đi ra phòng làm việc của anh, trở lại chỗ ngồi, cô lập tức lợi dụng mạng tìm hiểu một chút tư liệu về nhiệt độ cơ bản, thế mới biết chỉ trong một tháng chỉ có ở thời kỳ rụng trứng trong vòng vài ngày đó làm chuyện ân ái, mới có thể thụ thai, mà lượng nhiệt độ cơ bản, chính là trợ giúp mình biết rõ thời gian nào là thời kỳ rụng trứng.

Nhìn chằm chằm thông tin hiển thị trên màn hình, cô gõ đầu mình một cái. Trời ạ, cô đây là đang ngu ngốc cái gì? Cái gì cũng không có rõ ràng lắm, ngày hôm qua lại chạy qua nhà anh, lên giường với anh!

Cô lại có thể ngây thơ nghĩ lên giường là có thể mang thai?

Trước kia không phải là không có người theo đuổi cô, nhưng trước đây cô đều bận rộn đi làm kiếm tiền trang trải sinh hoạt phí cùng học phí, hoàn toàn không có thời gian nói chuyện yêu đương vô ích, cho nên đối với chuyện nam nữ không hiểu rõ lắm.

Bây giờ cô mới biết, thì ra là muốn mang thai đợi đến thời kỳ rụng trứng thì quan hệ mới mới có thể mang thai, nếu như ở thời kỳ an toàn, thì tình trạng của anh hoàn toàn không thể tìm thấy trứng của mình, làm sao thụ thai được?

Thời gian này bận rộn công việc.. Chăm sóc mẹ và trấn an tâm tình của bà, cô cũng chưa từng nghiêm túc nghĩ tới, ý nghĩa của việc giúp Cam Nhĩ Thụy sinh con đại biểu cho cái gì.

Bây giờ suy nghĩ kỹ một chút, một khi đứa trẻ ra đời, chuyện Cam Nhĩ Thụy là cha đứa bé là chuyện đương nhiên, nhưng mẹ của đứa bé. Là cô, cô là mẹ của đứa bé!

Vì chậm rãi giác ngộ ra cái này, cô khiếp sợ ngậm chặt miệng. A, cô là đứa ngu ngốc, bây giờ mới nghĩ đến chuyện này, trời ạ! Làm sao cô có thể ngu ngốc đến như vậy chứ!

Cam Nhĩ Thụy chỉ một ngàn vạn muốn cô giúp anh sinh đứa bé, sau khi đứa bé sinh ra, dĩ nhiên là anh có tất cả, cô mẹ ruột của đứa bé kia thì nên làm cái gì bây giờ?

Còn nữa, nếu như mẹ biết chuyện cô chưa có chồng mà sinh con, nhất định sẽ tức điên mất? Chuyện này từ đầu tới cuối cô cũng không nói với bà, nếu mang thai, giai đoạn đầu còn có thể giấu được, nhưng sau này bụng to dần lên thì làm sao?

Cô là đầu heo, vậy mà căn bản chưa từng nghĩ qua những vấn đề này!

"Ngu ngốc đàn độn, Chu Chiêu Hi, mày ngu hết biết, vậy mà bị tiền che mắt lý trí, làm ra loại chuyện hoang đường này, làm sao bây giờ? Nếu mẹ cô mà biết? Nhất định sẽ rất tức giận!"

Dương Mỹ Dục đứng dậy lấy tài liệu, thấy cô gõ mạnh lên trên đầu của mình, buồn bực đi qua hỏi: "Chiêu Hi, cô làm sao vậy, đau đầu sao?"

"Không." Cô ngẩng đầu lên nhìn Dương Mỹ Dục, bộ dạng thì cứ như đang muốn nói lại thôi. Không được, chuyện này tạm thời vẫn không thể cho người thứ ba biết.

"Thời gian này cô chăm sóc cho mẹ mình nhất định là mệt mỏi chết rồi, " Dương Mỹ Dục có chút đau lòng nhìn sắc mặt tái nhợt của cô "Mẹ cô có tốt hơn chút nào không?"

"Ừ, vết thương đã hồi phục rất nhiều, tháng sau có thể lấp chân giả rồi, chỉ là tâm trạng của bà vẫn rất chán nản."

"Đây là điều khó tránh khỏi, một người bình thường, đột nhiên chợt bị mất một chân, không có cách nào đi lại bình thường, cho dù là ai cũng không có cách nào chấp nhận, cô hãy an ủi bác thật tốt, tôi nghĩ qua chuyện này sẽ ổn thôi. Đúng rồi, Chiêu Hi, tôi quên hỏi cô ...cô đi làm, có người chăm sóc bác gái không?" Cô biết Chiêu Hi cùng mẹ sống nương tựa lẫn nhau, cũng không có người thân khác.

"Tôi có thuê một người y tá chăm."

"Mẹ của cô thay chân giả và tiền thuê người tiền phí cộng lại tốn kém không ít? Nếu có cần, Chiêu Hi, tôi có gửi một ít ở ngân hàng có thể cho cô mượn." Dương Mỹ Dục hiểu tình hình kinh tế của cô cũng không quá tốt. Tiền lương của Chiêu Hi mặc dù cũng không thấp, nhưng cha cô để lại các khoản nợ không ít, mẹ cô lại bị bệnh tiểu đường nhiều năm, tiền cô kiếm được từng kỳ trả cho các khoản nợ ở bên ngoài, còn phải mang gánh nặng thuốc men cho mẹ, thật sự không còn gì cả rồi.

Chu Chiêu Hi cảm kích trong nháy mắt nhìn cô, "Không cần, cảm ơn cô, trên tay tôi còn có chút tiền." Trước đó Cam Nhĩ Thụy có tạm chi cho cô năm trăm vạn cô còn có thể ứng phó với những khoản chi tiêu kia.

Vì chi phí sau này, xem ra cô chỉ có thể kiên trì giúp Cam Nhĩ Thụy sinh con, chờ sau khi mang thai, sẽ từ từ giải thích với mẹ.

Nghe chuông reo, Dương Mỹ Dục nhắc nhở cô. "Chiêu Hi, có phải là điện thoại của cô reo hay không?"

"A, đúng." Láy điện thoại di động ra, lờm só phía trên một cái, cô lại chán ghét nhấn máy, tính không nhận điện thoại.

"Làm sao không nhận?"

Cô nhủ máy tắc tay, "Tôi không muốn nhận cuộc điện thoại này."

Thấy nét mặt cô chán ghét, Dương Mỹ Dục thử hỏi: "Có phải Người kia gọi tới?" Trước kia cô luôn tin thế giới không phải không có cha mẹ, như sau khi cô nghe hành động của cha ruột Chiêu Hi, không khỏi cảm thấy những lời này còn phải xem lại.

Ông ta không chỉ lấy đi toàn bộ tài sản trong nhà, càng ác liệt hơn chính là còn để lại một đống các khoản nợ cho hai mẹ con cô gánh, thậm chí ông bà ngoại của Chiêu Hi cũng bởi vì tức giận chuyện này mà đổ bệnh, không bao lâu sau thì hai người lần lượt qua đời.

Nhưng người đàn ông già gian ác đó, sau này lại có thể còn mặt mũi quay trở lại yêu cầu Chiêu Hi mỗi tháng cung cấp cho ông ta ba vạn đồng tiền phí sinh hoạt, cỗi đời này thậm chí có thể có người đàn ông vô liêm sỉ như vậy chứ!

"Ừ, gần đây ông ta vẫn gọi tới, uy hiếp tôi nếu không đồng ý yêu cầu của ông ta, sẽ kiện tôi, phiền chết được."

"Ông ta thật là quá đáng, mẹ cô có biết chuyện này không vậy?"

"Vẫn không biết, tôi không muốn nói cho bà biết, tránh chọc giận bà."

"Nhưng nếu như ông ta thật sự đi kiện cô thì phải làm gì?"

"Vậy thì đi kiện đi, tôi mới không sợ, tôi không tin đến lúc đó sau khi nghe tôi nói rõ, quan tòa sẽ xử ông ta thắng."

"Hiện tại ông ta có thua, nhưng với pháp luật ông ta là cha của cô, cho dù quan tòa thông cảm, khả năng vẫn là phán quyết theo pháp."

Chu Chiêu Hi bắt đầu đi thờ dài, "Đến lúc đó rồi hãy nói."

Hiện tại chuyện của mẹ và Cam Nhĩ Thụy đã làm cô quá phiền lòng rồi, trước mắt chuyện còn chưa có xảy ra không nên phiền não.

Hai giờ chiều, Chu Chiêu Hi ôm một xấp tài liệu đi vào phòng họp.

Chủ tịch Cam Nhĩ Thụy, Tổng giám đốc Giang Dật Bình cùng với quản lý phòng khai thác gì đó toàn bộ bọn họ đều đã ngồi ở bên trong, có hai vị anh em khác họ Trần, nét mặt hai người giống nhau, đều bụng bia to tướng, tóc mỏng thưa thưa trên đầu.

Sau khi quan sát bọn họ một chút, cô vội vàng mang tài liệu trên tay chia cho mấy người khác, sau đó là Cam Nhĩ Thụy và anh em họ Trần rời ngồi xuống chỗ trống bên cạnh.

"Trần tiên sinh, các vị xem trước một chút những tài liệu trên bàn." Giang Dật Bình nói với anh em họ Trần.

Trong khoảng thời gian ngắn, trong phòng họp chỉ có tiếng lật mở tài liệu, sau một lát, Giang Dật Bình lại lên tiếng lần nữa.

"Xem xong những tài liệu này, tin tưởng hai vị Trần tiên sinh mới có thể phát hiện, giá chúng tôi đưa ra cho các vị là giá ưu đãi nhất rồi, tôi nghĩ, sẽ không có công ty xây dựng nào khác có thể có điều kiện khai thác tốt hơn chúng tôi."

"Tài liệu là các vị chuẩn bị, thành thật mà nói chúng tôi rất khó biết là thật hay giả." Một vị họ Trần không cho là đúng lên tiếng.

"Nếu như các vị có thắc mắc gì, chúng tôi có thể lập tức kết nối mạng inter net cho các vị kiểm chứng, công ty xây dựng Đạo Dương chúng tôi danh tiếng xưa nay trong giới kiến trúc rất tốt, tuyệt đối sẽ không làm ra số liệu giả lừa gạt hai vị."

"Thế này ngài Bắc không biết dùng máy vi tính! Tóm lại, chỉ muốn các vị nâng thêm hai phần trăm nữa, là có thể được đóng dấu như thế nào?" Trần Bách Nhân nhai trầu hồ giá.

"Trần tiên sinh, chúng tôi đã đưa ra giá ưu đãi nhất rồi, nếu không thế này đi, để tỏ lòng thành ý, chúng tôi tăng thêm tám trăm vạn."

"Tám trăm vạn? Các vị là đang cho ăn xin sao, ít nhất cũng phải năm trăm ngàn." Trần Trung Nhân bắt đầu lên tiếng.

Hai bên mở rộng mua bán so tài mặc cả một hồi, mỗi bên đều liều chết muốn tìm kiếm điều kiện có lợi cho mình, mỗi bên liều mình mãnh liệt mặc cả.

Vốn là Cam Nhĩ Thụy không phải tự mình tham gia hội nghị lần này, nhưng mua cái dự án này đã kéo dài một thời gian, xây dựng Đạo Dương đối với khoản xây dựng tuyên bố chắc nịch, cho nên anh mới phải tham gia, mục đích cuối cùng là là mặc cả giá cuối cùng của dự án mua đất, tránh cho kéo dài nữa, nảy sinh chuyện xấu.

Cam Nhĩ Thụy lưu ý hai bên nói chuyện, ánh mắt lơ đãng liếc về phía Chu Chiêu Hi, liếc thấy vẻ mặt cô cau mày chán ghét, giống như đang chịu đựng

chuyện gì chán ghét.

Phát hiện mắt cô rũ xuống, tay trái dùng sức vạch ra cái gì, anh duỗi thẳng cổ, nghiêng con mắt nhìn lại, thấy có một con bàn tay với trên bắp đùi cô, cô đưa tay đẩy ra, cái tay kia lại hiện lên trên chân cô.

"Xin anh tự trọng." Chu Chiêu Hi đề thấp giọng nói cảnh cáo.

Trần Trung Nhân vô lại cười một tiếng, nhỏ giọng nói: "Đừng như vậy mà, tiểu thư cô diện mạo rất xinh đẹp, chờ một chút tôi dẫn cô đi ăn cơm, mua một viên kim cương rất lớn nữa đưa cho cô." Nhìn hình như không dám ăn sạch cô, anh ta càng mò không chút kiêng kị.

Trong nháy mắt đôi mắt đen của Cam Nhĩ Thụy dấy lên lửa giận, đang muốn lên tiếng nghiêm khắc khiển trách, chợt nhìn thấy ly cà phê nóng còn tỏa khói trên bàn, anh đề nén tức giận, không thay đổi sắc mặt bụng ly cà phê lên, ,

"A, cái XX, bỗng chết người, anh giờ trò quái quỷ gì đó hả!" Trần Trung Nhân bị đau đẩy ghế ra đứng lên, đôi tay liên tục không ngừng lau đi lau lại chỗ cà phê nóng trên đùi quần. Anh ta X, nóng đến mệnh căn của anh ta rồi!

"Xin lỗi, tay của tôi không cẩn thận trượt xuống." Cam Nhĩ Thụy thông thả ung dung mờ miệng, giọng nói lạnh nhạt nghe không có chút áy náy nào.

Giang Dật Bình liếc anh một cái, vội vàng nói: "Bên cạnh có toilet, Trần tiên sinh có thể tới đó lau rửa một chút."

Sau khi anh ta ra khỏi phòng họp, Cam Nhĩ Thụy cũng đứng lên, "Dật Bình, nếu như hai vị Trần tiên sinh đối với bảng giá chúng ta đưa ra cũng không hài lòng, cũng không cần quá miễn cưỡng bọn họ."

Giang Dật Bình sùng sốt một chút, "Ý của chủ tịch là."

"Nói không chừng bọn họ có thể tìm được người mua tốt hơn, chúng ta không cần làm người khác khó chịu."

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiếu Gia Nhà Họ Cam Rất Khó Trị* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Chương 4.2

". Vâng" thật là gặp quý, trước khi hội nghị bắt đầu anh ta nói với mình là bất luận như thế nào hôm nay cũng phải giải quyết mảnh đất kia, vậy mà bây giờ lại buông ra, đã xảy ra chuyện gì sao? Mới không bao lâu, thế nhưng anh lại có chủ ý thay đổi.

"Chu trợ lý, cô vẫn còn ở đó ngăn người cái gì, đi thôi."

A? Chu Chiêu Hi ngược mắt không hiểu, cô neho mắt nhìn người đi tới bên cạnh Cam Nhĩ Thụy.

"Còn ngồi làm gì? Đi theo tôi."

Về mặt cô hoang mang đứng lên, cùng anh rời đi.

Đi tới phòng làm việc của anh, thấy mắt anh u ám nhìn cô chằm chằm không nói lời nào, cô bị trừng không giải thích được, không biết mình phạm vào lỗi gì.

"Chủ tịch tại sao lại đột nhiên rời đi? Trước đó không phải anh đã thông báo, hôm nay nhất định phải mua mảnh đất đó sao?" Vì thế, cô còn nỗ lực nhìn xuống tức giận, không có tại chỗ đập bay tên đầu heo đó.

Cô vốn định đợi lát nữa sau khi kết thúc hội nghị, sẽ tìm cơ hội sửa chữa cái bàn tay sắc lang dám quấy rối cô, không ngờ Cam Nhĩ Thụy không cẩn thận hất cà phê nóng lên anh ta, hơn nữa còn rất tốt hất đúng mệnh căn của anh ta, thật là người quá nhanh.

"Tôi hỏi cô, tại sao cô lại để mặc cho hắn quấy rối cô?" Trong tiếng nói lộ ra một chút rõ ràng oán hận giận dữ.

"A, anh thấy được à?" Cô giật mình hỏi.

"Nếu như mà tôi nói không thấy, cô định để cho hắn tiếp tục sờ như vậy bao lâu?"

Có ý gì, anh sẽ không cho là bị người ta quấy rối như vậy cô rất vui sướng chứ? Chu Chiêu Hi nổi giận trợn mắt xanh trừng anh.

"Anh còn nói, nếu không phải là bởi vì anh nói hôm nay bất luận như thế nào nhất định phải ký được mảnh đất này, tôi cũng sẽ không nhẫn nhịn im lặng không lên tiếng chứ? Tôi đã sớm tung cước đập cho anh ta một cái."

Trông mặt đen không vui thật nhìn cô chăm chăm, giọng điệu lạnh nhạt "Tôi có nói với cô, khi cần thiết phải hy sinh nhan sắc đảm phán cho thành công mảnh đất đó sao?"

"Hả, không có." Hiện tại rốt cuộc anh tức giận cái gì vậy chứ? Người bị quấy rối là cô, cũng không phải là anh, kỳ quái.

Cam Nhĩ Thụy không thể kìm nén được tức giận, nghiêm mặt lên tiếng.

"Chu Chiêu Hi, cô nghe rõ cho tôi, công ty của ta không cần nữ nhân viên bán sắc đẹp nói chuyện làm ăn, lần sau nếu như gặp lại chuyện như vậy, cô nghĩ muốn đáp đối phương thì cứ làm đi, không cần tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục."

Anh thật sự đang tức giận, hơn nữa còn giận không nhẹ. Quái, bị người khác quấy rối, người nên tức giận là cô mới đúng chứ? Xem ra anh vẫn còn đang giận cô.

A, chẳng lẽ mới vừa rồi ly cà phê kia.

"Chủ tịch, tôi có thể hỏi anh một chuyện không?"

"Chuyện gì?"

"Mới vừa rồi ly cà phê kia, không phải là anh cố ý hất anh ta chứ?"

"Cô cứ nói đi?" Anh không trả lời, hỏi ngược lại.

"Tôi hiểu được." Có quý, tuyệt đối có quý! Anh ngồi bên cạnh cô, cô ngồi ở giữa, anh cách tên đầu heo này một đoạn khá xa, cho dù trượt tay đổ ly cà phê, cũng không thể nào hất tới tên đầu heo đó?

Thấy thế nào đều giống là cố ý, chẳng lẽ. Anh đang giúp cô dạy dỗ tên háo sắc kia?

Thấy mặt cô lộ nụ cười quý dị nhìn lại anh, Cam Nhĩ Thụy không hiểu hỏi: "Cô cười cái gì?"

"Anh nhìn thấy, cố ý giúp tôi chinh anh ta có đúng không?" Chu Chiêu Hi cười tít mắt nói, trong lòng đã trăm phần trăm xác định.

"Tôi cũng không có nói như vậy." Bị đôi mắt sáng của cô khê liếc qua làm ngực khê lay động, Cam Nhĩ Thụy mạnh miệng không muốn thừa nhận là vì cô mới làm việc kia.

Anh không có cách nào nói ra, vừa mới liếc thấy một bàn tay đang mò mẫm quấy rối cô, anh giận đến thiếu chút nữa muốn cho đối phương một đấm.

"Không sao, cô đi ra ngoài đi, hãy nhớ lời tôi vừa nói, về sau gặp lại chuyện như vậy, cô không cần phải tiếp tục chịu đựng."

Khỏe môi Chu Chiêu Hi gọi lên nụ cười sáng lạng, cười khê chớp mắt nhìn anh "Mặc kệ có phải anh cố ý làm như vậy hay không, hành động vừa rồi của anh tôi cảm thấy siêu đẹp trai."

Được cô khen như vậy, lồng ngực của Cam Nhĩ Thụy đập loạn.

Đưa mắt nhìn cô rời khỏi phòng làm việc của anh, anh lầm nhảm nói nhỏ."Tôi chỉ làm bởi vì tương lai cô là mẹ của con tôi, cho nên mới ra tay dạy dỗ tên quý háo sắc đó, tuyệt đối không phải là bởi vì. Ghen."

Nửa tiếng sau, Giang Dật Bình đi vào tìm anh.

"Nhĩ Thụy, cậu vừa rồi ly cà phê kia là có chuyện gì xảy ra?"

"Không phải tôi đã nói? Tôi không cẩn thận trượt tay!"

"Cái người này trượt tay một cái thật là xa, không có hất vào Chiêu Hi ngồi ở bên cạnh, ngược lại trượt đến trên người Trần tiên sinh, tôi cảm thấy thế nào cũng là cố ý."

"Tôi cần gì phải làm như vậy?"

"Vừa mới bắt đầu tớ cũng vậy cảm thấy rất buồn bực, rõ ràng đối với mảnh đất đó cậu tuyên bố chắc nịch, tại sao lại làm như vậy? Sau đó tớ mới bừng tỉnh hiểu ra." Giang Dật Bình thần bí nhìn anh, trong mắt lộ ra ý cười.

"Hả?" Cam Nhĩ Thụy nhướn đuôi lông mày, không tin anh ta thật sự hiểu nguyên nhân tại sao.

"Quản lý Hà nói Trần Trung Nhân là một tên háo sắc, chỉ cần thấy được cô gái có bộ dạng không tệ, sẽ vron móng vuốt giò trò sàm sỡ người ta, vừa rồi chắc là hấn giò trò với Chiêu Hi đúng không?" Anh hỏi thử, quả nhiên bị Cam Nhĩ Thụy bắt được trên mặt chột lóe lên một chút biểu hiện rất nhỏ, chứng thật phỏng đoán.

Cam Nhĩ Thụy im lặng không trả lời.

Giang Dật Bình thích thú lên tiếng. "Chắc chắc chắc, Nhĩ Thụy, tớ thật sự không ngờ cậu lại có thể vì chuyện nhỏ này mà tình nguyện tổn thất một miếng đất giá trị cao như vậy, đây thật sự là quá không tầm thường! Cậu hãy thành thật khai báo đi, cậu với Chiêu Hi có gì phải không."

Cam Nhĩ Thụy lên tiếng cắt đứt lời của anh. "Cậu nghĩ quá nhiều, bảo vệ nhân viên vốn là trách nhiệm của công ty không phải sao?"

Hai mắt Giang Dật Bình chăm chăm anh, "Thật sao? Nhưng nếu hôm nay đổi thành những người khác, cậu thề cũng sẽ làm như vậy chứ?"

"Tôi cũng sẽ xử trí như vậy." Nhưng có cần hắt cà phê nóng qua hay không, anh cũng không chắc.

Giang Dật Bình không tin chút nào lời của anh "Chúng ta là bạn bè lâu năm, chuyện như vậy không cần thiết giấu giếm với tớ, nếu như cậu coi trọng Chiêu Hi, tớ rất vui khi việc thành, không cần phải xấu hổ như vậy đâu."

"Cậu ở đây nói nhăng nói cuội gì đó, không có chuyện như vậy." Cam Nhĩ Thụy chuyển đề tài, "Hai anh em họ Trần đi chưa?"

"Ừ." Giang Dật Bình đắc ý đưa tài liệu trên tay tới "Chúng ta ký mảnh đất kia rồi. Nhìn cậu rồi đi, Trần Bách Nhân bị hù sợ, cho là cậu thật sự không có ý định mua đất, cũng không dám kiên trì mặc cả nữa, liền ký cho chúng ta rồi, cho nên nói lý cà phê này của cậu hắt rất tốt."

Nhìn vào tỷ lệ đồng ý, ngược lại Cam Nhĩ Thụy không vui mừng như mong muốn, anh sẽ không quên được hôm nay Chiêu Hi vì anh muốn ký được mảnh đất kia mới chịu đựng nhẫn nhịn tức giận mặc cho người ta cợt nhả.

Thời gian này nhìn thấy Cam Nhĩ Thụy, chắc chắn Chu Chiêu Hi luôn có cảm giác không thoải mái.

Kiểm tra một số thông tin, cô xác định ngày đó lần đầu tiên cô cùng Cam Nhĩ Thụy lên giường là kỳ an toàn của cô, nói cách khác khi đó cô không thể mang thai, cho nên ngày đó chẳng khác gì làm không công.

Chỉ là, đáng được ăn mừng chính là, về sau làm tiếp loại chuyện đó cũng sẽ không đau đớn.

Nghĩ đến cảnh cô trần truồng cùng Cam Nhĩ Thụy làm chuyện thân mật kia ở trên giường, gò má của cô không nhịn được nóng lên, cô còn nhớ rõ thân thể rắn chắc mạnh mẽ của anh ôm lấy thân hình gầy guộc của cô.

Thành thật mà nói, đêm đó trên giường anh vẫn nhẹ nhàng, suy nghĩ đến cảm giác của cô, không ngừng ở bên tai cô dịu dàng dụ dỗ, hôn cô.

Lúc đầu, cô rất sợ hãi, sau khi đau đớn qua đi, cô liền cảm nhận cảm giác vui sướng chưa từng trải qua, người ta nói đó chính là cao trào?

"Trợ lý Chu, trợ lý Chu!" Thấy cô nâng cằm lên, ánh mắt mông lung không biết đang suy nghĩ gì, thư ký Hồng nhẹ nhàng lắc lắc vai của cô.

". Á, có chuyện gì sao?" Cô hoàn hồn, xin lỗi nhìn về phía thư ký Hồng, nghĩ đến mình mới vừa rồi lại đang nghĩ loại chuyện đó, hai bên gò má liền đỏ ửng.

"Tấm hình này làm phiền cô xem qua sau đó đưa cho chủ tịch xem qua." Thư ký Hồng giao cho cô một xấp hồ sơ.

"Đây là cái gì?"

"Đây là ứng cử viên cho vị trí người phát ngôn của cao ốc Anh Hoa chúng ta, Tổng giám đốc mời trợ lý Chu cùng chủ tịch xem một chút có ý kiến gì không."

"À, được."

"Trợ lý Chu, cô đang sốt sao? Mặt cô hơi đỏ." Trước khi thư ký Hồng đi quan tâm hỏi.

"Không có gì, mới vừa rồi uống trà nóng thôi." Cô cười gượng trả lời. Thấy thư ký Hồng rời đi, cô thở ra một hơi, tập trung tinh thần, mở hồ sơ ra, xác nhận hình bên trong.

Cô huyết sáo, "Lại có thể mời được Tiểu Tử Nam làm người phát ngôn, thật không đơn giản." Tiểu Tử Nam là minh tinh hiện nay chạm vào có thể bóng tay, muốn mời anh ta làm người phát ngôn quảng cáo nghe nói nhiều đến nhận không hết, anh là nghệ sĩ rất được yêu thích, cũng không tùy tiện nhận chụp hình làm quảng cáo làm người phát ngôn.

Cô nhìn kỹ tấm hình kia, diện mạo Tiểu Tử Nam đẹp trai, mang phong cách thần bí trung tính, cô nhủ ẩn đường, chợt có cảm giác nhìn rất quen.

Giống như người nào. A, là Cam Nhĩ Thụy, cặp mắt xếch kia có mấy phần giống Cam Nhĩ Thụy.

Cô đưa tay che kín nửa dưới gương mặt, chỉ nhìn một phần nửa gương mặt, phần giống nhau nhiều hơn.

Nhìn chăm chăm cặp mắt xếch kia, Chu Chiêu Hi không nhịn được nghĩ đến đêm hôm đó đôi mắt Cam Nhĩ Thụy ngập tràn lửa dục.

"Chu tiểu thư, cô xem bảng kế hoạch này, sau đó đề xuất quan điểm của cô."

Giọng nói bất thình lình vang lên làm cô sợ hết hồn, cô ngẩng đầu nhìn người đàn ông đứng bên cạnh.

"Ồ." Nhận lấy bảng kế hoạch đưa tới, cả khuôn mặt của cô chợt đỏ lên. Đáng chết, rốt cuộc cô vừa mới suy nghĩ lung tung cái gì vậy?

Phát hiện mặt của cô đỏ ửng khả nghi, Cam Nhĩ Thụy nghiêng mắt nhìn thấy tấm hình kia trên bàn của cô, "Đây là cái gì?"

"Đây là ứng cử viên cho vị trí người phát ngôn cao ốc Anh Hoa của chúng ta, thư ký Hồng vừa rồi mới đưa tới, muốn mời anh xem qua." Cô đưa hình cho anh.

Cam Nhĩ Thụy nhận lấy hình, ánh mắt nhìn chăm chú.

"Hiện tại Tiểu Tử Nam rất đỏ, không chỉ con gái, ngay cả con trai cũng đều rất mê anh ấy, dự án cao ốc Anh Hoa này có thể mời được anh ấy làm người phát ngôn, nhất định tiêu thụ sẽ rất mạnh." Nghiêng con mắt nữa trong nháy mắt hướng phía kia tấm hình một cái, Chu Chiêu Hi phát hiện hai người mắt xéch thật càng nhìn càng giống nhau.

"Cô cũng rất mê anh ta?"

"Đúng, tôi xem qua mấy bộ phim anh ấy đóng vai chính, anh ấy không chỉ đẹp trai, khả năng diễn xuất càng không có lời nói, hơn nữa hần lại đặc biệt kén chọn hợp đồng, kịch bản không tốt tuyệt đối không nhận, cho nên anh ấy đóng phim đều xem rất hay." Cô khen anh ta không ngớt lời.

Nghe cô tán thưởng người đàn ông khác như vậy, đôi mắt Cam Nhĩ Thụy thoáng qua một chút khó chịu, đột nhiên nói sang chuyện khác, "Cô có đo nhiệt độ cơ bản liên tục không đó?"

"Có." Chu Chiêu Hi trừng mắt nhìn anh. Làm sao lại hỏi chuyện này ở bên ngoài, chẳng may bị đồng nghiệp khác nghe được thì làm sao.

Anh không có nói gì nữa, xoay người đi vào phòng làm việc của mình, không chút do dự ném hình trên tay vào trong thùng rác.

"Cậu nói Tiểu Tử Nam không thích hợp, xin cậu cho tôi một lý do."

"Dự án phát triển cao ốc Anh Hoa này, đối tượng tiêu thụ chủ yếu là giai cấp trung lưu, khí chất của anh ta không phù hợp, lòe loẹt, đáng vẻ lưu manh, sẽ làm cho người khác tưởng đây là nhà giả rẻ, ảnh hưởng đến lượng tiêu thụ."

Giang Dật Bình không dám tin trùng to mắt, "Oh my God, Tiểu Tử Nam lòe loẹt chỗ nào, đáng vẻ lưu manh sao? Cái người này cậu phê bình nếu để cho người hâm mộ phim ảnh của anh ta nghe được, bảo đảm bị fan của anh ta chặn tại cửa đánh chết."

Cam Nhĩ Thụy không chút cử động nói: "Tóm lại, cậu tuyển chọn người khác đi."

Giang Dật Bình hoài nghi nhìn lại anh, "Tại sao cậu không hài lòng anh ta? Người nào gặp qua anh ta cũng đều nói anh ta có một phong cách thần bí, cậu lại nói anh ta kém như vậy, chẳng lẽ anh ta đã đắc tội cậu sao?"

Thái độ bàn việc của anh. "Tôi cũng không biết anh ta, anh ta làm sao có thể đắc tội với tôi? Theo ánh mắt của tôi mà nói, tôi cho là anh ta không thích hợp làm người phát ngôn quảng cáo cho cao ốc Anh Hoa."

Giang Dật Bình không thể chấp nhận cách anh nói như vậy.

"Tiểu Tử Nam không tùy tiện nhận quảng cáo, cậu có biết không! Cho tới bây giờ, từng tìm anh ta làm người phát ngôn tiêu thụ sản phẩm tỷ lệ đưa ra ít nhất cũng hai mươi phần trăm trở lên, tôi vận dụng không ít mối quan hệ mới mời được anh ta tới làm người phát ngôn dự án này, bây giờ cậu lại nói cậu muốn từ bỏ tay ứng viên có chất lượng tốt như vậy? Tôi không thể nào tìm lại được người thích hợp hơn anh ta."

Cam Nhĩ Thụy không có ý định thay đổi quyết định ban đầu.

"Đó là bởi vì cậu không tìm kỹ lưỡng, tôi không tin không có ứng viên nào thích hợp hơn anh ta."

"Nhĩ Thụy, trước kia cậu không như vậy không hề phản đối một người không có lý do, lần này tôi không thể không nói, cậu thật là không giải thích được! Cậu rốt cuộc tại sao phản đối anh ta? Vui lòng cho tôi một lý do có thể thuyết phục."

"Tôi đã nói rồi, phong cách của anh ta không thích hợp, cậu nên tìm kiếm ứng viên khác."

"Anh ta là người trong ngàn người tài tới mới tuyển ra một người tốt nhất làm người phát ngôn, tôi không có cách tìm người khác nữa, trừ khi."

Giang Dật Bình bật thốt lên: "Cậu tự mình làm người phát ngôn!"

Thành thật mà nói, lúc vừa mới tiếp xúc Tiểu Tử Nam thì anh phát hiện phong cách của anh ta và Nhĩ Thụy rất giống, hai người đều có một đôi mắt xéch, tướng mạo đẹp trai, tản ra phong cách thần bí quý tộc.

Nếu như không tìm Tiểu tử Nam, Nhĩ Thụy chính là người thích hợp nhất được chọn làm người phát ngôn, nhưng thiếu gia anh tuyệt đối sẽ không đồng ý.

"Muốn tôi làm người phát ngôn? Được rồi, nếu như cậu nói cảm thấy tôi là người thích hợp."

Nghe vậy, Giang Dật Bình giật mình há to miệng "Cậu đồng ý?"

"Ừ, nếu như cần."

"Hôm nay cậu uống nhầm thuốc phải không?" Giang Dật Bình nghi ngờ quan sát vẻ mặt của anh, muốn xác định giờ phút này tinh thần của anh còn tỉnh táo.

Thấy vẻ mặt kinh ngạc của Dật Bình, Cam Nhĩ Thụy nhường mày cười, "Tôi khẳng định 100% mình bình thường."

"Được, như vậy lời cậu vừa nói không thể thu hồi lại, xác định cậu là người phát ngôn của cao ốc Anh Hoa rồi."

"Ừ, thời gian xác định thông báo tiếp cho tôi."

"OK, tớ sẽ nói thư ký làm một bảng hợp đồng chính thức đưa cho cậu ký." Giống như sợ anh đổi ý, Giang Dật Bình lập tức rời đi.

Ha ha ha, xem dự án cao ốc Anh Hoa này muốn phát triển không tiêu thụ mạnh cũng không được! Ngẫm lại xem, đường đường là chủ tịch "Tập Đoàn Xây Dựng Đạo Hùng" Cam đại thiếu gia lại tự mình làm người phát ngôn giới thiệu sản phẩm, đề tài này nhất định sẽ khiến cho thảo luận sôi nổi, đến lúc đó không lo không thu hút được người đến xem phòng, hiệu quả tuyệt đối so với Tiểu Tử Nam làm người phát ngôn còn tốt hơn.

Giang Dật Bình vừa đi ra ngoài, Cam Nhĩ Thụy liền thấy hối hận. Anh chụp hình ném vào trong thùng rác lên, phát hiện Tiểu Tử Nam không hề tệ giống như lúc trước mình nghĩ, sau khi bình tâm suy nghĩ, anh thừa nhận hình tượng của anh ta quả thật rất thích hợp làm người phát ngôn quảng cáo.

Anh thật sự là uống nhầm thuốc, thế nhưng lại bác bỏ người phát ngôn Dật Bình chọn, còn hứa hẹn tự mình ra sân!

Gần đây vì sao anh thường xuyên cảm thấy bất ổn? Không giống tính cách chững chạc cẩn thận của anh chút nào.

Anh không nên phạm loại sai lầm này.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiếu Gia Nhà Họ Cam Rất Khó Trị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Chương 5

Trước khi tan việc, Chu Chiêu Hi hơi đắn đo một lát cầm điện thoại lên.

"Này"

Nghe trong loa truyền tới giọng nam, cô đề thấp âm lượng nói: "Là tôi, mấy ngày nay có thể là tới kỳ rụng trứng của tôi." Sáng nay đo nhiệt độ cơ bản, cô phát hiện so với bình thường cũng còn thấp, điều này chứng tỏ hai đến bốn ngày tới là thời kỳ thụ thai cao nhất.

"Thật xin lỗi, cô nói cái gì tôi nghe không rõ." Bên cạnh âm thanh có chút ồn ào, làm Cam Nhĩ Thụy nghe không rõ ràng lắm lời của cô.

Cô lại lặp lại một lần nữa. "Mấy ngày nay có thể là thời kỳ rụng trứng của tôi."

"Cô nói lại lần nữa, đứng hàng cái gì?"

Dày, anh là lảng tai hả. Cô không nhận được gầm nhẹ, "Thời kỳ rụng trứng á! Anh rốt cuộc có làm hay không? Không làm chờ một chút tan việc tôi liền về thẳng nhà."

"Thời kỳ rụng trứng, thời kỳ rụng trứng cái gì?" Chốc lát sau, Cam Nhĩ Thụy mới hiểu ý, "Cô nói là, hôm nay cô bắt đầu vào thời kỳ rụng trứng?"

"Đúng rồi, như thế nào, có muốn làm hay không?" Lời vừa ra khỏi miệng, cô không nhận được cắn môi buồn cười. Nói như vậy giống như người phụ nữ chưa thỏa mãn dục vọng, giống như ép buộc đàn ông vậy.

"Đương nhiên là muốn làm, tám giờ cô tới nhà của tôi gặp mặt."

Kết thúc cuộc trò chuyện, Cam Nhĩ Thụy cất điện thoại đi động, phát hiện hai người em không dám tin dùng ánh mắt nguyền rủa nhìn anh.

"Hai người các cậu làm gì nhìn anh như vậy?"

"Anh cả, mới vừa rồi anh nói chuyện với phụ nữ?" Cam Nhĩ Khiêm thử hỏi.

"Ừ." Cam Nhĩ Thụy cầm lên gậy bi da lên, nhắm ngay một quả bi da màu đỏ đánh một cái, thành công vào lỗ,

Bởi vì ba anh em trước mắt đều không ở nhà lớn nhà họ Trạch, cho nên mỗi tháng bọn họ đều hẹn gặp nhau ở Câu lạc bộ này, đánh bi da, tâm sự một chút về tình trạng gần đây.

Cam Nhĩ Toàn tiếp lời hỏi: "Mới vừa rồi anh nói thời kỳ rụng trứng là chuyện gì xảy ra vậy?" Không biết bọn họ có phải nghe lắm hay không?

Cam Nhĩ Thụy nhàn nhạt đáp lời, "Em không phải không biết, phụ nữ vào thời kỳ rụng trứng mới có thể thụ thai chứ?"

Cậu hai nhà họ Cam, cậu ba nhà họ Cam giật mình cùng nhau trở mắt trừng nhìn anh.

"Anh cả, anh. Không phải là muốn cùng phụ nữ sinh con chứ?" Từ lúc mới vừa nghe anh nói tới hình như là ý này.

Cam Nhĩ Thụy không có ý định lừa gạt hai người em "Không sai, ngày đó lời mẹ nói các em cũng đều nghe không phải sao?"

"Anh phải làm theo ý của mẹ sao?" Cam Nhĩ Toàn quái lạ hỏi.

"Anh không muốn về tổng công ty để quản lý."

Cậu hai, cậu ba cùng liếc mắt nhìn nhau, Cam Nhĩ Khiêm oán giận, "Anh cả, anh không suy nghĩ chu đáo rồi, chuyện như vậy lại có thể không có việc gì trước tiên phải thương lượng với chúng em chứ?"

Cam Nhĩ Thụy liếc mắt nhìn hai người em, "Cái này thì có cái gì để thương lượng, ý của mẹ ngày đó đã nói rất rõ rồi, nếu không làm theo ý của bà, cha nhất định sẽ bắt chúng ta về quản lý tổng công ty."

"Ít nhất có thể thông báo chúng em một tiếng nha!" Cam Nhĩ Toàn quay sang nhìn anh hai dò xét. Anh cả tích cực như vậy, xem ra chỉ còn hai người bọn họ không biết sống chết, hồn nhiên không để tâm lời của mẹ nói.

"Không phải bây giờ các em đã biết sao? Nếu như không muốn bị tóm trở về quản lý tổng công ty, sao không cũng đi tìm một người sinh con đi? Dù sao chỉ cần một đứa bé là có thể qua mọi chuyện, có sao không làm?"

"Nói cũng phải, " Cam Nhĩ Toàn suy nghĩ một chút gật đầu đồng ý, "Huống chi, cũng không phải là chúng ta sinh đứa trẻ, chỉ cần gieo giống là được."

Làm sao cậu út cũng nói như vậy chứ! Không muốn chịu thỏa hiệp dưới sự uy hiếp của mẹ trong nháy mắt Cam Nhĩ Khiêm nhìn hai người "Cũng không phải con trai nhu nhược, hai người chịu khuất phục như vậy sao?"

Cam Nhĩ Thụy không chút cử động, "Tính của mẹ già các em cũng biết rồi, nếu như có ý định chống lại lời mẹ nói, anh ủng hộ tinh thần của em." Nhưng mà anh cũng không hề coi trọng em mình, sau lưng mẹ có cha làm chỗ dựa vững chắc, ai cũng không thể đầu lại bà!

"Nói cũng phải, chọc giận mẹ kết quả cực kỳ thâm, để em xem, em cũng phải nhanh chóng tìm một người phụ nữ sinh con thôi. Anh hai, anh cũng không cần kiên trì nữa đâu ạ... , mẹ chỉ muốn chúng ta sinh cháu cho bà, không có bắt buộc chúng ta kết hôn đã là không tệ rồi." Cam Nhĩ Toàn tốt bụng khuyên anh hai một câu.

Đáng ghét! Nếu là ba anh em bọn họ đồng lòng chống lại lệnh thì mẹ cũng không thể nào làm gì bọn họ, nhưng chỉ có một mình mình cố gắng kiên trì tiếp thì... Không, anh tuyệt đối không muốn về tổng công ty quản lý.

Không chỉ có lần đầu tiên mới căng thẳng như vậy, nhưng là giờ phút này ngồi ở trong phòng ngủ của anh, Chu Chiêu Hi vẫn cảm thấy rất không được tự nhiên.

Nếu là hai tháng trước có người nói với cô, cô sẽ ngủ với ông chủ của mình, cô tuyệt đối sẽ giận dữ mắng chửi đối phương nói hư nói vượn. Ai biết, bởi vì mẹ cô phải nhập viện phẫu thuật cắt bỏ vết thương bị nhiễm trùng, anh đến thăm bệnh, kết quả lại đề cập chuyện giao dịch hoang đường này với cô.

Việc đòi quả thật khó có thể đoán được!

Cam Nhĩ Thụy tắm xong trên người khoác một chiếc áo choàng tắm màu trắng ra ngoài, đi tới giường.

Ánh sáng màu vàng sẫm chiếu trên gương mặt của cô, cùng một bộ áo tắm màu trắng, cô ôm chiếc mền mỏng, trên mặt có chút xấu hổ.

Anh không nhịn được cười khẽ, nhớ tới tình cảnh lần đầu tiên của hai người toàn thân cô căng thẳng, hiện lên trong ánh mắt đen của anh vẻ xao động thương yêu.

"À, tôi có một chuyện muốn hỏi anh."

"Chuyện gì?"

"Rốt cuộc vì cái gì anh muốn tôi sinh con giúp anh vậy?" Chu Chiêu Hi không hiểu hỏi.

"Tôi nói rồi, là bởi vì thoát nhìn cô rất khỏe mạnh, hơn nữa năng lực làm việc cũng tốt. Theo tôi nghĩ điều kiện của cô và tôi thì đứa bé sinh ra cũng không tệ đến nỗi nào."

Cô không khỏi cảm thấy có chút nhục chí. Thì ra bởi vì cô không có gen xấu, cho nên mọi bị anh chọn trúng, tiến hành gieo giống, lấy giống kỹ phát huy thể hệ sau tốt đẹp.

Cô còn tưởng rằng Cho rằng ít nhất anh đối với cô có chút cảm tình tốt, mới có thể chọn cô, mà không chọn người phụ nữ khác.

"Anh đã từng nghĩ qua chưa, sau khi đứa bé được sinh ra, tôi cũng chính là mẹ của đứa bé."

"Đó là đương nhiên, đứa bé là cô sinh, cô đương nhiên là mẹ của nó."

"Nhưng anh là ba của đứa bé, tôi là mẹ của nó. Như vậy rất kỳ quái nha."

"Kỳ quái chỗ nào?" Anh không nhìn ra được có chỗ nào không đúng.

"Tôi với anh không có bất kỳ quan hệ gì, nhưng chúng ta lại là ba mẹ của đứa bé."

"Rốt cuộc tôi không hiểu rõ vấn đề của cô là chỗ nào?" Anh ngồi xuống bên giường, buồn bực nhìn cô.

Chu Chiêu Hi mím mím môi, sắp xếp lại suy nghĩ một chút, mới mở miệng nói tiếp.

"Anh cho tôi một ngàn vạn sinh con cho anh, cho nên sau khi đứa bé được sinh ra anh có tất cả, còn của tôi đâu? Về sau anh phải giải thích thân phận của tôi với đứa bé như thế nào, còn có tương lai ai sẽ chăm sóc nó? "

"Đứa bé là cô sinh, cô chính là mẹ của nó, tôi cũng sẽ nói cho nó biết như vậy. Nếu như cô muốn tới thăm nó, bất cứ khi nào cũng có thể, nếu như cô muốn tự mình chăm sóc nó cũng không thành vấn đề." Anh cũng không có ý định chặt đứt mối quan hệ mẹ con của bọn họ.

"A?" Trong nháy mắt cô kinh ngạc nhìn anh.

"Làm sao vậy?"

"Tôi cho là sau khi sinh đứa bé ra, anh sẽ ngăn cản tôi tiếp cận đứa bé, không cho tôi nhìn thấy nó."

Anh không hiểu tại sao cô lại có cái suy nghĩ này, "Tôi sẽ không làm như vậy, nếu sinh được đứa bé, cả đời cô vẫn là mẹ của nó, tôi không có quyền ngăn cản cô đến gần nó, trừ khi chính cô không muốn gần gũi với nó."

Nghe anh nói chân thành như vậy, đột nhiên cô có chút cảm động. Nhưng nếu như vậy. Vậy trong quan hệ đó không phải bọn họ sẽ trở nên thân mật hơn sao?

Bọn họ có chung một đứa con, đứa bé kia sẽ gọi cô là mẹ, gọi anh là ba, cái này nghe Giống như là một cặp vợ chồng.

Cái ý nghĩ này thoáng qua, Chu Chiêu Hi bỗng dưng đỏ mặt, chột lác đầu một cái.

Không thể nào, giữa bọn họ không thể nào phát triển thành loại quan hệ đó.

Thấy vẻ mặt của cô bỗng nhiên dễ dãi, ánh mắt Cam Nhĩ Thụy mềm lòng, duỗi ngón tay quần vuốt vuốt mái tóc ngắn hơi xoắn của cô, chậm rãi lên tiếng nói.

"Thành thật nói cho cô biết, là do mẹ tôi yêu cầu ba anh em chúng tôi sinh con, nếu trong vòng hai năm không có con như bà mong muốn, nhất định chúng tôi sẽ bị bắt về tổng công ty làm việc."

Cô kinh ngạc ngẩng đầu lên. "Có thể đi vào làm quản lý toàn bộ Tập Đoàn Đạo Hùng, không phải có ý là quyết định tất cả sách lược quan trọng của Tập đoàn sao, tại sao anh không muốn vào làm?" Đây chính là vị trí không ít người mơ ước! Hay ba anh vẫn còn quá trẻ nên không muốn làm?

"Sau khi đi vào cũng không phải do chúng tôi làm vua, vẫn là mấy ông già ở nhà quản, tôi không muốn nghe mấy lão kia sai bảo, ý vào tuổi lớn hơn chúng tôi, cái lão đầu ở đương gia, ta không muốn nghe những lão đầu kia sai bảo, ý vào tuổi so với chúng ta lớn, vùng lên nhiều lời không kết thúc."

Lần đầu tiên nghe anh chủ động nói đến tình huống bậc cha chú trong dòng họ, Chu Chiêu Hi cảm thấy rất mới mẻ, "Cam tiên sinh bọn họ rất nghiêm túc sao?"

"Mấy ông già đó là cuồng công việc, đi theo bên cạnh mỗi người bọn họ, thời gian làm việc mỗi ngày ít nhất mười hai tiếng, mà cả năm không ngừng." Anh rất hài lòng cuộc sống bây giờ, không có chút ý nghĩ nào muốn lao vào chỗ chết, cho nên đánh chết cũng không vào làm trong tổng công ty.

"Cũng bởi vì bọn họ liều chết làm việc như vậy, cho nên mới có thể phát triển mở rộng lãnh thổ của Tập đoàn Đạo Hùng như vậy. Ai, vậy anh tính toán vẫn cứ đợi như vậy tại Xây dựng Đạo Dương sao?" Xây dựng đạo dương mặc dù quy mô công ty cũng không nhỏ, nhưng so với Tập đoàn Đạo Hùng, vậy coi như gặp sự phụ rồi.

"Xây dựng Đạo Dương là do tôi sáng lập, tôi muốn nhìn xem nó có thể lớn lên tới mức nào."

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiếu Gia Nhà Họ Cam Rất Khó Trị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Chương 6.1

"Ồi chào, Chiêu Hi, cậu nghe nói gì chưa? Chủ tịch đích thân làm người phát ngôn cho dự án tòa nhà Anh Hoa đó!" Thời gian nghỉ ngơi buổi trưa, Dương Mỹ Dục đã mua hai hộp cơm tiện lợi về, ăn cùng với Chu Chiêu Hi, hai người vừa ngồi ăn cơm bên nhau vừa tán gẫu.

Cẩn trọng lắm, Chu Chiêu Hi không rảnh nói chuyện, gật đầu tỏ vẻ biết.

Uống một ngụm nước canh, Dương Mỹ Dục nói tiếp: "Tớ cảm thấy rất kinh ngạc, chủ tịch gần đây ít xuất hiện, lần này vì sao lại đồng ý làm người phát ngôn?"

Nuốt viên trứng mặn cuối cùng vào, Chu Chiêu Hi mở miệng: "Nghe nói là Tổng giám đốc thuyết phục anh ấy."

"Tớ nghe nói là anh ấy không hài lòng lắm Tiểu Tử Nam làm người phát ngôn cho dự án này, cho nên mới đồng ý với Tổng giám đốc tự mình xuất thân."

"Khó có thể mời được Tiểu Tử Nam làm người phát ngôn, anh ta lại còn ý kiến, thật không biết anh ta đang nghĩ cái gì nữa, người như Tiểu Tử Nam trước mắt đang là minh tinh đồ rực., anh ta làm người phát ngôn nhất định lời nói rất có hiệu quả, không biết dây thần kinh nào của chủ tịch bị lỗi hay là uống nhầm thuốc, lại bác bỏ chuyện này."

Nói xong, phát hiện Dương Mỹ Dục đang liều chết nháy mắt với cô, cô lại quan tâm nói: "Làm sao vậy? Mỹ Dục, mắt của cô đau hả?"

"Không phải." Dương Mỹ Dục không tiếng động dùng khẩu hình môi nói cho cô biết chủ tịch đứng phía sau cô.

"Cái gì chứ?" Chu Chiêu Hi quay đầu lại, chống lại cặp mắt tối đen thâm trầm, cô nhìn thấy ánh mắt đen của ông chủ không vui, vội vàng gọi lên nụ cười, "Chủ tịch ăn no chưa?"

"Cô vào đây." Cam Nhĩ Thụy lạnh nhạt nói.

Cô nhìn Dương Mỹ Dục le lưỡi, cùng anh đi vào phòng làm việc.

Ánh mắt đen trong nháy mắt nặng nề nhìn cô, giọng lạnh nhạt mở miệng "Tôi đã uống nhầm thuốc, dây thần kinh hỏng rồi. Ừ."

Quả nhiên bị anh nghe được! Cô dịu dàng giải thích, "Ý của tôi là, có thể tìm được Tiểu Tử Nam làm người phát ngôn rất tuyệt, anh lại bác bỏ chuyện này, rất kỳ quái." Nhìn anh, hình ảnh đêm qua hai người trên miên hiện lên trước mắt, hai gò má Chu Chiêu Hi ửng hồng.

Thấy cô chỉ nói về Tiểu Tử Nam, sau đó gò má ửng hồng, anh lạnh lùng lên tiếng "Một chút cũng không kỳ quái, bởi vì tôi trúng tà."

"Trúng tà?" Cô kinh ngạc nhìn anh, rõ ràng từ trong giọng nói của anh nghe được có vẻ giận.

"Thôi, cô đi ra ngoài đi!"

"Ồ." Cô đáp một tiếng, đi tới cửa, không nhận được ngoài đầu nhìn lại một cái, phát hiện về mặt chán nản của anh, bộ dạng dường như đang khổ sở vì chuyện gì, cô mở miệng muốn hỏi, chợt im lặng lại lặng lẽ đi ra ngoài.

Cam Nhĩ Thụy ngã đầu về phía sau ghế, thở dài.

Đáng chết, anh thật sự mất trí rồi, mới có thể động tình với Chu Chiêu Hi. Nhưng người này về mặt vẫn thất thần, hoàn toàn không hiểu tình huống.

Anh có điểm nào thua kém tên Tiểu Tử Nam đó chứ?

"Trong tủ lạnh có đồ ăn, cô chỉ cần tùy ý chuẩn bị một bữa ba món một canh là được rồi."

Chu Chiêu Hi ngạc nhiên nhìn Cam Nhĩ Thụy bỏ lại những lời này rồi đi vào phòng ngủ của anh.

Bây giờ là như thế nào? Ở trong công ty phục vụ thiếu gia anh cả ngày còn chưa đủ sao, bây giờ đã tan việc, còn phải nấu cơm cho anh ăn?

Giàu có quá mức bình thường rồi, tại sao anh có thể rảnh rang chờ ăn cơm, còn cô phải kéo cơ thể mệt mỏi đi nấu cơm cho anh ăn chứ?

Đáng ghét!

Cô tức giận đi vào phòng bếp, mở tủ lạnh ra, phát hiện bên trong nhồi các nguyên liệu nấu ăn. Quái, nơi này không phải chỉ có một mình anh ở sao? Mua nhiều đồ ăn như vậy, người nào nấu ăn cho anh vậy?

Thôi, đó là chuyện nhà anh! Lấy ra mấy nguyên liệu nấu ăn, bỗng nhiên trong lòng cô nảy sinh âm mưu. Hừ hừ, dám bảo cô nấu đồ ăn cho anh ăn, chờ coi đi!

Sau một tiếng, hai người ngồi ở trước bàn ăn, Cam Nhi Thụy ăn một miếng, vẻ mặt kỳ lạ không dám động đũa nữa, lại liếc thấy Chu Chiêu Hi đang ăn say sưa ngon lành.

"Chắc, mình thật sự là một thiên tài, lại có thể nấu đồ ăn ngon như vậy, ăn thật ngon, ăn thật ngon nha, chủ tịch, anh cũng mau ăn đi, đừng khách sao ạ!" Thuận miệng mời anh một tiếng, thời gian rất nhanh, cô liền ăn sạch một chén cơm, múc chén thứ hai nữa.

Anh buồn bực nhìn thức ăn trên bàn, nhìn lại cô vẻ mặt ăn say mê cuồng nhiệt, nghi ngờ nghĩ tới, chẳng lẽ vị giác của người phụ nữ này có vấn đề sao? Đồ ăn khó ăn thế này cô ăn lại nói ngon, còn ăn thêm một chén nữa?

Không sai, anh rất kén chọn người, nhưng bây giờ một bàn thức ăn, coi như đổi thành người khác, chỉ sợ cũng không ai nói cho ra hai chữ "Ăn ngon".

Chu Chiêu Hi không ngừng khen ngợi tài nghệ của chính mình, "Ăn ngon thật, hôm nay món ăn tôi nấu ăn thật là ngon. A, chủ tịch, làm sao anh đều không ăn, thức ăn không hợp khẩu vị anh sao?" Đồ xét thấy vẻ buồn bực trên mặt của anh, ánh mắt cô mơ hồ xẹt qua một tia đùa cợt. Ha, chút năng thù mâu mơ hồ xẹt qua một tia đùa cợt. Ha, anh biết điều đi, sau này anh còn dám bảo cô nấu cơm cho anh ăn nữa không.

"Cô thật sự cảm thấy những món ăn ngày ngon sao?" Trong tiếng nói lộ ra rõ ràng nghi ngờ.

"Dĩ nhiên. Bởi vì trong tủ lạnh của anh, thực phẩm đều rất tốt, cho nên tôi nay tôi nấu ăn so với bình thường cũng tốt hơn. Không phải là tôi đang tự khích lệ mình, bình thường tài nấu ăn của tôi rất tệ, hôm nay dùng chút nguyên liệu cực đỉnh nấu ra ngoài dự đoán, giàu có, quả thật ăn ngon không thể phản đối được."

Cam Nhi Thụy hoài nghi gấp một miếng ớt xào thịt bò trước mặt. Ừ, căn cứ vào phép lịch sự, anh miễn cưỡng nuốt miếng thức ăn vào trong bụng, chỉ có một câu có thể nói, khó ăn muốn chết.

Cô cũng gấp một miếng ớt xanh xào thịt bò, bỏ vào trong miệng, vẻ mặt hưởng thụ "Thật là quá khen, ăn ngon đến nói không ra lời!"

"Xem ra định nghĩa ‘ ăn ngon ’ của chúng ta không giống nhau." Anh xác định vị giác của cô khác hẳn với người bình thường.

Cô nheo mắt không vui trừng mắt nhìn anh, "Chẳng lẽ chủ tịch chê tôi làm thức ăn rất khó ăn sao?"

"Tôi chỉ có thể nói. . . ." Thấy cô tròn to mắt trừng nhìn anh, anh hiếm khi rút lại lời phê bình đã đến miệng, "Hôm nay khẩu vị của tôi không tốt lắm, cô đã cảm thấy ăn rất ngon, vậy ăn hết đi, tôi đi tắm rửa trước." Anh đứng dậy đi về phía phòng ngủ.

Sau khi thấy anh rời đi, mặt Chu Chiêu Hi há hê cười trộm thành tiếng.

"Ha ha ha, bị tôi lừa giỡn rồi!"

Cô đối với tài nấu nướng của mình thật sự rất có tự tin, chỉ là tối nay cô muốn xử lý nên động tay động chân.

Thói quen của mọi người thường là ăn thức ăn gần trước mặt mình, cho nên tất cả các món ăn ngon đều ở trước mặt cô, và những món gần anh cô cho thêm một vài gia vị lung tung, dĩ nhiên khó có thể ăn vào miệng, chỉ cần anh ăn một miếng, tuyệt nhiên sẽ không nghĩ muốn ăn miếng thứ hai.

Đáng đời, tối nay chờ đợi bụng đi! Và như vậy, anh cũng sẽ không có sức lực làm lâu như vậy.

Nghĩ tới người làm chủ trò đùa tối nay, mặt cô đỏ tới mang tai.

Nghĩ mấy đêm tới đây cô ở nơi này, ôm anh ngủ đến sáng, cô nhấp nhệ cánh môi, anh mất không kim hãm được liếc về phía phòng ngủ của anh.

Bình thường ở văn phòng anh hoàn toàn nghiêm túc, rất khó tưởng tượng, lúc ở trên giường, cũng dịu dàng lại là người nhiệt tình, tỉ mỉ chú ý đến tất cả nhu cầu của cô.

Bình thường anh cũng sẽ không đụng chạm người phụ nữ hay trách mắng đàn ông, làm tình xong tự nhiên muốn ngủ, anh sẽ ôm lấy cô, tình tế hôn nhẹ nhàng, cho đến khi cô vô cùng mệt mỏi ngủ đi.

Môi anh đào không tự chủ xao động thoáng hiện nụ cười yếu ớt, cô không hề ghét chuyện xảy ra sau đó.

Sáng sớm, mùi thơm tao nhã xông vào mũi Chu Chiêu Hi, cô từ từ tỉnh dậy, nghiêng đầu tìm kiếm nguồn gốc mùi hương, phát hiện là trên khay trà bên giường.

"Thơm quá." Nhìn thấy trên chiếc bàn nhỏ đặt vài đóa hoa ngọc lan, cô không thể không kéo xuống nệm cười xinh đẹp.

Cô cảm đóa hoa ngọc lan lên hít sâu, để cho hương thơm mát mẻ lấp đầy cả lồng ngực.

Tối hôm qua cũng không có mấy đóa hoa này, có thể thấy được là sáng nay mới được người thả ở chỗ này, về phần là ai thả, rất dễ dàng liền có thể nghĩ đến, bởi vì trong tầng này của căn hộ, chỉ có cô và Cam Nhi Thụy ở đây.

"Không ngờ anh cũng có mặt lãng mạn một chút." Ngửi hoa thơm, cô nhẹ cười khẽ, tâm tình rất vui vẻ. Nghe tiếng bước chân, cô ngẩng đầu lên, nhìn cánh cửa phòng mở ra.

"Nên rời giường rồi."

"Hoa này là anh đặt?"

"Ừ." Cam Nhi Thụy có chút không được tự nhiên, nhưng ánh mắt không có cách nào dời đi được, bền vững nhìn chăm chăm vào nửa người trần trụi của cô, cách nào dời đi, lao lao nhìn chăm chăm nửa thân trần thân, vẻ đẹp ngồi ở trong sáng sớm xinh đẹp và sexy.

"Anh lấy đâu ra những bông hoa này vậy?" Cô cười nhẹ nhàng hỏi.

Tìm anh đập thành thịch, trong nháy mắt mất hồn.

"Phía ngoài ban công có một chậu hoa này." Anh phát hiện tất cả tâm trí của mình đều bị nụ cười sáng lạn trên mặt của cô hấp dẫn, không thể suy nghĩ.

Tâm trạng rất tốt, Chu Chiêu Hi chủ động nói: "Đợi một lát tôi làm bữa sáng cho anh ăn."

"Không cần, tôi làm xong rồi." Tài nghệ của cô thật là anh không không dám lãnh giáo.

"Anh làm bữa ăn sáng?" Cô có chút ngạc nhiên.

"Ừ." Anh buộc mình dời ánh mắt trên người của cô đi chỗ khác. Nhìn nữa, anh sợ mình sẽ không kiềm chế được, lại muốn cô một lần nữa, phải đến công ty nữa, anh không hy vọng vì điều này mà đến trễ. "Cô rửa mặt đi rồi ra ngoài ăn sáng thôi."

Cô mỉm cười phát hiện một cái chuyện thú vị. Mới vừa rồi mặt của anh vậy mà đỏ! Nàng thề tuyệt đối không có nhìn lầm, mặt của anh đỏ thật, hi, không ngờ người giống như anh vậy mà cũng sẽ xấu hổ.

Nhưng tại sao anh lại đỏ mặt? Cô hạ ánh mắt nhìn hoa ngọc lan trong tay, lúc này mới kinh ngạc phát hiện mình không mảnh vải che thân thân thể trần truồng.

"A, bị anh thấy được!" Cô xấu hổ lúng túng kéo chăn mỏng che kín cánh xuân của bộ ngực, một nụ cười xông vào mắt.

Không thể tưởng được bởi vì nhìn thấy cô trần truồng mà anh xấu hổ, bọn họ làm cũng đã hai ba lần, mặc dù lúc đó cũng để ánh đèn nhỏ, nhưng nhìn nhau không rõ lắm, chỉ là, anh xấu hổ vẫn làm cho cô thấy kinh ngạc.

Bên môi không khỏi dấy lên một nụ cười mỉm dịu dàng như nước.

"Chiêu Hi, giống như hôm nay cậu rất vui vẻ, gặp được chuyện gì tốt à?"

"Không có gì." Cô vội vàng phủ nhận.

Giang Dật Bình nhìn mặt của cô, "Có, khóe miệng của cậu vẫn còn mang theo nụ cười yếu ớt."

"Có sao?" Cô đưa tay chạm khóe môi của mình. Hôm nay cô đều cười sao?

"Thật khiến cho người ta đau lòng, tôi cứ cho là hai chúng ta là bạn tốt, thì ra cậu cũng không có xem tở là bạn." Giang Dật Bình cúi người ho khan thờ dài.

"Không có chuyện này, tôi luôn xem cậu là bạn tốt nha."

Anh chất vấn, "Giữa bạn tốt ngay cả chuyện vui cũng giấu giếm không nói sao?"

Sau khi hai người gặp lại nhau ở Xây dựng Đạo Dương, Giang Dật Bình đều luôn đối tốt với cô, cô rất cảm kích anh, không hy vọng anh hiểu lầm cái gì,

vội vàng giải thích.

"Là bởi vì buổi sáng có người đưa tớ mấy đóa hoa thơm, tớ cảm thấy thỏa mãn vui vẻ, thật không có gì mà!"

Về mặt anh nhiều huyện hỏi thăm "Là ai đưa hoa cho cậu?"

"Á. Cái đó, " cô cứng lại, "Là hàng xóm."

"Ánh mắt của cậu nói cho tớ biết cậu đang nói dối." Anh chăm chú nhìn chăm chăm cô.

Cô bị ánh mắt sắc bén của anh quanh sát muốn chột dạ, "Tớ tại sao phải nói dối chứ?"

"Bởi vì người đưa hoa cho cậu rõ ràng chính là Nhĩ Thụy, đúng không?"

"A, làm sao cậu biết?" Cô kinh ngạc ngước nhìn anh.

Bên môi Giang Dật Bình xẹt qua một nụ cười. Vốn chỉ là tùy tiện đoán mò, không ngờ lại bị anh nói trúng, quả nhiên anh suy đoán không sai, Cam Nhĩ Thụy coi trọng Chiêu Hi rồi.

"Cậu và Nhĩ Thụy tiến triển đến mức nào rồi? Lên giường rồi sao?" Anh hỏi thẳng.

Cô rũ mĩ mắt xuống, quần bách không tìm được lời đáp lại.

"Xem ra hẳn là."

"Giang Dật Bình, cậu rất rành rồi phải không, cho nên mới rành rồi quán trọ lý của tôi lôi kéo không để yên?" Trên hành lang, người nào đó khoanh tay trước ngực, vẻ mặt không thể coi thường ánh mắt lạnh lùng nhìn Giang Dật Bình.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiếu Gia Nhà Họ Cam Rất Khó Trị* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Chương 6.2

"Tôi chỉ quan tâm đến cô ấy."

"Cậu nên quan tâm phương án thúc đẩy doanh số bán hàng của công ty, không phải quán nhân viên nữ nói chuyện phiếm."

Giang Dật Bình phong độ bộ dạng thành thoi đáp lời, "Tớ đang muốn báo cáo với chủ tịch đại nhân về chuyện phát ngôn quảng cáo cho tòa nhà Anh Hoa, vừa vặn gặp trợ lý Chu, lúc này mới trò chuyện vài câu."

Liếc Chu Chiêu Hi một cái, Cam Nhĩ Thụy nhìn về phía anh, "Đến phòng làm việc của tôi nói."

Thấy Giang Dật Bình đi theo Cam Nhĩ Thụy vào phòng làm việc, Chu Chiêu hi khẽ thở dài, thiếu chút nữa là bị moi ra chuyện của cô và Cam Nhĩ Thụy, thật may là anh tới kịp lúc.

Sau khi tan việc, hai người vẫn lái xe của mình đi tới nhà Cam Nhĩ Thụy.

Cam Nhĩ Thụy không bảo cô nấu ăn nữa, để cho cô làm là ngoài ý muốn, tài nấu nướng của anh thế nhưng có thể sánh ngang đầu bếp khách sạn năm sao, món ăn anh nấu làm cho cô ngon miệng ăn không ngừng, khen không dứt miệng.

"Ăn ngon ăn ngon, thật sự ăn rất ngon! Anh mới đúng là thiên tài, anh làm đồ ăn ngon đến mức làm người ta muốn roi nước mắt."

Anh mỉm cười nhìn về mặt ăn ngon lành của cô.

"Anh không ăn sao? Đồ ăn sắp bị tôi ăn hết rồi kia." Thấy anh chỉ nhìn cô, không động đũa gì cả, mặc dù cảm thấy có chút ngượng ngùng, nhưng mà bởi vì thức ăn của anh làm ăn quá ngon, khiến cho cô không để ý hình tượng, đũa không rời miệng nhét từng miếng thức ăn vào miệng.

"Cô thích thì ăn hết đi!" tương ăn của cô tuyệt đối không thể gọi là tao nhã, nhưng nhìn cô ăn vui vẻ như vậy, có cảm giác thỏa mãn tràn đầy trong ngực của anh.

Ăn sạch tất cả thức ăn, bụng no thật là no, Chu Chiêu Hi mở miệng,

"Không ngờ anh còn biết nấu ăn." Tài nấu nướng của cô mặc dù không tệ, nhưng so với anh, nhất định là gặp sự phụ, không so được.

"Tôi thích tự mình nấu ăn."

Cô nâng má nói: "Làm việc với anh hai năm, tôi phát hiện mình giống như không hiểu rõ anh."

Trước đó, cô vẫn cảm thấy anh kén chọn rất khó chung đụng, thậm chí còn từng nghĩ tới người như anh cuộc sống nhất định không có gì thú vị.

Cho đến bước vào căn hộ của anh, cô mới phát hiện anh cũng có mặt lạnh mạn, anh nắm rất rõ hần nhà trọ, nàng mới phát hiện hần cũng có lạnh mạn một mặt, hần bố trí cực kỳ chặt chẽ, thanh lịch và âm áp, vừa về tới nơi này, cả người lộ ra vẻ ung dung thảnh thơi.

Thật không hiểu ở công ty thì anh làm cho bản thân nghiêm túc khó tiếp cận như vậy làm gì?

Cam Nhĩ Thụy chậm rãi mở miệng, "Bây giờ cô bắt đầu hiểu cũng không muộn."

Tìm cô đập bùm giật mình. Anh đây là có ý gì? Thôi, đừng nghĩ quá nhiều, cô tới nơi này chỉ thực hiện thỏa thuận, giúp anh sinh con.

Một khi cô mang thai, không có khả năng tới nơi này nữa.

"Tôi đi rửa chén." Cô đứng lên dọn dẹp bát đĩa.

Cam Nhĩ Thụy chợt cầm tay của cô.

"Chu Chiêu Hi."

"Chuyện gì?" Bàn tay của cô bị anh nắm nhiệt độ có chút tăng lên.

"Chúng ta. qua lại đi!"

"À?" Cô kinh ngạc trừng lớn mắt nhìn.

"Chúng ta chính thức qua lại."

"Anh đang nói đùa?" Cô không dám tin nhìn chăm chú vào anh

"Không phải, tôi rất nghiêm túc. Cùng tôi qua lại, về sau cô có thể thường xuyên thưởng thức món ăn ngon như vậy." Anh dụ dỗ cô.

Anh nói nửa câu đầu làm cô kinh ngạc, nửa câu sau làm cô bật cười thất thanh.

"Tôi nói thật." Anh đi tới bên cạnh cô, không mang theo chút vẻ đùa vui liếc nhìn cô.

"Tại sao?" Mặt Chu Chiêu Hi nóng lên, nhịp tim đập thật nhanh, khó hiểu tại sao anh lại đột nhiên nói như vậy.

"Anh thích em." Anh không chần chừ chút nào.

Cô kinh ngạc.

Anh hạ mí mắt cúi xuống, hôn lên môi hồng của cô. "Như thế nào, em đồng ý không?"

Cô ngưng mắt nín thở, "Chuyện sinh đứa bé."

"Dĩ nhiên tiếp tục tiến hành tiếp." Cái này cùng chuyện hai người qua lại hoàn toàn không có trở ngại.

"Nhưng."

"Em không phải nghĩ muốn ăn món ngon như hôm nay nữa sao?" Cô lần nữa do dự làm anh có chút không vui.

Nghĩ, dĩ nhiên muốn, thế nhưng chuyện qua lại với anh là hai chuyện khác nhau có được hay không.

Cam Nhĩ Thụy tự tiện quyết định thay cô, "Em đã không có phản đối, vậy thì bây giờ đồng ý, chúng ta liền chính thức qua lại!"

Cô còn chưa mở lời cự tuyệt liền bị anh hôn cuồng nhiệt, hôn ý loạn tình mê, hôn mê hoa mắt.

"Tỉnh, Chu Chiêu Hi, tỉnh dậy nhanh lên một chút!"

"Ủm, " bị đánh thức người chưa tỉnh táo mở mắt ra, khó hiểu nhìn người đàn ông lay cô tỉnh dậy, "Chuyện gì vậy? Trời đã sáng sao?" Nghĩa đồng hồ một cái, mới hơn một giờ sáng. Dậy, lúc này kêu cô dậy làm gì, gọi cô rời giường đi tiểu một chút sao?

"Mau dậy đi, anh dẫn em đi xem một vật."

"Nhưng tôi cũng rất buồn ngủ, có thể để sáng mai xem không?" Cô xoay trở lại cái gối, khép mắt lại.

"Không được, bỏ qua tối nay, ngày mai sẽ không thấy được! Mau dậy rời giường, anh bảo đảm em nhất định sẽ không hối hận." Cam Nhi Thụy vừa dụ dỗ vừa kéo cô lên, thuận tay lấy một cái áo choàng tắm mặc lên trên cơ thể trần truồng của cô.

Chu Chiêu Hi hé nửa mí mắt, bị anh kéo ra ban công.

Ban công có chừng 20 bình lớn, đủ các loại thực vật cùng hoa cỏ, nhưng giờ phút này trong bóng đêm bất mắt nhất, cũng là cây leo bên phải trên hàng rào, đóa hoa tươi đẹp trắng muốt không tỳ vết làm cho người ta hoảng sợ.

Mặc dù là giữa hè, nhưng một cơn gió đêm lướt nhẹ giữa đêm khuya, vẫn làm cô co rúm người lại ngồi xuống. "Anh dẫn tôi ra đây muốn nhìn cái gì?"

"Ở nơi đó." Ngón tay dài của anh chỉ về phía bên phải.

Tầm mắt mờ mịch nhìn sang, một giây sau, cô trừng lớn mắt, kinh ngạc nhìn những đóa hoa quỳnh nở rộ dưới trời sao.

Ông trời, đẹp mê người!

Cô biết loại hoa quỳnh này, nhưng đây là lần đầu tiên cô chính mắt thấy hình dạng nó nở như thế nào, hơn nữa không phải một bông hoa, mà trên cả bề mặt hàng rào đều được che phủ bởi hoa quỳnh.

"Đẹp quá!" Cô khen ngợi ra tiếng. Trừ hai chữ này, nhất thời cô không nghĩ được từ nào tốt hơn, để hình dung hình ảnh tuyệt mỹ giờ phút này.

"Còn muốn ngủ không?" Giọng nói Cam Nhi Thụy mang theo ý cười, nhìn đầy mắt ngạc nhiên thú vị của cô.

"Không có chút suy nghĩ nào." Con buồn ngủ sớm bị cảnh đẹp trước mắt đuổi đi rồi.

Anh đứng sau lưng cô, chậm rãi ôm cô. "Hoa quỳnh chỉ nở hoa lúc nửa đêm, hoa lại chỉ nở mấy tiếng ngắn ngủi, nếu như bỏ lỡ, sẽ phải đợi đến sang năm **"

(*hoa quỳnh: thường nở lúc 12 giờ đêm và sẽ tàn sau 1-2 tiếng, 1 năm chỉ nở 1 lần. Nhưng hoa ở nhà tôi lại nở lúc 8h tối tha hồ ngắm và chụp hình, kaka, nó sẽ bung từ từ và tàn sau khi nở hết, hương hoa thơm ngào ngạt, năm nào mình cũng ngắm cả, đẹp khỏi chê)

"Nhiều hoa quỳnh nở cùng lúc như vậy, thật sự rất đẹp! Cảm ơn anh đã đánh thức tôi dậy xem cùng." Cô vô tình dựa vào lồng ngực ấm áp của anh, biết anh đặc biệt đánh thức cô dậy, cùng chia sẻ vẻ đẹp tuyệt vời như vậy với cô, nhất thời cảm xúc cảm động tan chảy tận đáy lòng.

Anh hôn lên tóc của cô, đầy mắt bờ môi cũng hiện lên nụ cười mềm mại.

"Có muốn chụp hình không?" Cô ngoái đầu nhìn lại hỏi.

"Được." Anh đi vào cầm V8 ra, muốn cô đứng trước hoa quỳnh. "Em bước qua, anh sẽ bắt đầu chụp em với hoa quỳnh." (V8 không tìm có dữ liệu nha)

"Đừng á, chỉ chụp hoa quỳnh là tốt rồi." Cô không chịu đi qua. Mới vừa tỉnh ngủ, tóc cũng không sửa sang lại, cô cũng không muốn bộ dạng xấu xí này lưu lại trong máy ảnh của anh.

"Tới đi!" Anh kéo cô qua.

"Người ta bây giờ rất xấu."

"Sẽ không, em gọi cảm làm cho người ta nín thở, không có chút nào thua hoa quỳnh, mau tới đây." Anh cầm V8 chụp bộ dáng e lệ của cô, thật lòng cảm thấy giờ phút này cô có một vẻ lười biếng duyên dáng, làm tim người ta đập thình thịch.

Mí mắt của cô đỏ, không thể tin được lời nói vừa rồi là xuất phát từ miệng của anh, thẹn thùng xấu hổ tùy ý anh quay chụp, trong đêm tối, cô nghe tiếng tim mình đập thình thịch giai điệu tình yêu nào đó.

"Đến lượt tôi chụp cho anh." Cô đi tới.

Anh không chịu đưa V8 cho cô, tiếp tục chụp hình cô.

"Không cần chụp tôi nữa, đổi cho anh đi!" Cô động thủ muốn cướp V8 trên tay anh.

Anh né tránh tay của cô, lui nghiêng về một phía bên cạnh cô, "Anh không có gì hay để chụp, em đứng bên hoa quỳnh này đi."

"Đủ rồi á..., đến lượt tôi." Cô cười đùa quần lấy anh, nghĩ muốn lấy V8.

"Anh chưa có chụp đủ." Anh cũng cười tươi rói, vừa né tránh vừa giành giật với cô. Hai núm vú dưới áo choàng màu trắng theo động tác của cô như ản như hiện, rất mê người.

Hai tay cô chống ngang hông, giả bộ bộ dạng hung dữ, sắc giọng: "Hạn cho anh lập tức giao máy ảnh ra, nếu không tôi muốn trở mặt!"

Anh ra tiếng, "Bộ dạng này của em thật đáng yêu." Máy ảnh trên tay không ngừng chụp, tiếp tục chụp hình ảnh xinh đẹp của cô vào trong V8.

"Được, anh mời rượu không uống uống rượu phạt, xem lợi hại của tôi." Cô nhào tới, đôi tay hung hăng gài nhột anh.

"A, em đừng náo loạn!"

Không ngờ vậy mà anh thật sự sợ nhột, Chu Chiêu Hi vui mừng, tiến công càng mãnh liệt.

"Ha ha ha. Em dừng ty cho anh, ha ha ha a. Chu Chiêu Hi, có nghe thấy không, ha ha ha. Mau dừng tay." Anh nhột không chịu nổi, uốn éo người cười to lên, nhất thời không có cảm chặc V8, Rầm một tiếng rơi trên mặt đất.

"A!" Chu Chiêu Hi dừng tay, ngây ngô nhìn chiếc V8 màu bạc trên mặt đất kia.

Nhặt nó lên, kiểm tra một chút, phát hiện không thể thao tác, Cam Nhĩ Thụy nhìn về phía cô, "Xem đi, rốt bẻ rồi."

"Thật xin lỗi mà!"

"Thôi. Về sau không cho phép gài nhột anh nữa, biết không?" Tien tay đặt V8 trên bàn trà, anh ngồi xuống ghế dài, kéo cô ngồi vào trong lòng anh.

"Tôi không ngờ anh sẽ sợ nhột như vậy." Nghe nói đàn ông sợ nhột sẽ thương yêu vợ, không biết có phải thật vậy hay không? Cô nghiêng mắt dò xét anh, nghĩ đến chuyện tối nay anh đề xuất muốn qua lại. Có thật là anh không? Hay chỉ là nhất thời anh thuận miệng nói mà thôi?

"Em không sợ nhột sao?" Vòng tay của anh ở trên eo cô, nhẹ nhàng gãi mấy cái, phát hiện cô một chút phản ứng cũng không có.

Cô buồn cười lắc đầu, "Tôi không sợ nhột, anh gãi nữa cũng không có tác dụng." Ngồi ở trên đùi của anh, dựa vào lồng ngực của anh, Chu Chiêu Hi cảm thấy vào giờ phút này thậm chí còn thân mật hơn cảm giác lúc ân ái, giống như một đôi yêu nhau đã lâu. Người yêu.

Nhưng là bọn họ tính sao? Tối nay anh nói muốn lui tới, như vậy hai người có coi là người yêu không?

Cầm của anh cạ nhẹ tóc của cô, "Đêm nay chúng ta ở chỗ này ngắm hoa quỳnh, được không?" Quá khứ đều có một mình anh một mình thương thức vẻ đẹp của những bông hoa quỳnh này, tối nay bên cạnh có thêm một người là bạn ngắm hoa, anh rất vui, người này là cô.

"Những cây hoa này là anh trồng sao?"

"Ừ. Anh thích trồng hoa, ngắm hoa, nhìn những bông hoa này từ một hạt mầm lớn lên thành một cây hoa xinh đẹp, có cảm giác thành quả đạt được rất thỏa mãn."

Phát hiện giờ phút này thái độ anh dịu dàng khác thường, ánh mắt cô nhìn ngây dại.

Buổi tối đẹp, Chu Chiêu Hi phát hiện mình đối với Cam Nhĩ Thụy có chút cảm giác đặc biệt, loại cảm giác đó hình như gọi là. Động lòng.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiểu Gia Nhà Họ Cam Rất Khó Trị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Chương 7.1

"Món ăn trưa này xem ra cũng không tệ lắm."

"Cũng không biết ăn như thế nào, tớ nhìn ha ha!" Dương Mỹ Dục mở hộp com tiện lợi ra giúp cô, Chu Chiêu Hi đang chuẩn bị hưởng thụ món ngon bữa trưa, chợt sau lưng truyền đến giọng đàn ông.

"Chu tiểu thư, cô vào đây một chút."

"Chuyện gì?" Về mặt cô không hài lòng quay đầu lại nhìn Cam Nhĩ Thụy.

"Tôi có việc muốn thảo luận với cô, cô đi vào nhanh lên một chút."

Có làm hay không vậy, bây giờ là thời gian nghỉ trưa, muốn thảo luận cái gì? Đồ ăn tiện lợi sao?

Chủ tịch cho gọi, mặc dù không muốn, cô vẫn không thể không tạm bỏ món ăn tiện lợi, đứng dậy đi vào phòng chủ tịch.

"Này, đây là cho em" Cam Nhĩ Thụy đẩy hộp cơm tinh xảo tới phía cô.

"Đây là cái gì?" Liếc mắt nhìn hộp cơm một cái, cô nghi ngờ hỏi.

"Anh làm cơm hộp (bento), ngồi xuống ăn đi." Anh chỉ chỉ một bên ghế sa lon.

Cô ngồi xuống, vui mừng mở nắp hộp ra, thấy bên trong chứa đầy món ngon ngon miệng, không kịp chờ đợi gấp một miếng nhét vào trong miệng, "Những thức ăn này không phải là anh làm sáng nay chứ?" Bởi vì mỗi một món ăn xem ra đều rất tươi mới, không có cảm giác để qua đêm.

"Ừ." Thấy cô nhét từng miếng từng miếng bỏ vào trong miệng, ánh mắt anh xẹt qua nụ cười.

"Quá khen. Mua cơm hộp bên ngoài quả thật không thể nào so sánh với anh làm." Mặc mày cô hớn hờ, hiếm thấy đang ăn thức ăn, vẻ mặt hài lòng "Thức ăn ngon như vậy, thật hi vọng mẹ em cũng có thể được ăn." Cô thuận miệng nói.

Anh ngược mắt nhìn cô, "Buổi tối em tới nhà anh, anh làm một hộp cho bác gái, em mang về cho bác là được."

A!"Có thật không?" Vẻ mặt cô kinh ngạc. Mới vừa rồi cô chỉ là vô tâm nói, không ngờ tới anh lại sẽ trả lời như vậy.

"Không phải em muốn cho bác gái nếm thử một chút sao? Anh làm bữa tối nhiều hơn một phần là được rồi." Đây chỉ là một cái nhắc tay, nhưng nhìn thấy vẻ mặt cảm động của cô, anh trêu mến đưa tay vuốt vuốt mái tóc ngắn hơi xoăn của cô.

"Cám ơn." Sau khi thời kỳ rụng trứng đi qua, cô sẽ không đến nhà anh, bình thường hai người đều gặp mặt nhau ở công ty, anh chưa từng có cử chỉ đối với cô quá mức thân mật.

Ba , bốn ngày đã qua cũng chưa từng hẹn gặp riêng ở bên ngoài, hẹn sau này, thành thật mà nói, cổ vẫn cho là chuyện anh nói muốn qua lại buổi tối bốn ngày trước, chỉ là lời thuận miệng nói mà thôi, cũng không có làm thật.

Mặc dù quên đi không nói lên được thất vọng, nhưng cô cũng thờ phào nhẹ nhõm, cho rằng ngày tháng sẽ tiếp tục như vậy, cho đến khi cô mang thai, hoặc là đến thời kỳ rụng trứng tới, mới lại có thể tiếp xúc thân mật với anh.

Cho nên hôm nay anh vì cô chuẩn bị cơm hộp, thật làm cho cô cảm thấy bất ngờ.

Cam Nhĩ Thụy từ từ mở miệng, "Mấy ngày qua anh đã nghĩ, nếu chúng ta đang qua lại, ở công ty có thể giống như trước đây, nhưng khi riêng tư em không cần gọi anh là chủ tịch."

Nghe vậy, cô ngạc nhiên tròn to mắt. "Vậy. Phải gọi là gì?" Không thể nào, anh coi là thật?

"Gọi tên của anh, Nhĩ Thụy."

Anh. Cô gọi không ra khỏi miệng. Gọi chủ tịch hơn hai năm, đột nhiên muốn cô thay đổi cách xưng hô, cô rất khó sửa đổi.

"Lúc chúng ta đi làm thì là cộng sự, nhưng sau khi tan việc em là bạn gái của anh. Không có việc gì cũng có thể gọi cho anh bất cứ lúc nào, muốn tới nhà anh cũng có thể." Anh đợi bốn ngày, phát hiện sau khi tan việc thậm chí ngay cả một cuộc điện thoại cô cũng không gọi đến, lúc đi làm hai người chỉ giống như cấp trên và cấp dưới, anh không biết được là do cô không có thói quen hay là quên, cho nên muốn nói lại một lần nữa mối quan hệ của hai người.

"Chuyện ngày đó, anh nói là. Thật?" Cô nhìn anh hỏi lại.

"Dĩ nhiên, chẳng lẽ em cho rằng anh chỉ tùy tiện nói thôi sao?"

Thấy cô sững sờ nhìn anh, thật giống như không quá tin vào lời anh nói, Cam Nhĩ Thụy trịnh trọng thanh minh.

"Nếu như em đã từng cho là như vậy, hiện tại nên xác định là không làm chứ?" Anh nghiêng người hôn cô, "Anh muốn em, Chu Chiếu Hi." Giọng anh trầm thấp vang lên bên tai cô.

Không chỉ một bữa này, sau đó, chỉ cần anh rảnh rỗi, gần như mỗi ngày đều vì cô chuẩn bị bữa trưa.

Mỗi ngày giữa trưa đều bị anh lấy lý do có chuyện muốn thảo luận gọi vào trong phòng làm việc, rốt cuộc rước lấy cái liếc mắt của Dương Mỹ Dục.

"Thành thật, Chiếu Hi, tại sao gần đây buổi trưa chủ tịch đều gọi cậu vào phòng làm việc? Hơn nữa lúc cậu đi ra chính là hơn một tiếng sau?" Thậm chí ngay cả cơm hộp cũng không cần mua giúp cô, quá kỳ quái.

"Cái đó. Bởi vì có một ít chuyện muốn thảo luận." Cô chột dạ nói.

"Là chuyện gì? Tại sao lại muốn thảo luận vào buổi trưa?" Dương Mỹ Dục chất vấn.

"Chuyện này. . . ." Tam thời vẫn chưa muốn cho Dương Mỹ Dục biết chuyện cô qua lại với chủ tịch, cô ấp úng nói: "Một chút chuyện cơ mật, qua một thời gian nữa cậu sẽ biết."

Thấy cô không chịu tiết lộ, Dương Mỹ Dục cũng thức thời không hỏi tới nữa.

Nhìn chăm chú vào trong phòng chụp ảnh bị đạo diễn chỉ huy, loay hoay các loại tư thế cùng diễn xuất của đàn ông, lần đầu tiên Chu Chiêu Hi nhìn thấy vẻ mặt cứng ngắt như vậy của Cam Nhĩ Thụy, anh nói liên tục mấy câu lời thoại, lại bị đạo diễn kêu NG (cắt, dừng) làm lại, thấy thế cô che miệng cười không nhìn được cười nham nhở thành tiếng.

Nếu không phải nhìn vào số tiền anh bỏ ra quay quảng cáo lại là ông chủ lớn, sợ rằng đạo diễn đã sớm kiếm ché không được buột miệng mắng.

"Cam tiên sinh, nét mặt của ngài vẫn còn quá căng thẳng, động tác tay chân cũng quá cứng ngắt, để tự nhiên hơn một chút nữa." Sau vài chục lần NG (cắt) , giọng nói của đạo diễn có chút không còn kiên nhẫn rồi.

"Chờ một chút." Đạo diễn không dám bày tỏ mí mắt thối tha, ngược lại người trong cuộc trước tiên nổi bão đuổi người. Sắc mặt Cam Nhĩ Thụy không có chút hòa nhã liếc tròng người phụ nữ đang đứng một bên cười trộm. "Chu Chiêu Hi, cô đi ra ngoài trước đi."

"Tại sao?" Ngưng cười, cô vô tội hỏi.

"Tôi bảo cô đi ra ngoài thì cô đi ra ngoài." Cũng bởi vì cô đứng ở đây nhìn anh cười, mới làm cho anh không có cách nào thả lỏng tâm trạng.

Cái gì, giọng điệu này, căn bản cũng không có xem cô như là bạn gái đang hẹn hò.

"Biết rồi, tôi sẽ đi ra ngoài, thưa chủ tịch."

Nghiêng mắt nhìn thấy đôi môi cô cong lên bất mãn, anh nhếch môi muốn nói cái gì, nhìn thấy ngoài thợ chụp ảnh ở đây có không ít người, cuối cùng anh không nói gì nhìn cô rời đi.

"Đạo diễn, có thể bắt đầu."

"Được."

Cô vừa rời đi, công việc chụp ảnh diễn ra vô cùng thuận lợi, một tiếng đồng hồ sau, Cam Nhĩ Thụy từ trong phòng chụp ảnh đi ra ngoài, thấy Chu Chiêu Hi ngồi một mình ở khu nghỉ ngơi.

"Đi thôi."

"A, xong chưa?"

"Em vừa đi, chụp ảnh liền rất thuận lợi."

"Nói giống như nguyên nhân là từ em, mới hại anh vừa rồi hao phí NG ."

"Vốn chính là vậy."

Này, anh lại có thể nói như vậy. Chu Chiêu Hi bất bình giải oan, "Vừa rồi em cũng không có ăm ĩ với anh, em chỉ đứng bên cạnh nhìn cũng làm trở ngại ảnh hưởng đến anh à?"

Anh cười khẽ vỗ vỗ gương mặt nhỏ nhắn tức giận của cô, "Em đứng ở đó nhìn, khiến anh rất hồi hộp, cho nên mới chụp mãi vẫn không tốt."

Động tác của anh lộ ra vẻ cung chiêu, làm cho hai gò má của cô nóng lên "Em cũng không làm gì cả, anh có gì phải khấn trương chứ?" Có cảm giác ngọt ngào tràn ra trong trái tim.

"Bởi vì em cứ nhìn anh cười, làm anh không có cách nào chuyên tâm được cả." Anh nắm tay của cô.

Lặng lẽ nhìn xuống cái nắm tay của hai người, bờ môi Chu Chiêu Hi gọi lên nụ cười ngọt ngào. Như vậy mới giống bộ dạng hai người đang hẹn hò nha!

Hai người tới chỗ đậu xe, ngồi chung trên chiếc xe BMW màu trắng, nụ cười ngọt ngào trên mặt cô làm Cam Nhĩ Thụy không nhìn được nghiêng người hôn cô, môi lưỡi triển miên giây lát, sau đó mới lái xe rời đi.

Cho đến khi xe chạy đi, Chu Chiêu Hi cũng không phát hiện, cách đó không xa, một người đàn ông đứng bên phải không xa, người đàn ông khoảng sáu mươi tuổi ánh mắt quý dị nhìn bọn họ.

"Ăn com chưa? Tớ có mua một hộp com để lại cho cậu nè." Thấy Chu Chiêu Hi đi ra từ phòng chủ tịch, vẻ mặt Dương Mỹ Dục tốt bụng mở miệng.

Cô cũng không chút suy nghĩ bật thốt lên nói: "Tớ ăn rồi." Nói xong không nhận được thăm mắng mình là đầu heo. Hi vọng Mỹ Dục không nhận ra được bất cứ điều gì.

Thật không may, Dương Mỹ Dục đã tóm được đuôi trong lời nói của cô.

"Này, cậu hãy thành thật khai ra, có phải cậu đang hẹn hò với chủ tịch hay không, cho nên thời gian này mỗi ngày đều ăn com trong phòng làm việc của ngài ấy?" Quan sát một chút, cô xác định giữa hai người này tuyệt đối có vấn đề.

"Không có chuyện này, cậu nghĩ quá nhiều rồi." Biết cô ấy sớm muộn cũng sẽ phát hiện, nhưng bây giờ còn chưa phải lúc nói cho cô ấy biết.

"Đừng chối, tớ thấy hai người ‘ liếc mắt đưa tình ‘ rất nhiều lần nha, hừm!"

"Tớ. Anh ấy. Cái đó không phải như cậu nghĩ đâu!" Cô lấp ba lấp bắp muốn giải thích,

"Vậy thì như thế nào?" Dương Mỹ Dục ép hỏi.

"Là"

"Chu tiểu thư, có người tìm cô." Tiếp tân lâu dưới gọi vào đường dây nội bộ.

"Người nào vậy?"

"Người kia nói là ba của cô." Cô nhân viên tiếp tân trực tiếp trả lời.

"Ba tôi? !" Chu Chiêu Hi giật mình, sắc mặt đột nhiên thay đổi. Ông ta còn dám tới tìm cô? Làm sao ông ta biết cô làm việc ở đây?

"Cô có muốn xuống tiếp không ạ?"

". Được, trước hết cô mời ông ấy đến phòng tiếp khách chờ tôi."

"Chiêu Hi, làm sao vậy?" Thấy vẻ mặt của cô đột nhiên thay đổi trở nên rất khó coi, Dương Mỹ Dục lo lắng nhìn cô.

"Ba tớ tìm tới công ty."

Cách đây không lâu, cô đến ngân hàng, tình cờ gặp ông ta, xa cách hơn hai mươi mấy năm, ba và cô chưa từng gặp mặt, bình thường nhận điện thoại của ông ta, trọng điểm cũng chỉ đòi tiền, bọn họ vốn là không thể nào nhận ra nhau, xui xẻo chính là lúc cô điền tên vào giấy tờ thì ông ta lại ngồi bên cạnh cô nhìn thấy tên của cô, hơn nữa vẻ ngoài của cô giống với mẹ, ông nhận ra cô ngay tại chỗ, thấy cô không có ý nhận nhau, quần áo bình thường thăm thưng nói ra gặp gỡ mình thâm, nghĩ muốn chiếm được sự cảm thông của cô.

Hừ, thật là buồn cười, ông ta vứt bỏ mẹ con cô hai mươi mấy năm, thậm chí nghĩ rằng cuộc hội ngộ bất ngờ này sẽ làm cô ngạc nhiên.

Đối với người đàn ông đã bỏ rơi mình từ nhỏ này, làm sao cô có thể còn có cảm tình gì, ngoại trừ oán hận ông ta để lại một đồng nợ cho mẹ con cô gánh, đối với ông cô đã không có cảm giác gì khác cả

Tuy nhiên, ông ta đã kiên trì đề cập đến “on sinh thành”, đã nhiều lần nhấn mạnh khả năng thắng kiện, buộc cô phải gánh vác trách nhiệm nuôi dưỡng ông ta, người đàn ông này chưa từng nuôi cô một ngày, rốt cuộc có biết hai chữ vô si viết thế như thế nào không?

“ Cần tớ đi cùng với cậu không?” Dương Mỹ Dục quan tâm hỏi.

“Không cần, tớ đi xem trước thế nào”.

Đi tới phòng khách, cô nhìn thấy một người đàn ông khoảng năm mươi, sáu mươi tuổi ngồi ngông nghênh trên ghế sa lon, quan sát đồ nội thất bên trong không kiêng nể gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiểu Gia Nhà Họ Cam Rất Khó Trị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Chương 7.2

Thật sự là ông ta!

Chu Chiêu Hi nghiêm mặt, đẩy cửa thủy tinh trong suốt ra đi vào.

"Ôi, con gái bảo bối của ba, cuối cùng con đã tới."

"Ông tới đây làm gì?"

"Làm sao con lại dùng giọng điệu này nói chuyện với ba chứ? Ba tới đây, đương nhiên là tới thăm con gái của ba rồi."

"Câm mồm, ai là con gái của ông! Lần trước tôi đã nói, tôi không muốn gặp lại ông...ông lập tức rời khỏi đây đi!"

Thấy cô không cho ông chúc thể diện, người đàn ông cũng thu lại vẻ mặt tươi cười, xấu bụng mở miệng.

"Mặc kệ nói thế nào, sống tôi cũng là ba của cô, đây là thái độ cô đối đãi với ba mình sao? Nếu để cho người trong công ty này biết cô bất hiếu thì sao nhỉ, bọn họ sẽ nghĩ thế nào về cô?"

"Tôi đâu cần quan xem bọn họ nghĩ cái khi gió gì chứ, tôi chỉ biết không muốn gặp lại ông...ông đi đi!" Đây là ông ta đang uy hiếp cô sao? Cô trợn mắt sáng giọng.

-Người đàn ông khoanh tay trước ngực, dáng vẻ vô lại, "Chuyện lần trước tôi nói, cô đã suy nghĩ thế nào rồi?"

"Ông đừng mơ tưởng một xu tôi cũng sẽ không cho ông!"

"Được, cô không muốn chịu đưa mỗi tháng ba vạn cũng không sao, chỉ cần cô đưa cho tôi năm trăm vạn, tôi đảm bảo từ nay về sau sẽ không xuất hiện trước mặt cô nữa."

"Ông nói cái gì? Năm trăm vạn! Tôi lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?" Cái này căn bản tỏ rõ vợ vét tài sản mà! Sao lại thế này! Tại sao có thể có người đàn ông vô si như vậy?!

"Cô không cần gạt tôi, tôi đã thấy, cô dan díu với chủ tịch của mình, có đúng không? Nhưng cậu ta là đại thiếu gia của tập đoàn Đạo Hùng, chỉ cần cô mở miệng, dù là năm trăm vạn, hay cho là một ngàn vạn, đối với cậu ta cũng chỉ là mất một sợi lông không đáng kể."

"Ông!" Cô tức điên, nhưng hơn cảm thấy khiếp sợ. Làm sao ông ta biết cô đang qua lại với Cam Nhĩ Thụy? Không được, chuyện này tuyệt đối không thể thừa nhận, nếu không ông ta tham lam, tuyệt đối không dừng lại.

Chu Chiêu Hi cố hết sức phủ nhận, "Tôi là ai chứ? Làm sao có thể leo lên gia đình khá giả như vậy, tôi thấy ông nghĩ muốn tiền sắp điên rồi!"

"Ngày đó tôi đã thấy được, cậu ta không chỉ nắm tay cô, còn hôn cô, một người đàn ông nếu không có gì thì làm sao có thể đối đãi với cấp dưới của mình như vậy? Cô đừng nghĩ gạt được tôi!" Ngày đó sau khi thấy bọn họ từ phòng chụp ảnh đi ra, ông ta lập tức đi vào hỏi gặp những người trong hội thẩm tin tức, vậy mới biết cô làm việc ở xây dựng Đạo Dương, hơn nữa còn làm trợ lý cho Cam Nhĩ Thụy.

Gọi điện thoại cho cô mấy ngày liền, cô vẫn không nghe máy, cho nên ông ta mới tìm tới nơi này, không sợ cô dám không để ý tới ông ta nữa.

"Năm trăm vạn đối với Cam Nhĩ Thụy chỉ là con số nhỏ, tôi tin tưởng cô mở miệng với cậu ta, cậu ta tuyệt sẽ không không cho."

"Cho dù anh ấy chịu cho, tôi cũng tuyệt đối sẽ không mang tiền cho ông...ông đừng mơ tưởng dựa dẫm vào tôi lấy được — một xu tiền!" Cô hận chết ông ta, ông ta lại có thể đối với cô như vậy, không nuôi dưỡng cô một ngày cũng coi như xong, bây giờ lại còn dám muốn vợ vét tài sản của cô! Ông ta rốt cuộc có phải là người không vậy! Làm sao có thể làm ra những chuyện như vậy!

"Cô thật sự không cho?" Người đàn ông thấy cô kiên quyết như vậy cũng nảy sinh ác độc.

"Tuyệt đối không cho, ông đi đi!"

"Được, chúng ta xem thử." Hung ác nham hiểm liếc mắt trừng nhìn cô, ông ta đi ra ngoài, lập tức lớn giọng la thất thanh. "Mọi người đến đây phân xử thử! Tôi là ba của Chu Chiêu Hi, hiện tại tôi nghèo đến ngay cả một phần cơm cũng không có ăn, không để ý đến tôn nghiêm hạ thấp mặt mũi tới cầu xin nó ban cho chén cơm ăn, nó lại độc ác thấy chết mà không cứu, ngay cả một xu cũng không cho tôi, còn muốn đuổi tôi đi, mọi người nói rằng như vậy đúng không?"

Lời của ông ta lập tức thu hút ánh mắt dò xét nhìn về phía hai người.

Chu Chiêu Hi kinh ngạc nhìn ông ta chằm chằm, không thể tin được ông ta lại dám nói như vậy.

Người đàn ông nói tiếp: "Tôi cũng sắp chết đói rồi, nó mỗi ngày đều được ăn thức ăn, chơi bồi trắng hoa với chủ tịch các vị, không có chút nào cảm thấy áy náy, mọi người nghĩ xem có từng thấy con gái như vậy có bất hiếu không?"

Lời của ông ta khiến cho mọi người ghé mắt cùng bàn luận xôn xao.

Chu Chiêu Hi tức giận toàn thân đều đang run rẩy, không thể tin được ông ta lại dám làm như vậy! Người đàn ông này thật sự là ba ruột của cô sao? Ông ta căn bản là ác ma!

Dương Mỹ Dục không yên lòng đi theo, nghe được lời của ông ta, lòng đầy căm phẫn nhảy ra. "Ông đang chém gió hả, là ông chưa từng nuôi dưỡng Chiêu Hi lấy một ngày, là ông bỏ rơi mẹ con cô ấy, còn cuốn đi tất cả tài sản trong nhà chạy theo người phụ nữ khác, làm sao ông có thể nói cô ấy như vậy hả?"

Chu Chiêu Hi cũng không chế không nổi cảm xúc nữa gầm thét ra tiếng: "Cho dù ông chết đói, cũng không phải chuyện của tôi, ông rút đi —— rút!"

"Các người nhìn xem, cô ta chính là như vậy đối với tôi hung dữ, các người nói, này còn có công lý sao?"

Cô giận dữ, không cách nào bình tĩnh suy nghĩ nữa, "Nếu ông không đi tôi gọi bảo vệ tới đuổi ông đi!"

"Chờ một chút." Tiếng một người đàn ông truyền đến, sức lực nhẹ nhàng đặt trên vai của cô.

Cô ngoái đầu nhìn lại, liếc thấy là Cam Nhĩ Thụy, yếu ớt cần môi, xúc động có suy nghĩ muốn nhào vào trong ngực anh khóc lớn.

"Nơi này giao cho tôi xử lý, cô lên trước đi." Anh nhẹ nhàng lên tiếng nói.

"Nhưng"

"Đừng lo lắng, giao cho tôi."

"Chủ tịch đã nói như vậy rồi, Chiêu Hi, chúng ta đi thôi, nơi này liền giao cho chủ tịch." Dương Mỹ Dục nhanh chóng tới trước kéo cô đi.

Dẫn người đàn ông vào phòng tiếp khách, kéo rèm cửa xuống che kín ánh mắt bên ngoài, ánh mắt đen của Cam Nhĩ Thụy nhìn người đàn ông trong nháy mắt, dứt khoát hỏi: "Nói đi, ông muốn cái gì?"

Đối mặt ánh mắt anh lạnh lùng sắc bén, người đàn ông rung mình, chợt nghĩ đến người đứng trước mặt ông ta là ông chủ lớn, là gan lập tức lớn lên, đòi hỏi nhiều nói: "Tôi hiểu rõ chuyện cậu với con gái của tôi, mặc kệ nói thế nào, nếu như không có tôi, hôm nay cũng sẽ không có Chiêu Hi, nhà họ Cam các người có tiền, chỉ cần một ngàn vạn là được rồi, tôi đảm bảo từ nay về sau tuyệt đối sẽ không xuất hiện trước mặt các người."

Giọng nói trầm lạnh từ từ ra tiếng, "Một ngàn vạn đối với nhà họ Cam quả thật mà nói không nhiều lắm."

Người đàn ông xoa xoa đôi tay, mặt tràn đầy tham lam, "Đúng vậy, giống như các cậu là thiếu gia nhà giàu, tùy tiện bao nuôi phụ nữ, ba cô, năm trăm ngàn vạn là chuyện rất tầm thường, tôi chỉ yêu cầu một ngàn vạn coi như là ít rồi." Rất hối hận bằng giá không hề nghị cao một chút.

"Nói cũng phải, một ngàn vạn xác thực không nhiều lắm, lúc nào tôi cũng có thể lấy ra."

Ánh mắt người đàn ông sáng lên, lại nghe thấy giọng nói lạnh lẽo của anh nói tiếp: "Nhưng mà như vậy cũng phải chờ Chiêu Hi đồng ý, nếu như vừa rồi tôi không có nghe nhầm, hình như cô ấy nói một xu cũng không muốn cho ông. Hơn nữa ông cũng chưa từng nuôi cô ấy ngày nào, còn vợ vét hết tài sản trong nhà, bỏ lại một khoản nợ lớn cho hai mẹ con cô ấy gánh, đối với người làm cha như ông, tôi thật sự tìm không ra một lý do nào để cho tiền ông cả."

Lập tức ánh mắt người đàn ông lộ vẻ hung dữ, "Cậu. Chơi con gái của tôi nhưng không muốn trả tiền, nói ra không sợ mất mặt sao?"

Sắc mặt Cam Nhĩ Thụy không gọn chút sóng mở miệng, "Chu tiên sinh, ông nghĩ sai một chuyện rồi."

Người đàn ông cãi chính lời anh. "Ta không phải họ Chu, tôi họ Du."

"Thì ra là Chiêu Hi theo họ mẹ."

"Lúc đầu là tôi ở rể ở nhà họ Chu, hừ, cả nhà bọn họ đều khinh thường tôi, mỗi người đều cười tôi là ăn cơm chùa, cho nên."

Sắc mặt Cam Nhĩ Thụy lạnh lùng, lạnh lạnh tiếp lời, "Cho nên, để chứng minh mình là người đàn ông có dụng, ông mới vợ vét tài sản của nhà họ Chu, chạy theo người đàn bà khác, kết quả lại vô liêm sỉ quay lại yêu cầu con gái phụng dưỡng người ba ruột mà không nuôi mình một ngày nào sao?" Anh khinh bỉ liếc nhìn ông ta, lạnh nhạt nói: "Du tiên sinh, tôi không thể không nói, ông thật sự mất hết thể diện của người đàn ông."

Người đàn ông thẹn quá thành giận rống, "Tại sao cậu lại nói tôi như vậy! Một câu nói thôi, rốt cuộc cậu có cho tiền hay không?"

"Lời của tôi nói vừa rồi còn chưa nói hết, ông nghĩ sai một chuyện rồi, tôi không có trêu đùa con gái ông, tôi đối với cô ấy là nghiêm túc; thứ hai, ông muốn nói cứ việc nói đi, " ánh mắt lạnh lẽo quét về phía ông ta, "Nhưng hậu quả, ông tốt nhất nên nghĩ rõ ràng."

Ánh mắt sắc bén lạnh lùng này khiến ông ta lạnh sống lưng sợ hãi, ông ta phát hiện người đàn ông trước mắt này không phải dễ chọc, nhưng lại không cam lòng đầu dể béo như vậy lại không ăn được. Ông ta lại chợt nghĩ một ý.

"Được, nếu như cậu không chịu cho ta cũng vậy không sao, tôi liền kiện Chiêu Hi vứt bỏ. Tôi đã hỏi luật sư rồi, anh ta nói tỷ lệ thắng kiện của tôi rất cao, đến lúc đó Chiêu Hi vẫn phải là nuôi dưỡng tôi."

Cam Nhĩ Thụy nheo mắt, rất đau lòng thay bạn gái, trên đời thậm chí còn có người ba như vậy.

"Nếu như ông thật chỉ là nghĩ muốn kiếm miếng cơm, cũng không phải là tôi không thể giúp ông."

Thấy anh đổi lời nói, hình như đường sống còn có thể cứu vãn, người đàn ông lập tức nói: "Tôi cũng không yêu cầu một ngàn vạn, chỉ cần cho tôi năm trăm vạn là được rồi."

"Tôi sẽ không vô duyên vô cớ cho ông tiền. Nếu ông kiên trì muốn nói đề xuất, đến lúc đó tôi sẽ vận dụng luật sư của Tập đoàn Đạo Hùng biện hộ cho Chiêu Hi, chính ông hiểu rõ ràng, lấy sức lực một mình ông đối kháng với luật sư đặc đạo của Tập đoàn Đạo Hùng sao?" Nói đến đây, giọng nói anh dừng lại, "Nhưng nếu như ông nguyện ý tay làm hàm nhai, tôi có khả năng cung cấp cho ông cơ hội làm việc, để cho ông nuôi sống mình."

"Tôi đây già rồi, đâu còn có thể làm việc?"

Nhìn ra ông ta căn bản là hết ăn lại nằm không muốn làm việc, Cam Nhĩ Thụy nghiêm mặt trách mắng: "Ông có tay có chân, xem ra tình trạng khỏe mạnh vẫn không tệ, tại sao không thể làm việc? Nếu như ông chỉ lười biếng không muốn làm việc, tôi tin tưởng lên tòa án, quan tòa cũng sẽ không xử ông thắng kiện."

Người đàn ông cắn răng, không cam lòng hỏi: "Cậu muốn cho tôi làm việc gì?"

"Cho tôi số điện thoại liên lạc, chờ tôi an bài xong rồi sẽ cho người thông báo cho ông."

"Tôi nói trước, tôi đã từng tuổi này, không thể làm công việc quá nặng nhọc."

"Ông cứ yên tâm đi, là bề trên của Chiêu Hi, tôi sẽ an bài cho ông một công việc thích hợp."

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiếu Gia Nhà Họ Cam Rất Khó Trị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Chương 8.1

Sau khi nghe Cam Nhĩ Thụy xử lý chuyện của ba xong như thế nào, Chu Chiêu Hi vui mừng nói: "Cám ơn."

"Anh sẽ không để cho ông ấy quay trở lại quấy rầy em." Anh giang hai tay ôm cô vào lòng.

Nhẹ nhàng ôm anh, cô cảm thấy ấm áp trên người anh truyền tới, trấn an tâm tư kích động mới vừa rồi của cô.. "Anh tính sắp xếp cho ông ấy công việc gì?" Giọng buồn buồn của cô từ trong lồng ngực của anh truyền đến, cô quỳn luyến mùi của anh, dịu dàng, nhất thời không bỏ được.

"Anh chuẩn bị giao ông ấy cho anh Cường."

"Anh Cường?" Cô giật mình ngược mắt. "Tuổi của ba em không còn nhỏ, anh Cường chịu thu nhận ông ấy sao?" Anh Cường là quản công, xuất thân hắc đạo, là người vô chùng phóng khoáng, thủ đoạn cũng rất lợi hại, nhìn không quen nhất ý thế lần chuyển yếu, đụng phải thứ người như thế, bình thường anh sẽ sửa đổi phương rất thâm.

"Anh mở miệng nói, anh ta không thể không nhận, chủ yếu là, anh hy vọng có người giáo huấn cho ông ta biết cái gì là đạo lý làm người cơ bản."

"Ông ấy sẽ không bị chinh chết chứ?" Mặc dù rất hận ba, nhưng cô còn không đến mức hi vọng ông ấy chết.

"Em hãy yên tâm đi, chuyện như vậy anh Cường rất có chừng mực."

"Cám ơn anh." Anh không chỉ không trách cô để cho ba mình chạy tới công ty gây chuyện, còn giúp cô xử lý tốt vấn đề của ba, xuất phát từ đáy lòng cô thật sự cảm ơn anh.

"Về sau bị uất ức gì, thì nói cho anh biết, biết không? Không cần một mình cô chịu." Giọng anh mang theo vẻ thương tiếc nói. Nhẹ xoa sợi tóc của cô, anh yêu cô kiên cường độc lập, nhưng là hi vọng lúc này có thể là chỗ cô dựa vào.

Từ giờ khắc này, Chu Chiêu Hi bắt đầu nghiêm túc đối xử với mối quan hệ của hai người.

Cam Nhĩ Thụy ôn nhu sắc sọc một bên, làm cho cô cảm thấy đau khổ trong lòng, nhưng mặt khác, trong lòng cô luôn có cảm giác bất an.

Cô biết đó là sự chênh lệch thân phận của hai người, anh là thiếu gia của Tập đoàn Đại Hùng, mà cô chỉ là một cô trợ lý nho nhỏ, có lẽ anh sẽ không để ý chuyện như vậy, nhưng khó đảm bảo người thân của anh cũng có thể sáng suốt như vậy.

Cô rất rõ ràng gia đình càng giàu, càng xem trọng môn đăng hộ đối.

Có lẽ cô và anh chỉ có thể có, chỉ có là hạnh phúc ngăn ngui trước mắt, ngày sau, anh cuối cùng có số mệnh phải cưới cô gái khác.

Đến lúc đó, cô chỉ biết cười phất tay một cái hẹn gặp lại anh, hiện tại, sẽ để cho cô hưởng thụ cảnh tốt đẹp một thời gian nữa đi!

"Không ngờ anh lại có thể tự mình làm người phát ngôn thúc đẩy dự án?"

"Quảng cáo không tốt sao?" Anh cảm thấy được cũng không tệ lắm, hơn nữa quảng cáo tung ra, phản ứng liền rất nhiệt liệt, nhìn nhà có nhiều người mua làm Cam Nhĩ Khiêm vui mừng cười toe toét.

"Không phải là không tốt, mà là thật tốt quá, các phòng bên các anh bán rất tốt?" Cam Nhĩ Khiêm lấy thuốc sông Hoài ra chuẩn bị đốt, chợt bị Cam Nhĩ Thụy lấy đi, ném vào thùng rác.

"Em nên nhớ chỗ này của anh cấm hút thuốc chứ?"

Cam Nhĩ Khiêm không vui chu môi, "Nghe nói hiện tại có không ít truyền thông muốn phỏng vấn anh?"

"Ừ, chẳng qua anh cũng từ chối."

"Cha mẹ có nói gì về chuyện này không?"

"Sau khi mẹ xem quảng cáo, gọi điện thoại nói xem ra cũng không tệ." Thật ra thì mẹ gọi tới nói là ——

"Không ngờ con mình ăn ảnh như vậy, rất nhiều bạn của em cũng nói anh rất đẹp trai gấp đôi, còn có muốn giới thiệu bạn gái giúp anh nữa đấy." Nhưng lời như thế anh sẽ không thuật lại .

"Khoan, anh cả, lần trước anh nói muốn tìm người sinh con không phải sao? Chuyện bây giờ tiến hành được như thế nào rồi?" Đây mới là mục đích anh đến tìm anh trai.

"Còn chưa có kết quả." Đã qua hai tháng, cũng không nghe Chu Chiêu Hi nhắc tới cái gì, phải là chưa thành công.

"Đối phương là người nào?" Cam Nhĩ Khiêm tò mò muốn biết, anh trai tìm người nào sinh con giúp anh. Theo tính của anh trai, cũng sẽ không tùy tiện tìm đại một người phụ nữ gieo giống chứ?

Cam Nhĩ Thụy hơi hột bầy tỏ, "Em chưa từng thấy qua." Anh liếc mắt đồng hồ treo tường, mười hai giờ. Hai tháng này, anh và Chu Chiêu Hi đã có ăn ý, thời gian vừa đến, cô sẽ tự mình vào phòng làm việc của anh ăn cơm, nhưng Nhĩ Khiêm ở đây, ước hẹn ăn cơm trưa của hai người sợ rằng sẽ bị làm trễ nãi.

Nghĩ tới một chuyện, Cam Nhĩ Khiêm thần bí hề hề nói: "Gần đây em có gặp một người tại bữa tiệc, anh đoán là ai?"

"Em nói thẳng đi." Anh không có hứng thú đoán loại chuyện buồn chán này.

"Là Thi Thực Viện." Cam Cam Nhĩ Khiêm công bố đáp án, lưu ý về mặt của anh.

"Sau đó thì sao?" Về mặt Cam Nhĩ Thụy không hình thành một gợn sóng, giống như tên nghe được không liên quan gì với nhau, mà không phải là người của môi trường đầu anh chia tay nhiều năm trước.

Thấy vẻ mặt anh cả không có một chút kinh ngạc, Cam Nhĩ Khiêm cảm thấy rất hứng, "Cô ấy vừa từ nước ngoài về, bọn em trò chuyện vài câu, cô ấy cũng xem quảng cáo anh đóng kia, khen không dứt miệng."

Thấy mặt anh vẫn không đổi sắc, mặt đối với cái đề tài này bộ dạng không có hứng thú, Cam Nhĩ Khiêm ngừng nói.

Thầm tính , anh cả có thể hay không chỉ là ngoài mặt rất bình tĩnh, kì thực trong lòng sóng ngầm mãnh liệt? Dù sao anh cùng Thi Thực Viện nói thể nào cũng mền nhau dài đến ba năm, cuối cùng vẫn là cô chủ động mà đưa ra lời chia tay, mặc dù khi đó anh cả ngoài miệng chưa nói qua cái gì, nhưng tất cả mọi người nhìn ra được, chuyện Thi Thực Viện làm anh bị đá kích lớn.

Quan sát anh chốc lát, Cam Nhĩ Khiêm nói tiếp: "Cô ấy hỏi em anh có phải có đối tượng trong lòng rồi không. Em thấy, cô ấy đối với anh tình chưa dứt, muốn biết còn có thể nối lại duyên sâu nặng lúc trước với anh."

"Không thể nào." Cam Nhĩ Thụy nói nhạt nhẽ như gió, về mặt cũng rất kiên định.

"Không thể nào cái gì? Là anh không tin cô ấy đối với anh tình chưa dứt, hay là hai người không thể hợp lại?"

"Bọn anh không thể nào hợp lại." Anh nói như đinh chém sắt.

"Tại sao? Năm đó không phải anh rất thích cô ấy sao?"

"Anh đã từng có yêu cô ấy, thế nhưng loại cảm giác đó đã sớm xông đến vô ảnh vô tung thời gian nhiều năm như vậy." Hiện tại trong lòng anh ngập tràn hình bóng là một người khác.

"Thật sao? Thành thật mà nói cô ấy yêu cầu em giúp, tạo một cơ hội tình cờ cho cô ấy gặp anh, nhưng mà bây giờ anh nói như vậy, em sợ rằng không có cách giúp cô ấy rồi."

"Không sai, không cần thiết."

"Nhưng các trường bồi nhà họ Thi rất có giao tình với cha mẹ, em thấy anh sẽ không tránh được sẽ gặp lại cô ấy."

"Đến lúc đó rồi hãy nói! Đã hơn mười hai giờ, Nhĩ Khiêm, em không phải đi ăn cơm sao?" Chu Chiêu Hi chắc hẳn ở bên ngoài đợi đói bụng rồi thôi.

Không biết suy nghĩ trong lòng anh, Cam Nhĩ Khiêm đứng dậy. "Tốt thôi, cùng đi đi, rất lâu không có sắp xếp ăn cơm với anh."

"Ách, đợi hôm khác, anh còn có việc."

Cam Nhĩ Khiêm đã sớm phát hiện anh trai không yên lòng rồi một cái, "Sẽ không ph chứ?"

Bị anh nói trúng, Cam Nhĩ Thụy không lên tiếng, chấp nhận.

Một ý nghĩ thoáng qua, Cam Nhĩ Khiêm hoài nghi hỏi: "Chắc, anh cả, sẽ không phải là người phụ nữ anh tìm giúp anh sinh con đó chứ?"

"Anh thật tức giận, phải đi đi nhanh một chút."

Này, anh đã đoán đúng! Không còn kịp nói gì nữa, người đã bị anh cả đẩy tới ngoài cửa rồi.

Nhìn vẻ mặt này của anh, bộ dáng kia, lão đại không phải là. Lầm vào lưới tình đi? Không trách được mới có thể đối với chuyện Thi Thực Viện thờ ơ ơ hờ, umh, anh nên đưa cái tình báo này tiết lộ cho Thi Thực Viện sao?

Anh biết Thi Thực Viện còn không tính mang thai, nếu để cô ấy đi quán lão đại, , lão đại cũng chưa có thời gian lại theo người phụ nữ kia bức xúc. Cứ như vậy, nói không chừng hai năm sau cũng sẽ không chỉ có anh nộp giấy trắng.

"Em dọn qua đây ở đi!" Sau khi hoan ái qua đi, Cam Nhĩ Thụy chính thức nói lên yêu cầu ở chung với Chu Chiêu Hi.

Mặc dù sau khi tan việc thỉnh thoảng cô sẽ tới nhà anh, nhưng sau mỗi lần cô rời khỏi, anh đều cảm thấy thời gian ở một mình đặc biệt gian nan, hận không thể dính với cô một chỗ không cần tách ra.

Nghe vậy, Chu Chiêu Hi sùng sốt một chút, chột lác đầu.

"Không được..., mẹ em phải làm sao."

"Cùng lắm anh mua thêm một căn nhà nữa trong cao ốc này an bài cho bác, như vậy em cứ thoải mái đi về?"

"Em còn chưa đề cập với mẹ chuyện của chúng ta, tạm thời vẫn là không cần." Sau khi cô suy tính vẫn là cự tuyệt.

"Tại sao em không đề cập với bác? Vậy lúc trước em mang com hộp của anh về em nói với bác thế nào?"

"Em. Nói với mẹ là một đồng nghiệp làm." Cô không xác định bọn họ còn có thể cùng nhau bao lâu, cho nên không muốn nói với mẹ.

Cam Nhĩ Thụy có chút khó chịu chất vấn, "Tại sao muốn giấu giếm bác?"

Mất cô rũ xuống, vượt vượt người dưới cái mền, nhàn nhạt giải thích, "Nếu như mẹ em biết rõ chuyện này nhất định sẽ rất giận mình, em muốn chờ thêm một khoản thời gian nữa mới nói với bà."

Bọn họ chính thức lui tới cũng hai ba tháng rồi, thẳng thắn mà nói, đối với tương lai của bọn họ cô vẫn có cảm giác tràn đầy lo lắng, thậm chí thường cảm thấy, có lẽ không tới một năm bọn họ sẽ chia tay.

Nhìn ra hình như cô băn khoăn cái gì, anh nói: "Tìm thời gian, anh chính thức đến nhà em ra mắt với bác gái."

"Chuyện này. Không tốt sao?"

"Tại sao không tốt? Chẳng lẽ em tính đợi mang thai, sẽ nói cho bác gái biết chuyện chúng ta qua lại sao?" Trong mấy tháng này, bọn họ mỗi lần làm chuyện ân ái cũng không có dùng biện pháp phòng ngừa, mang thai là chuyện rất có thể xảy ra.

"Không phải." từ lúc bắt đầu Chu Chiêu Hi vẫn nhớ ban đầu bọn họ lui tới là vì cái gì, anh hy vọng cô sinh con giúp anh, khai báo với mẹ, cho nên anh mới

lên giường với cô, thậm chí cô đã lấy trước của anh năm trăm vạn tiền đặt cọc sao, khoản tiền kia hơn một nửa đã dùng để trả số nợ do ba để lại, còn có laptop giả cho mẹ, còn lại dư tới không được một phần ba.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân cô không coi trọng tương lai của hai người, nguyên nhân bọn họ bắt đầu là giao dịch như vậy, vốn là không đơn thuần rồi.

Anh nghiêng người ôm cô, khẽ hôn vai thơm của cô. "Em sắp xếp một chút, xem lúc nào thuận tiện, anh tự mình tới ra mắt bác gái."

"Anh thật sự muốn đi?" Cô ôm chần mòng ngồi dậy, hoài nghi dò xét anh.

"Đương nhiên là thật." Sau khi chính thức cùng cô qua lại, anh đã không quá quan tâm trong thời gian ngắn cô có thể mang thai hay không, tốt nhất là sẽ không, bởi vì anh nghĩ muốn hưởng thụ thể giới hai người nhiều hơn nữa." Chờ sau khi anh qua gặp mẹ em, hai người liền dọn qua đây ở đi, anh sẽ chăm sóc tốt nhất cho mẹ em."

"Anh không lo lắng chuyện của chúng ta bị quá nhiều người biết sao?" Ngày đó sau khi ba đến náo loạn, trong công ty đã truyền ra không ít lời đồn đại, nếu bọn họ ở chung nữa, chẳng phải càng đưa tới nhiều lời ra tiếng vào hơn sao.

Cam Nhĩ Thụy không chút do dự nói: "Khi anh quyết định qua lại với em thì anh không có lo lắng chuyện này. Người khác nói thế nào thì để cho bọn họ nói đi, chỉ cần không làm trễ nãi công việc là tốt rồi."

"Nhưng là, nói em chuyển qua, sẽ làm loạn phòng ốc của anh!" Anh cũng không có thuê giúp việc quét dọn, trong nhà đều là tự mình ra tay dọn dẹp, anh là người đàn ông thích sạch sẽ, cho nên dọn dẹp không dính một hạt bụi, mỗi một vật đều được sắp xếp ngay ngắn trật tự.

Biết rõ tính anh cẩn thận tỉ mỉ, cho nên mỗi lần đến nhà anh, cô đều không dám lộn xộn bài trí bên trong phòng, thật may mỗi lần tới đều ở lại không lâu, nếu không mỗi ngày đều phải đề ý cẩn thận như vậy, ngày ngày cô sẽ cảm thấy rất khổ sở.

Nghĩ như vậy, Chu Chiêu Hi càng thêm tin chắc hai người không thích hợp ở chung một chỗ, có lẽ bây giờ là thời gian tình yêu cuồng nhiệt, cho nên cũng còn có thể bao dung với thói quen của nhau, nhưng lâu dài, nhất định sẽ không chịu nổi mà xảy ra xung đột, cuối cùng số lần sẽ càng lúc càng thường xuyên, tiếp theo đó lần nữa là tranh cãi âm ỉ rồi.

"Làm rối loạn thì để ý chỉnh lại là được rồi." Cam Nhĩ Thụy không cho là vấn đề này có gì lớn.

"Người nào để ý chỉnh, anh sao?" Bọn họ đối với định nghĩa chỉnh tề có chút chênh lệch như lòng sông với mặt biển, chuyện cô cho là ổn, anh thường cho là còn chưa tốt.

Im lặng mấy giây mới mở miệng: "Nếu ở cùng một chỗ, chuyện nhà đương nhiên là muốn cùng nhau có trách nhiệm."

Bỗng nhiên cô thò tay làm loạn tóc của anh.

"Em làm gì đấy?" Anh vội vã dùng năm ngón tay như cái lược cào tóc lại chỉnh tề.

Cô vẫn cười lại làm loạn nó lần nữa.

"Em là đang làm cái gì?" Anh hơi cau trợn mắt nhìn cô, lần nữa chỉnh tóc lại chỉnh tề.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiểu Gia Nhà Họ Cam Rất Khó Trị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 12: Chương 8.2

Cô vẫn cười làm loạn mái tóc ngắn của anh.

"Chu Chiêu Hi, đừng làm rộn."

"Xem đi, có thể chứ?" cô mỉm cười mở miệng. "Một người tính nhẩn nại là có hạn, có thể nhịn một lần, hai lần, không có biện pháp nhịn nữa lần thứ ba, lần thứ tư, lần thứ năm, thậm chí nhiều hơn lần. Anh với em thói quen sinh hoạt không giống nhau, vừa mới bắt đầu có thể sẽ thử bao dung đối phương, nhưng lâu dài, nhất định sẽ không chịu được."

Đặc biệt là anh lại rất bất bẻ, mọi việc đều muốn y theo quy định bó buộc của anh. Quá khứ, là xem nét mặt ông chủ trả tiền lương, cô biết nhẩn nại, nhưng bây giờ hai người đang qua lại, ở công ty thì còn chưa tính, bí mật còn muốn cô phải ứng phó với anh như vậy, cô sẽ cảm thấy rất mệt mỏi.

Cam Nhĩ Thụy yên lặng nghĩ ngợi giây lát, chậm rãi lên tiếng.

"Loại chuyện như vậy là có thể khai thông, nói rõ quy tắc trước, sau đó mọi người dựa theo quy tắc để làm, cũng sẽ không có gì tranh cãi rồi."

"Em không có quy tắc gì, vấn đề ở anh. Em không phải rất thích sửa sang lại việc nhà, cho nên coi như trong nhà có chút loạn cũng không có quan hệ, nhưng nếu như người nhất định phải yêu cầu em, dọn dẹp trong nhà ngay ngắn trật tự, thẳng thắn mà nói, em rất khó làm được."

Anh ngưng mắt nhìn cô không có tiếp lời.

Cô làm một tổng kết, "Cho nên nói thì, chúng ta tạm thời vẫn là không cần ở cùng một chỗ thì tốt hơn, tránh cho rất nhanh sẽ cãi nhau."

Là như thế này sao? Thói quen sinh hoạt cuộc sống khác nhau thì hai người không có cách nào ở chung cả đời? Như vậy vì sao cha anh và mẹ anh mặc dù thói quen hay tích cách đều khác nhau rất lớn, lại có thể yêu mến nhau mấy chục năm hơn bao giờ hết?

Cho nên nhất định có cách giải quyết, anh sẽ tìm được. Cam Nhĩ Thụy nghĩ như vậy.

Cốp cốp cốp cốp! Gót giày nhọn, có tiết tấu vang lên trên sàn nhà dưới ánh mặt trời.

Người con gái đẹp mảnh mai cao, khuôn mặt như hoa đào cười nhạt, khẽ gật đầu chào thư ký Hồng.

"Tôi muốn tìm chủ tịch, ngày hôm qua tôi có hẹn trước với anh ấy."

"Dạ, mời cô vào." Thư ký Hồng kính cẩn đứng dậy, đưa tay mời cô trực tiếp đi vào.

Một cặp mắt hoài nghi vẫn đưa mắt nhìn bóng hình thướt tha xinh đẹp sau khi biến mất vào cửa.

Trải qua chuyện ba Chu Chiếu Hi đến công ty gây chuyện, Dương Mỹ Dục tạm thời đã xác thực chuyện cô cùng Cam Nhĩ Thụy qua lại.

Cô thần bí hề hề đi tới ngồi bên cạnh Chu Chiếu Hi, đề thấp âm lượng nói: "Thành thật, Chiếu Hi, cậu nên phát hiện chứ? Cô gái kia có ý đồ không tốt."

"Cái gì cô gái nào?" Chu Chiếu Hi không hiểu được ngẩng đầu nhìn lại cô.

"Cô gái mới vừa rồi đi vào phòng chủ tịch, cậu không thấy sao?"

"Có không?" Mới vừa rồi cô rất chuyên tâm đang nghiên cứu bản kế hoạch trên tay, hoàn toàn không thấy có người đi vào phòng chủ tịch.

Dương Mỹ Dục nhắc nhở cô, "Cậu thật sự không thấy hả? Chính là cô gái ngày hôm qua đã tới đây đó."

Ai, người này thế nào một chút tính cảnh giác cũng không có, kể từ sau khi quảng cáo tòa nhà Anh Hoa được tung ra, chủ tịch thoáng chốc trở nên chậm tay có thể bông, nhiều hơn một đồng người ái mộ.

Anh vốn chính là nỗi danh người đàn ông độc thân kim cương, bây giờ con gái có ý với anh lại càng nhiều hơn, nếu không phải bảo vệ cùng tổng đài giữ cửa chặt chẽ, sợ rằng những fans kia, nhóm người kia sẽ giẫm bằng cánh cửa Xây dựng Đạo Dương.

Chu Chiếu Hi chợt hiểu, "A, cậu nói là người nói chuyện yêu điệu kia, mềm mỏng giống như người đẹp nước lớn?"

"Không sai, sáng sớm tớ nghe Tổng giám đốc nói, cô ta là mối tình đầu của chủ tịch, cậu phải cẩn thận một chút."

Duỗi lưng môi, cô lơ đãng hỏi: "Cẩn thận cái gì?"

Thì ra là cô gái xinh đẹp kia là mối tình đầu của Cam Nhĩ Thụy, không trách được phong cách cùng phẩm vị tốt như vậy, nhìn một cái cũng biết là xuất thân gia đình danh giá.

"Đương nhiên là cẩn thận bọn họ tro tàn trở lại, cậu không nghe người ta nói kỷ niệm tình đầu luôn là đẹp nhất sao? Người phụ nữ đó đã trở về tìm chủ tịch, tớ thấy tám phần là muốn cùng anh ấy nối lại tình xưa, cậu phải cẩn thận đề phòng."

"Chuyện như vậy dù đề phòng thế nào đều không có tác dụng, nếu như anh ấy động tình với cô ấy lần nữa, sợ rằng cản cũng không được." Về mặt của cô không sao cả bụng lý cả phê sớm đã nguội lạnh trên bàn lên, hớp một ngụm.

Dương Mỹ Dục thật sự không thích thái độ tiêu cực của cô, nhú mày nghiêm khắc nói: "Ai da, Chiếu Hi, như cậu vậy sao được? Giống như cậu để mặc vậy, sợ rằng chủ tịch sẽ rất nhanh bị người đó đoạt mất."

"Nhưng Mỹ Dục, cậu không phải cảm thấy một người một khi muốn thay lòng, ai cũng không ngăn cản được sao?" Cô nghĩ không ra, nếu như đối phương không yêu mình nữa, có thể sử dụng cách gì giữ lại trái tim đối phương, đi chinh hình sao? Hay là khóc nháo một hai ba đời thất cổ? Đều không có tác dụng.

Giống như thức ăn lên men thối rữa, tình cảm biến chất cũng khó có thể bù đắp lại.

"Chuyện này." Dương Mỹ Dục nhất thời bị lời của cô chặn lại, không còn lời gì để phản bác. "Là không có sai, nhưng là, chẳng lẽ cậu cứ trơ mắt nhìn bọn họ tiếp tục phát triển như vậy, không hề làm gì sao?"

"Tớ phải làm cái gì? Giống như người đàn bà chanh chua đi chất vấn người phụ nữ kia là người nào hả? Anh ấy sẽ không quay lại với người tình cũ sao? Thôi đi, Mỹ Dục, nếu như tình cảm anh ấy đối với cô gái kia sâu đậm hơn với tớ, tớ có tranh thế nào cũng vô dụng, ngược lại sẽ bị ghét, ngược lại nếu như anh đối với cô ấy không có ý kia, mặc kệ cô ấy làm thế nào, tớ tin tưởng Cam Nhĩ Thụy sẽ không động lòng."

"Vây. Tớ nói là nếu như, giả thiết chủ tịch thật sự cùng cô gái kia có cái gì, thì cậu định làm như thế nào?"

Cô ngửa cằm lên suy tư nói: "Đến lúc đó tớ sẽ rời đi thôi đi, nếu không ở lại rất lúng túng." Cô lặng lẽ đưa tay vuốt bụng, môi nâng lên nụ cười thần bí.

"A, chủ tịch cùng cô ấy ra cùng nhau." Dương Mỹ Dục cười nói.

Cô nhìn sang, quả nhiên là trông thấy Cam Nhĩ Thụy cùng cô gái kia cùng nhau ra khỏi phòng làm việc của anh, đi qua chỗ của cô thì anh nhỏ giọng nói: "Buổi trưa tôi có việc không trở lại ăn cơm, có bản kế hoạch đặt ở trên bàn tôi, cô đi vào lấy." Đây là mặt hiệu của anh, muốn cô buổi trưa vào phòng làm việc, ăn hộp cơm mà anh đã chuẩn bị.

Cô gật đầu, bày tỏ hiểu ý của anh, lưu ý đến cánh tay cô gái kia khoác trên tay anh.

Chu Chiêu Hi nghĩ thầm, có lẽ là căn cứ vào lễ độ, anh mới không có đẩy tay của cô ấy ra, huống chi hai người bọn họ đã từng qua lại. Mặc dù cô đầy hi vọng thấy Cam Nhĩ Thụy hất tay của cô ấy ra, thế nhưng làm sao nói vậy, không khỏi thật sự làm cho người ta khó chịu, người xuất thân giống như Cam Nhĩ Thụy cũng sẽ không làm ra chuyện như vậy.

Anh cau mày, mãi cho đến lúc tiến vào thang máy, lúc này mới nhân cơ hội rút tay về, lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại.

"Này, Nhĩ Toàn, là anh. Em biết chuyện bác Thi nằm viện không? Bây giờ anh phải đi đến thăm bác ấy, có muốn đi cùng nhau không? Nghe nói Nhĩ Khiêm một lát sau sẽ qua. Ủ, được, chúng ta gặp nhau ở bệnh viện Vạn Hòa, lát nữa ăn trưa luôn."

"Nhĩ Thụy, anh gọi Nhĩ Toàn đi cùng sao?" Giọng nói nhỏ nhẹ mềm mại hỏi, ánh mắt Thi Thục Viện nhu hòa như nước mùa thu nhìn anh.

"Ừ, anh sợ Nhĩ Toàn không biết chuyện này, vừa lúc nó cũng rảnh."

Cô cười ôn nhu, hơi hột nói: "Em còn tưởng rằng, rốt cuộc có cơ hội có thể ăn cơm trưa một mình với anh!"

"Em và Nhĩ Toàn cũng quen thân mà, không phải sao?"

"Đúng nha, bởi vì quan hệ của trưởng bối hai bên, từ nhỏ em đã rất thân quen với ba anh em anh, mãi cho đến khi em xuất ngoại mới tương đối ít liên lạc." Cười yếu ớt, cô có chút buồn bã nói: "Anh còn đang tức giận chuyện kia sao? Cho nên mới phải ngay cả ăn trưa, cũng không muốn một mình đối mặt với em."

"Em hiểu lầm rồi, anh thật sự không có tức giận, chuyện này đã rất nhiều năm rồi anh cũng không ngại nữa." Cam Nhĩ Thụy nói giọng bình thản.

Thi Thục Viện rừ rừ nói nhỏ, "Khi đó em còn quá trẻ tuổi, cho nên nhất thời xúc động nói ra lời chia tay, sau đó thật sự em vô cùng hối hận, nhưng ngại vì tự ái, lại xấu hổ không quay lại tìm anh từ đầu, thật ra thì em vẫn một mực chờ anh, nếu như ngày đó anh chịu tích cực giữ em lại một chút...em cũng sẽ không đi nha."

"Qua thì đã qua rồi, đừng nói lại. Anh tin tưởng bây giờ người theo đuổi em vẫn còn rất nhiều." Gặp lại cô, anh cũng không phải không có cảm giác, chỉ là không còn loại tình cảm chân tình như năm đó, mà là một loại hoài niệm, dù sao bọn họ yêu nhau cũng ba năm, lưu lại không ít kỷ niệm.

"Nhĩ Thụy, có phải anh đã có người mình thích không?" Thi Thục Viện thử hỏi. Cô nghe từ Nhĩ Khiêm nói, nếu như muốn anh nói lại tình duyên lúc trước, cô gái này chính là trở ngại lớn nhất.

Anh không có phủ nhận nhìn cô, từ từ gật đầu, "Không sai, anh đang có đối tượng qua lại rồi."

"Hôm nào giới thiệu cho em biết nha." Cô một mực chân thành nói: "Em nghĩ, chúng ta vẫn là bạn bè chứ?"

"Ừ."

Thi Thục Viện bắt đầu thỉnh thoảng xuất hiện tại Xây dựng Đạo Dương.

Cô xuống tay từ người bên cạnh Cam Nhĩ Thụy, thường xuyên đưa cho thư ký Hồng một chút quà tặng nhỏ lung lạc cô, lợi dụng cô ấy tới nắm hành tung của Cam Nhĩ Thụy.

Nhận lấy một đôi hoa tai tinh xảo cô đưa, mặt thư ký Hồng hớn hờ. "Nghe nói trước kia Thi tiểu thư với chủ tịch chúng tôi là người yêu của nhau à?"

"Đúng vậy, chỉ là đó cũng là chuyện đã qua, bây giờ chúng tôi chỉ là bạn bè. Đúng rồi, thư ký Hồng, cô biết gần đây Nhĩ Thụy có hay thường cùng vị tiểu

thư nào khá thân thiết không?"

"Ôi, Thi tiểu thư không có nghe nói sao?"

"Nghe nói cái gì?" Thần kinh nhạy cảm của cô lập tức bị khơi dậy.

"Chính là chuyện chủ tịch đang qua lại với trợ lý Chu đó."

"Bọn họ đang qua lại? Đây là thật sao?" Đôi mày thanh tú của Thi Thục Viện nhẹ chau lại.

"Tôi thấy chín phần mười, mỗi lần vừa đến thời gian nghỉ buổi trưa, trợ lý Chu cũng sẽ đến phòng chủ tịch, chỉ biết ở lại một tiếng, nghe nói hình như bọn họ ở trong đó ăn cơm chung, hơn nữa còn là cơm hộp tự tay chủ tịch làm nha."

Cô nhìn chăm chú suy nghĩ giây lát, "Có lẽ bọn họ là đang thảo luận công việc gì thì sao."

Thư ký Hồng cười nói: "Nào có người mỗi ngày đều chọn thời gian nghỉ buổi trưa ăn cơm thảo luận công việc chứ?"

"Bọn họ ăn cơm trưa cùng nhau đã bao lâu rồi?"

"Giống như gần hai ba tháng."

"Như vậy à." Thi Thục Viện mở túi xách Gucci ra, lấy ra một xấp phiếu ưu đãi nhét vào trong tay thư ký Hồng, "Bên này tôi có một ít phiếu ưu đãi của công ty bách hóa, cô cầm dùng đi."

"A, cái này làm sao không biết xấu hổ." Quan sát xấp phiếu ưu đãi này, nói ít cũng hết mấy vạn, thư ký Hồng hạ giọng kính ánh mắt nhất thời tỏa sáng.

Thi Thục Viện cười mỉm, "Loại phiếu ưu đãi này tôi còn nhiều, cô nhận đi, không cần phải khách sáo với tôi."

"Vâng cảm ơn." Thư ký Hồng cười tít mắt nhận lấy. Nếu cô ấy nói loại này cô ấy còn nhiều, không nhận là ngu ngốc. Cuộc sống của người có tiền cùng những người bình dân trăm họ quả nhiên là khác nhau, vừa ra tay là có thể lấy ra nhiều phiếu ưu đãi như vậy.

Sau khi Thi Thục Viện cất bước đi, có người đột nhiên gõ đầu cô một cái.

"Nhìn cô cười đến toe toét, nói! Lần này cô lại nhận phiếu ưu đãi từ Thi Thục Viện có chỗ nào tốt?"

Ngoái đầu nhìn lại phát hiện là Giang Dật Bình, thư ký Hồng thông thả ung dung cất phiếu ưu đãi.

"Tổng giám đốc, anh đi bộ thế nào giống như mèo cũng không có tiếng động?"

Giang Dật Bình đánh xuống cái trán đầy đặn sáng bóng của cô, nhắc đi nhắc lại, "Cái cô này, không nên thấy tiền sáng mắt, bán chủ tịch đi." Thư ký Hồng theo anh hai năm, năng lực làm việc rất tốt, nhưng cũng rất tham tiền, cho nên mới bởi vì Nhĩ Thụy giúp cô tăng lương thêm một vạn, lập tức phản bội sẵn sàng góp sức dưới cờ Nhĩ Thụy sau khi làm thư ký cho anh.

Cô không chấp nhận bĩu môi, "Tôi chỉ là một thường dân nhỏ bé, làm sao có thể bán được đại thiếu gia của anh."

Giang Dật Bình cảnh cáo cô, "Cô cũng không nên miệng không có ngăn cản, không nên nói tất cả."

"Tổng giám đốc yên tâm, cơ mật công ty tôi tuyệt đối sẽ không tiết lộ nửa câu." Cô mặc dù tham tiền, nhưng còn có đạo đức nghề nghiệp, sờ chuyện phạm pháp tuyệt đối sẽ không làm.

"Điểm này tôi đương nhiên biết, tôi nói là chuyện Nhĩ Thụy đang qua lại với Chiêu Hi."

"A, tại sao không thể nói?" Cô cũng vừa mới nói cho Thi Thục Viện.

"Cô cho rằng Thi Thục Viện gần đây tại sao phải thường xuyên tìm Nhĩ Thụy?"

"Nghe nói bọn họ trước kia là người yêu, hiện tại là biến thành bạn bè."

"Ngu ngốc, cô thật cho là như vậy sao? Thi Thục Viện không có việc gì sẽ tìm đến Nhĩ Thụy, là hy vọng có thể cùng cậu ấy gương vỡ lại lành, cô noi chuyện cậu ấy với Chu Chiêu Hi qua lại, với cá tính của Thi Thục Viện, nhất định sẽ nổi phong ba."

"Không nhìn ra cô ấy là người như vậy nha." Thảm, cô đã nói làm sao đây?

Thấy sắc mặt cô chột dạ, Giang Dật Bình hỏi: "Chẳng lẽ cô đã nói rồi?"

"Ha, cái đó, cô ấy hỏi tôi gần đây chủ tịch có qua lại với ai khá thân thiết không, cho nên tôi liền."

"Cô đã nói!"

Gật đầu, khuôn mặt tròn rú xuống tự kiểm điểm mình ba giây.

"Thật xin lỗi ..., tôi cho là cô ấy và chủ tịch là thời gian đã trở thành quá khứ, không ngờ còn tình chưa dứt. Tôi thấy đáng về cô ấy mềm yếu, cũng sẽ không xảy ra chuyện gì đâu."

"Cô nha, chẳng lẽ không biết cái gì gọi là người không thể xem bề ngoài, " anh duỗi ngón gỗ cái trán của cô hơi trách cứ, "Tĩnh tình Thi Thục Viện mới nhìn dịu dàng, kì thực là người phụ nữ rất có tâm cơ. Ban đầu cô ấy đi tình biệt luyện yêu một người đàn ông ngoại quốc, lo lắng bị người nhà cùng nhà họ Cam trách mắng, vì vậy mượn có làm Nhĩ Thụy phát cáu, gây ra tranh cãi, cuối cùng lấy lý do không thể nào chịu được tính khí Nhĩ Thụy, yêu cầu chia tay, đi theo người đàn ông kia ra nước ngoài. Nghe nói ra khỏi nước không tới hai năm, cô ấy liền bị người đàn ông kia quăng."

"A, tại sao như vậy, vậy tôi đã nói rồi nên làm cái gì đây?" Nếu như trợ lý Chu và chủ tịch vì chuyện này mà bất hòa, không phải là lỗi của cô sao? Hu hu, không phải là cô cố ý, thật sự là hoa tai bằng ngọc trai kia quá sáng ngời, cô nhất thời bị ánh sáng long lánh này làm cho nhanh chóng hoa mắt.

Thấy mặt cô sấm hối, Giang Dật Bình cũng không nỡ trách móc nặng nề nữa, "Thôi, tạm thời yên lặng theo dõi biến hóa thôi."

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiếu Gia Nhà Họ Cam Rất Khó Trị* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Chương 9.1

Ăn xong bữa tối, ngồi ở ban công hóng mát, gió mát từ từ thổi vào mặt, hương hoa quế thơm ngát nồng nàn cánh mũi, dựa vào vai Cam Nhĩ Thụy, Chu Chiêu Hi thoải mái khép mắt lại, cảm giác nhận bầu không khí giờ phút này thật yên tĩnh.

"Thật hy vọng thời gian ngừng lại vào giờ khắc này." Cô than nhẹ.

"Vậy tối này em không cần về, ngủ qua đêm ở đây." Anh nắm tay của cô lên, vụng về đan xen năm ngón tay cô.

"Không được..., em đã nói với mẹ em tối nay sẽ về." Gần đây thường xuyên về muộn, thỉnh thoảng lại còn ở lại chỗ anh qua đêm, mẹ cô đã có chút nghi ngờ, hỏi có phải cô qua lại với bạn trai không, cô không muốn mẹ biết chuyện cô và Cam Nhĩ Thụy, cho nên nói dối là tăng ca hoặc đi công tác.

Nghiêng người dò xét cô, Cam Nhĩ Thụy hạ tối hậu thư. "Rốt cuộc đến lúc nào thì em mới chịu sắp xếp cho anh gặp bác gái? Nếu như em lại kéo dài, ngày mai anh sẽ qua đó chào hỏi bác gái." Anh không hiểu rốt cuộc cô bán khoán cái gì, vẫn trì hoãn chuyện này.

Cô khăn trương ngược mắt. "Anh không thể làm như vậy tùy tiện chạy đến nhà em..., mẹ em sẽ bị dọa mất."

Anh không hài lòng lắm trừng cô, "Vậy em nhanh sắp xếp đi, anh không có kiên nhẫn nữa." Mỗi lần cô muốn rời khỏi, anh lưu luyến muốn chết không rời được, hận không thể vĩnh viễn ở cùng một chỗ với cô.

"Được rồi, em sẽ sắp xếp, tóm lại, không có sự đồng ý của em anh không được qua, liền chạy đi gặp mẹ em nha." Chu Chiêu Hi không yên lòng dằn dò, đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Anh kéo cô lại, để cho cô đối mặt mình, nghiêm túc mở miệng, "Nếu như em làm cho anh đợi quá lâu, khó đảm bảo anh sẽ không làm như vậy."

". Đã biết rồi." Nhìn ra được anh không phải tùy tiện nói một chút, Chu Chiêu Hi cảm thấy vui vẻ cũng có chút sợ hãi, một mặt vui mừng anh nghiêm túc đối xử với tình cảm của hai người, một mặt lại cảm thấy lo lắng. Bọn họ thật có thể cứ như vậy, vẫn nắm tay nhau đi về tương lai sao?

"Ngày nhớ sắp xếp nhanh lên một chút nha. Anh đưa em về."

Cô lắc tay cự tuyệt, "Không cần, mới hơn chín giờ, em có thể tự lái xe về."

Sau khi cô rời khỏi, Cam Nhĩ Thụy nhìn quanh căn phòng trống rỗng, chợt cảm thấy trống vắng. Dường như càng lúc anh càng không muốn rời xa cô, mới chia tay liền bắt đầu nhớ cô.

Anh cười khò đi vào thư phòng đọc sách.

Mấy phút sau, điện thoại di động đột nhiên vang lên, kiểm tra là số di động của cô, gương mặt tuấn tú thoáng chốc tràn lên nụ cười.

"Này, nhanh như vậy đã bắt đầu nhớ anh hả?"

Điện thoại một chỗ khác truyền đến giọng cô lo lắng nói, "Nghĩ tới cái đầu anh! Em vừa xảy ra tai nạn xe, anh có thể xuống đây một chút không?"

"Em đang ở đâu? Có nặng lắm không, người có bị thương không?"

"Em ở chỗ cách nhà anh khoảng năm trăm mét, xe em đụng vào người say rượu, vẫn quần em, a." Lòi còn chưa dứt, đột nhiên bị cúp.

"Này, này, Chiêu Hi, Chiêu Hi!" Mặt Cam Nhĩ Thụy cứng lại, đi nhanh ra khỏi thư phòng, vừa ra đến trước cửa, thấy túi đánh golf một bên, tiện tay rút một cây gậy đánh golf mang ra ngoài.

"Làm phiền anh, phía trước năm trăm mét xảy ra tai nạn xe, gọi cảnh sát tới xử lý giúp." Xuống lầu đi tới đại sảnh, anh dặn dò bảo vệ, sau đó liền chạy như bay đi ra ngoài.

Đi tới hiện trường tai nạn, vừa thấy được Chu Chiêu Hi, anh vội hỏi: "Là ai quần em?"

Chu Chiêu Hi nhìn anh, trái tim trong phút chốc tràn đầy cảm động, mới nói điện thoại không lâu, thời gian anh như vậy liền chạy tới, có thể suy ra nhất định là anh chạy một mạch tới đây.

"Anh ta ở đó. Anh cầm gậy chơi golf xuống làm gì?" Cô không hiểu liếc nhìn cây gậy anh nắm trong tay.

Nhìn theo hướng tay cô chỉ là một người đàn ông nằm lăn trên mặt đất, Cam Nhĩ Thụy sững sờ.

"Anh ta làm sao?"

"Anh ta té bất tỉnh, cho nên em mới muốn anh xuống giúp em mang anh ta lên xe, chờ đi bệnh viện."

"Không phải em nói anh ta say rượu sao, vẫn quần em?" Cho nên anh mới phải mang theo gậy đánh golf này để ngừa ngộ nhỡ.

Chu Chiêu Hi thoáng chốc hiểu, thì ra anh cho là cô gặp phải nguy hiểm, cho nên mới chạy tới muốn cứu người, cô lộ vẻ xúc động cười ra tiếng, đưa tay ôm anh, vùi mặt vào trong lòng anh.

"Anh thật đáng yêu! Cho nên, anh mới cầm theo gậy đánh golf tới chuẩn bị giúp em K người, thật sao?"

Bị cô nói đáng yêu, Cam Nhĩ Thụy không biết nên hay không nên vui mừng, "Em nhanh nói rõ ràng một chút, đây là chuyện gì xảy ra?"

"Thật xin lỗi, vừa rồi em còn nói chưa hết câu, không cẩn thận làm điện thoại rớt xuống đất hư mất." Mới vừa rồi có hơi sợ, nhưng bây giờ anh tới, tâm tình của cô nhất thời ổn định lại.

"Chuyện là như thế này..., sau khi anh ta đụng vào xe của em, em với anh ta cùng nhau xuống xe xem xét tình trạng xe hư hại thế nào, không ngờ anh ta say đến nỗi đứng cũng không vững, say khướt còn đồ thừa nói là em đụng xe vào anh ta, muốn em bồi thường cho anh ta, vẫn dây dưa không dứt, dám không chịu thừa nhận, em thấy anh ta say đến nỗi không thể nói lý lẽ, định cầm điện thoại gọi điện thoại báo cảnh sát, nhưng anh ta kéo tay em, không để cho em gọi điện thoại, em liền vùng lên, lấy điện thoại di động hung hăng gõ đầu anh ta mấy cái, sau đó, anh ta liền ngất đi, em gọi thế nào cũng bất tỉnh, em không thể làm gì khác hơn là gọi điện cho anh."

Liếc mắt một cái nhìn người đàn ông say nằm trên đất, trên người anh ta truyền tới mùi rượu nồng đậm làm cho Cam Nhĩ Thụy chán ghét nhăn mày lại.

"Anh thấy anh ta say đã hôn mê."

Chu Chiêu Hi lo lắng nhìn người đàn ông trên đất, "Nhưng đầu của anh ta bị chảy máu nha!" Mới vừa rồi cô đập mấy cái đó rất dùng sức.

Cam Nhĩ Thụy mềm mỏng lên tiếng trấn an cô, "Hắn là bị thương ngoài sa, em cần gì phải lo lắng. Vừa rồi anh có dặn bảo vệ gọi cảnh sát, là anh ta lái xe khi say rượu, sai không phải là em. . . . A, cảnh sát tới rồi."

Người cảnh sát vừa tới, trước tiên hỏi thăm chuyện tai nạn đã xảy ra, sau đó hiện trường vị trí hai xe dấu vết phanh lại, không lâu, xe cứu thương chở người đàn ông say kia đi, Cam Nhĩ Thụy cùng Chu Chiêu Hi tới đồn công an làm biên bản.

Từ khi Cam Nhĩ Thụy đi ra từ chỗ ở trong cao ốc, bên kia đường có một chiếc xe màu trắng bạc dừng lại, trong xe một đôi mắt đẹp mắt thấy toàn bộ chuyện xảy ra.

"Xem ra thật sự là người phụ nữ kia. Đáng tiếc, chỉ cần thứ tôi muốn, không ai có thể cướp đoạt được thẳng tôi, chờ xem đi!" Trần đầy tự tin nói nhỏ vang vọng ở trong xe.

"Vì cái gì tôi phải giúp cô?" Giọng nói miễn cưỡng không có hứng thú hỏi.

"Chúng ta như cá với nước, giúp cá, anh chỉ cần phối hợp với tôi diễn một vở kịch, đối với anh cũng có chỗ tốt." Giọng nói ngọt ngào dụ dỗ.

"Tôi có cái gì tốt?"

Bác gái hạn cho các anh trong vòng hai năm phải sinh cháu trai cho bà đúng không? Tôi tin tưởng lấy cá tính của anh, nhất định không muốn bị người khác buộc làm chuyện như vậy, chỉ cần tôi thành công rồi, tôi cam đoan với anh, trong vòng hai năm tôi tuyệt đối sẽ mang thai, như vậy — , đến lúc đó

cũng sẽ không chỉ có một mình anh cãi lời bác gái ra lệnh."

"Nghe có chút mê người, " suy tính chốc lát, người đàn ông gật đầu đồng ý, "Được rồi, tôi giúp cô lần này."

Mở cửa chính ra, nhìn thấy mẹ đang dùng chân giả luyện tập đi bộ, mặt Chu Chiếu Hi cười vui mừng.

"Mẹ, mẹ đã đi rất tốt."

"A, Chiếu Hi, sao hôm nay con về sớm như vậy?" Thời gian này con gái thường xuyên làm thêm giờ tới nửa đêm mới về nhà, khó được hôm nay mới hơn sáu giờ đã về.

"Bởi vì hôm nay không cần làm thêm giờ. Mẹ, mẹ đi lại mấy bước con xem thử có được không?" Hôm nay Cam Nhĩ Thụy có việc, cho nên cô mới có thể trở về sớm.

"Có gì dễ xem?" Trong miệng mặc dù nói như vậy nhắc đi nhắc lại, Chu Ngọc Trân vẫn đi vài bước cho con gái xem.

Di Trương chăm sóc cho bà cười cười nói: "Tình trạng của mẹ con càng ngày càng tốt, di thấy không bao lâu nữa, bà sẽ hoàn toàn không cần người chăm sóc nữa rồi, có thể sinh hoạt lại bình thường.!"

Chu Chiếu hi cảm kích nói: "Cám ơn di Trương, di đã giúp con rất nhiều." Có di Trương khuyên bảo, mấy tháng này tâm trạng mẹ cô vui vẻ hơn rất nhiều, không hề mặt ủ mày ê, trên mặt luôn có nụ cười.

"Đâu nào, đây là chuyện di phải làm. Con ăn cơm chưa? Di đi nấu cơm, đợi một lát chúng ta ăn chung."

"Vâng, cám ơn di Trương."

Sau khi di Trương đi vào bếp, Chu Chiếu Hi đỡ mẹ ngồi xuống phòng khách.

"Con cũng ngồi xuống, mẹ có việc hỏi con." Chu Ngọc Trân chỉ vị trí bên cạnh.

Cô ngồi xuống bên cạnh mẹ. "Mẹ? Chuyện gì vậy?."

Ánh mắt Chu Ngọc Trân nhìn chằm chằm con gái, "Mẹ hỏi con một lần nữa, con phải thành thật trả lời, có phải con đang qua lại với bạn trai không?" Nhìn con gái gần đây khi về nhà, trên môi luôn hiện nụ cười, tâm trạng dường như rất vui, bà và di Trương đều cảm thấy nhất định là con gái đang yêu, nhưng lần trước bà hỏi, con gái lại phủ nhận.

"." Chu Chiếu Hi nhất thời im lặng, chần chờ không biết có nên nói chuyện cô và Cam Nhĩ Thụy cho mẹ biết không.

Nhìn vẻ mặt này của cô, Chu Ngọc Trân kết luận nhất định con gái đang che giấu điều gì, dịu dàng nói: "Chiếu Hi, mẹ là mẹ của con, có gì không thể nói với mẹ vậy, hả? Mấy năm nay, con luôn kiếm tiền nuôi gia đình còn trả những khoản nợ mà ba con để lại, đều không rảnh quen bạn trai, mẹ vẫn rất lo lắng, nếu như con thật sự đang quen người nào, dẫn về nhà cho mẹ xem, cho mẹ yên tâm."

Cô khẽ thở ra, thừa nhận, "Mẹ, con đang qua lại với một người."

"Đối phương là người nào?" Chu Ngọc Trân vội vàng ép hỏi tới.

"Mẹ đã gặp anh ấy một lần, anh ấy chính là." Cô ấp a ấp úng nói: "Là chủ tịch của con."

"Chủ tịch công ty con?" Chu Ngọc Trân kinh ngạc nhìn con gái, "Làm sao lại là cậu ấy? Các con qua lại khi nào? Là cậu ấy theo đuổi con sao?"

"Vâng, là. bắt đầu từ lúc mẹ nằm viện."

"Tính như vậy cũng được mấy tháng rồi. Cái con bé này cũng thật là, tại sao đến bây giờ mới nói cho mẹ biết?" Bà nhẹ trách.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiếu Gia Nhà Họ Cam Rất Khó Trị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Chương 9.2

"Con lo lắng thôi!"

"Con lo lắng cái gì?"

"Anh ấy là thiếu gia con nhà khá giả, làm sao con biết được anh ấy đối với con có nghiêm túc không?"

Chu Ngọc Trân nhớ lại cảm giác lần đầu tiên mình thấy Cam Nhĩ Thụy ở bệnh viện, ấn tượng bà đối với anh cũng không tệ.

"Mẹ cảm thấy tính cậu ấy chân thành, nếu như không phải thật lòng thích con, cậu ấy cũng sẽ không theo đuổi con, chỉ là, con tính cũng không sai, dù sao gia thế chúng ta so với bọn họ chênh lệch quá nhiều, cho dù cậu ấy thật lòng yêu con, cũng chưa chắc gia đình cậu ấy có thể chấp nhận con."

"Đúng vậy ạ, cho nên con mới tạm thời không có nói cho mẹ. Gần đây anh ấy vẫn nói muốn tới ra mắt mẹ, là con ngăn anh ấy lại, không cho anh ấy đến."

"Nghe con nói như vậy, cậu ấy sẵn lòng tự mình đến gặp mẹ, có thể thấy cậu ấy đối với con là thật tâm." Vô vọng tay của con gái, Chu Ngọc Trân ân cần hỏi nữa: "Chiếu Hi, trước hết bỏ qua một bên thân phận của hai người các con không nói, còn con thì sao, thích cậu ấy không?"

Trông mặt nhìn đôi tay, chậm rãi đáp: "Dạ có."

"Vậy thì dẫn cậu ấy về đây, để mẹ nói chuyện với cậu ấy một chút."

Chu Chiếu Hi ngược mắt nhìn thấy ánh mắt khích lệ của mẹ, bắn khoăn trong lòng giảm không ít, cô gật đầu nói: "Được, vậy con sẽ hẹn anh ấy thời gian qua đây."

Dứt lời, một giai điệu chợt vang lên, cô vội vã từ lấy điện thoại di động từ trong túi ra.

"Vâng, là tôi, có chuyện gì không? Cái gì, bây giờ. . . ." Lắng nghe tiếng trong điện thoại di động truyền ra, chốc lát, cô rũ mi xuống: "Được, tôi biết rồi."

"Chiếu Hi, sao vậy?" Thấy vẻ mặt con gái nghiêm túc, Chu Ngọc Trân quan tâm hỏi.

"Mẹ, con có chút chuyện, đi ra ngoài một chút." Nói xong, cô vội vã đứng dậy ra cửa.

"Tôi không phải là muốn điều vô dương oai với cô, hoặc là khoe khoang cái gì, tôi chỉ là có ý tốt hi vọng cô có thể nhận rõ sự thật, cô với Nhĩ Thụy là không thể nào. Cô cũng thấy đấy, anh ấy đối với tôi là tình cũ còn chưa dứt."

Ngón tay nhỏ nhắn khẽ vuốt người đàn ông trần truồng trên giường chỉ đang đắp một cái chăn mỏng, giọng nói ngọt ngào nói tiếp: "Có lẽ anh ấy thích cô, nhưng tình cảm đối với tôi sâu đậm hơn, từ nhỏ chúng tôi đã biết nhau, mười tám tuổi bắt đầu yêu, khi đó chúng tôi rất ngọt ngào, anh ấy vô cùng cung chiều tôi, nếu không phải sau này có chút hiểu lầm, tôi cũng sẽ không rời xa anh ấy, sau khi tôi đi, anh ấy đau khổ rất lâu."

Thị Thục Viện mặt dịu dàng nhìn Chu Chiếu Hi, "Tôi nghĩ rằng có chuyện mà có thể cô không biết, tôi là con dâu được nhà họ Cam chọn. Giao tình hai nhà chúng tôi rất tốt, trường bối hai nhà vẫn giữ vững giao tình rất tốt, nếu không phải lúc trước hiểu lầm, chúng tôi có thể đã sớm kết hôn."

Nhìn chăm chú người đàn ông đang nằm nghiêng trên giường dựa lưng về phía cô, Chu Chiếu Hi lên tiếng hỏi: "Tại sao anh ấy không thức dậy?"

"Anh ấy một muốn chết rồi, cô nên nhìn ra được vừa mới xảy ra chuyện gì chứ?" Ngón tay ngọc chỉ giường nệm xốc xếch, thẹn thùng che miệng cười khẽ. "Mới vừa rồi lúc chúng tôi ân ái anh ấy nói cho tôi biết, anh ấy cảm thấy rất có lỗi với cô, không biết nên mở miệng nói như thế nào cho cô biết chuyện của chúng tôi. Đúng rồi, cô có biết chuyện mẹ của anh ấy yêu cầu ba anh em bọn họ trong vòng hai năm phải sinh cháu đích tôn cho bà?"

Cô thần thờ gật đầu.

Thị Thục Viện nói dịu dàng cười mỉm nói: "Vậy được rồi, tôi nghĩ đối với cô có lẽ anh ấy thật sự có chút thích, cho nên mới phải tìm đến cô, nhưng bây giờ tôi trở về, trong lòng anh ấy không thể chứa thêm người khác nữa rồi. Tôi không đành lòng nhìn anh ấy khó xử, cho nên lúc này mới quyết định gọi cô tới, gặp mặt nói chuyện rõ ràng với cô."

Cô vẫn một mực chân thành nhìn Chu Chiếu Hi.

"Thay vì tốn thêm thời gian nói nhiều giải thích cái gì, tôi muốn để cho cô nhìn thấy sự thật, là cách hiểu chân tướng nhanh nhất. Chu tiểu thư, thật lòng tôi không muốn cô cảm thấy khó chịu, chỉ hi vọng là cô có thể nhìn nhận rõ sự thật."

Người đàn ông vốn vẫn đang ngủ chợt từ từ lên tiếng, "Thật xin lỗi, mỗi người chỉ có một trái tim, chỉ có thể yêu một người, tôi cũng bởi vì nghĩ thế mà buồn bã, cho nên mới phải tìm tới cô, hiện tại Thục Viện đã trở lại bên cạnh tôi rồi, tôi không có cách nào ở cùng với cô nữa."

Nhận ra đó là giọng của Cam Nhĩ Thụy, Chu Chiếu Hi chấn động. Mặc dù vừa mới nghe Thị Thục Viện nói nhiều như vậy, nhưng cũng không có sát thương (tổn thương) bằng lời nói này của anh.

Cô cũng chỉ là người thay thế lúc anh buồn mà thôi!

Giọng nói quen thuộc của người đàn ông nói tiếp: "Cô hãy yên tâm đi, tôi sẽ bồi thường cho cô, ngày mai tôi sẽ cho người mang chi phiếu tới cho cô."

Chu Chiêu Hi chặn lại quát nói: "Không cần! Anh cũng chỉ là công cụ kiếm tiền của tôi mà thôi, anh đã nói như vậy, chúng ta tới đây là hết."

Nói xong, cô xoay người rời đi.

Kết thúc, không ngờ nhanh như vậy đã chơi chán rồi sao.

Nhanh đến nỗi làm cho cô. trở tay không kịp!

Giọt nước mắt mới vừa cố nén lại khi cô ngồi lên xe thì rốt cuộc không nhịn được nữa chảy xuống gò má, cô gục đầu trên tay lái, nhỏ giọng khóc nức nở, tiếc thương cho tình yêu lúc trước.

"Đây là đội Đại Hùng "

"Nghe, đội Đại Hùng, có chuyện gì không?"

"Báo cáo Vampire Bá tước, suốt đêm mục tiêu đã cùng mẹ mẹ mình rời khỏi nhà, thấy bọn họ mang hành lý ra, giống như là chuẩn bị đi xa, xin chỉ thị Vampire Bá tước nên xử lý như thế nào?"

"Ngu ngốc, đương nhiên là tiếp tục theo dõi chặt chẽ." Suy nghĩ một chút, hoài nghi hỏi: "Tại sao mục tiêu lại đột nhiên muốn đi xa, đã xảy ra chuyện gì sao?"

"Khoảng một hai tiếng trước mục tiêu đã đi qua chỗ ở của thiếu gia, sau khi ra ngoài, sắc mặt không tốt lắm "

"Thật sao? Ta biết rồi. Đi theo mục tiêu, bất cứ khi nào báo cho ta động tĩnh của cô ấy, biết không?"

"Vâng"

Trên bàn là đơn xin từ chức bị nắm nhấn lại, lại mở ra lần nữa, cẩn thận nhìn từ đầu đến cuối không sót một chữ, muốn từ bên trong tìm kiếm ra một chút dấu vết.

Thế nhưng một dòng chữ ngăn ngại, trừ bỏ ý tứ bên ngoài, không có viết gì cả.

Anh muốn điên rồi, nếu như không tìm được Chu Chiêu Hi, anh thật sẽ điên mất!

Rõ ràng một ngày trước trước khi tan việc đều tốt đẹp, không nhìn ra cái gì khác thường, tại sao đến ngày thứ hai, liền sẽ không thấy được cô, cô chỉ gửi chuyển phát nhanh tới đơn xin từ chức này thôi?

Nửa tháng này, điện thoại di động của cô từ trạng thái tắt máy đến biến thành số không. Đến cô đi tìm người, hàng xóm bên cạnh lại nói họ đã rời đi trong đêm đó.

Cuối cùng là cô đi đến nơi nào chứ? Vì cái gì ngay cả gặp mặt nói cho anh biết một tiếng cũng không?!

Cốc cốc! Có người sau khi khẽ gõ cánh cửa, đẩy cửa vào.

Đôi mắt màu đen của Cam Nhĩ Thụy trùng mắt về phía người tự tiện bước vào văn phòng của anh. "Không phải tôi đã thông báo không có sự cho phép của tôi bất cứ ai cũng không được vào làm phiền tôi sao hả?"

"Tớ lại không vào đây làm phiền cậu, công ty sẽ chết hết mất, Giang Dật Bình đi tới trước bàn của anh, chỉ vào đồng công văn chất như cái núi nhỏ trên bàn, "Những thứ này trên bàn của cậu không được duyệt mà nói tất cả mọi chuyện trong công ty sẽ không có cách nào tiến hành, tiếp tục như vậy nữa, không tới một tháng Xây dựng Đạo Dương sẽ phải chuẩn bị đóng cửa rồi !"

Liếc anh một cái, Cam Nhĩ Thụy rầu rĩ cầm xấp công văn lên, cũng không thèm nhìn một cái hạ bút ký tên.

Một lát sau, sau khi ký tên xong, anh lạnh lùng lên tiếng nói: "Ký cũng ký xong rồi, cầm đi đi."

Giang Dật Bình không có nhận công văn, ngược lại kéo ghế ngồi xuống. "Nhĩ Thụy, tớ chưa bao giờ thấy cậu như vậy, cho dù năm đó Thi Thục Viện bỏ cậu...cậu cũng không uể oải tinh thần sa sút như vậy."

Đối mặt với bạn tốt, Cam Nhĩ Thụy vỗ trán, thấp giọng chân thành mở miệng nói.

"Tớ đã đi tìm rất nhiều nơi cũng không tìm thấy cô ấy. Cô ấy để lại một lời lại đột nhiên biến mất không thấy đâu nữa, tớ sắp không chịu nổi nữa rồi, giống như không thể hít thở không khí nữa, tớ không biết nên làm cái gì, vì sao cô ấy lại muốn bỏ đi? Tại sao không nói cái gì hết? Đối với cô ấy tớ rất cuộc được xem là cái gì? Tại sao cô ấy có thể cứ như vậy mà bỏ đi chứ ?!"

Giang Dật Bình thật không ngờ, mới mấy tháng mà thôi, không ngờ tình cảm của Nhĩ Thụy sâu đậm như vậy, thấy cậu ấy khổ sở như thế, anh cũng có chút không đành lòng. "Chiếu Hi không phải là người như thế, tớ nghĩ nhất định phải có nguyên nhân gì, có lẽ bệnh của mẹ cô ấy đột nhiên chuyển nặng thì sao?"

"Tất cả các bệnh viện lớn nhỏ tớ đều đã từng hỏi thăm, mẹ cô ấy hoàn toàn không có hồ sơ kiểm tra sức khỏe." Điểm này anh đã sớm nghĩ tới rồi.

"Vây." Giang Dật Bình hạ ánh mắt suy nghĩ, đột nhiên nghĩ đến một chuyện, "Gần đây cậu và Thi Thục Viện có xảy ra chuyện gì không?"

"Cậu ám chỉ cái gì?"

"À. Thục Viện biết chuyện cậu đang qua lại với Chiếu Hi."

"Vây thì thế nào?"

"Với cá tính của Thục Viện cậu cũng biết, cô ấy luôn luôn không chịu thua kém, muốn cái gì nhất định không thể không đạt được."

Bỗng nhiên Cam Nhĩ Thụy đứng lên, "Ý của cậu là cô ta bức Chiếu Hi rồi đi?!"

"Cái này tớ cũng không dám chắc, sao cậu không thử thăm dò Thục Viện một chút." Sau khi Chu Chiếu Hi rời đi, Thi Thục Viện tới công ty thường xuyên hơn, quả thật muốn đem mình làm phu nhân chủ tịch.

Cam Nhĩ Thụy nhắm mắt, nhớ lại đêm trước khi Chu Chiếu Hi rời đi, anh làm cái gì.

Đêm đó, Nhĩ Khiêm nói có chuyện muốn thương lượng với anh, phải đi đến chỗ của anh nói, cho nên sau khi tan việc, Chiếu hi mới không về nhà cùng với anh.

Lúc đó nhìn Nhĩ Khiêm hình như rất buồn rầu, đến chỗ của anh vẫn uống rượu, anh cũng uống chung mấy ly. Cuối cùng. Anh say, khi tỉnh lại trời đã sáng. Từ lượng của anh luôn luôn không tẻ, ngày đó làm sao mà mới uống không được mấy ly, liền say đến bất tỉnh nhân sự? Chẳng lẽ. Trong rượu có người động tay chân?

"Đáng chết."

Thấy sắc mặt của anh trầm xuống, vội vã đi ra ngoài, Giang Dật Bình vội hỏi: "Nhĩ Thụy, cậu nghĩ ra cái gì rồi hả?"

"Tớ đi tìm Nhĩ Khiêm."

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiếu Gia Nhà Họ Cam Rất Khó Trị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Chương 10.1

"Bẩm báo phu nhân, Đại Thiếu Gia, Nhị thiếu gia trở lại."

"Ừ." Cam phu nhân bước đi nhẹ nhàng như bước trên hoa sen, mắt như quả hạnh quét nhẹ hai đứa con trai, giọng nói mềm dịu tao nhã khẽ mở miệng nói.

"Nghe nói hai anh em con đánh nhau?"

"Dạ." Cam Nhĩ Thụy không e dè thừa nhận.

"Chuyện gì xảy ra, tại sao đánh nhau?"

"Mẹ hỏi nó, xem nó đã làm gì chuyện tốt!" về mặt Cam Nhĩ Thụy lạnh lùng nói. Trước đây không lâu, anh tìm tới Nhĩ Khiêm, ép hỏi ra ngọn nguồn câu chuyện, anh giận đến mức đánh cho Nhĩ Khiêm một trận, có lẽ bởi vì trong lòng Nhĩ Khiêm cảm thấy hổ thẹn, cho nên chỉ dám tránh, không thể nào dám đánh lại.

Mắt hạnh của Cam phu nhân lập tức chuyển qua trên người con thứ hai, phát hiện khóe miệng nó có chút rách da.

"Cậu hai, cậu làm cái gì khiến Nhĩ Thụy tức giận như vậy?"

Cam Nhĩ Khiêm im lặng không trả lời.

Giọng nói của Cam phu nhân vẫn ngọt ngào dịu dàng, "Nhĩ Khiêm, không nghe thấy mẹ nói sao? Cần mẹ cảm loa ở bên lỗ tai con nói lại một lần nữa sao?"

Biết rõ không phải mẹ chỉ thuận miệng nói một chút, về mặt Cam Nhĩ Khiêm không tình nguyện ngắt đầu lên nói: "Bởi vì con đáp lại yêu cầu của Thục Viên, phối hợp với cô ấy diễn một vở kịch cho người kia xem." Lúc ấy anh không biết được anh cả đã động tình với cô gái kia, nhưng nếu biết trước, anh thề tuyệt đối sẽ không đồng ý yêu cầu của Thi Thục Viên.

"Người nào?" Cam phu nhân chợt bừng tỉnh hiểu ra. "Sẽ không phải là trợ lý Chu chứ? Cho nên cô gái đó mới chuyển đi trong đêm?"

"Mẹ làm sao mẹ biết chuyện của cô ấy?" Cam Nhĩ Thụy nghi ngờ hỏi.

Bà không nhịn được cười hà hê nói: "A, con cho rằng mẹ con là ai? Ta xưa nay chính là danh xưng nữ Gia cát nha, chỉ cần ta nghĩ, trên thế giới không có chuyện ta không biết. Ta còn hiểu được, trợ lý Chu này là người yêu của con đúng không? Nghe nói con vì tìm cô ấy, nửa tháng nay cũng không để ý tới chuyện của công ty?."

Hai anh em nhà họ Cam hoài nghi neho mắt nhìn nhau.

Cam phu nhân lại khôi phục dáng vẻ dịu dàng uyển chuyển quý phái, "Tốt lắm, Nhĩ khiêm, rốt cuộc con đã cùng Thục Viên đùa giỡn diễn tuồng kịch gì cho Chu tiểu thư xem, làm cô ấy tức giận bỏ chạy vậy?"

"Đó là chủ ý của Thục Viên, con chỉ đáp ứng yêu cầu của cô ấy nói giúp mấy câu mà thôi." Cam Nhĩ Khiêm trước hết phải sạch trách nhiệm, sau đó mới nói cặn kẽ chuyện tình một lần nữa.

"Cô ấy muốn con đi tìm anh cả uống rượu, sau đó nhân cơ hội bỏ thuốc ngủ vào trong rượu làm cho anh cả uống sẽ ngủ, chờ sau khi anh ấy ngủ, con mang anh ấy lên giường, Thục Viên lại sắp xếp hiện trường giống như bộ dạng mới "làm việc" xong, lại gọi điện thoại cho Chu tiểu thư tới, để cho cô ấy thấy hai người tình cũ vừa được đốt nóng lại, sau đó người núp dưới sàn là con đây, bắt chước theo giọng anh cả, nói mấy câu, để cho cô ấy tin tưởng anh cả thật sự muốn tái hợp với Thục Viên."

"Cái tên tiểu tử này quả nhiên rất cần ăn đòn!" Nghe xong, Cam phu nhân nắm tay dùng sức gõ đầu của anh một cái, sau đó phân phó, "Ông Vương, lấy gia pháp tới cho tôi, tôi muốn trừng trị thích đáng tên tiểu tử hồ đồ đáng giận này."

"Vâng" quân gia lập tức nhận mệnh lệnh mang tất cả roi da tới.

"Mẹ, mẹ làm thật?" Thấy cái roi kia, hai anh em cũng giật mình nhảy một cái. Nhà bọn họ lúc nào thì nhiều cái gia pháp kinh khủng này vậy?

Cam phu nhân che giấu vẻ mặt, ánh mắt lạnh lùng nhìn ngang Cam Nhĩ khiêm.

"Tiểu tử thú, còn không mau quỳ xuống thụ giáo cho ta."

"Con cũng không phải là ngu ngốc!" Trong nháy mắt nhìn cái roi kia, khóe miệng Cam Nhĩ Khiêm giật giật, "Anh cả, chuyện Chu tiểu thư kia em rất xin lỗi, nếu như anh tìm được cô ấy..., em đồng ý có trách nhiệm giải thích với cô ấy, bây giờ em muốn tránh người trước." Nói xong, cực kỳ gấp gấp chạy thoát thân.

Nếu thật làm cho mẹ quát xuống một roi, anh không tróc da bong thịt mới là lạ! Mặc dù trong lòng biết mẹ hù dọa anh là phần lớn, nhưng bà làm việc luôn hành động tùy ý, không xuất bài ra vì cái gì phải lấy bài, khó đảm bảo bà sẽ không nhất thời cảm thấy vui vẻ, trước hết quát cho anh mấy roi một chút xem hiệu quả như thế nào.

"Hừ, thật là tiểu quỷ nhất gan. Cát đi." Sau khi thu roi lại giao phó quân gia, Cam phu nhân lại khôi phục sắc mặt hiền lành nhìn con trai lớn nhất. "Nhĩ Thụy, con muốn biết Chu tiểu thư kia bây giờ đang ở đâu không?"

"Xin mẹ nói cho con biết." Cam Nhĩ Thụy chắc chắn mẹ nhất định biết được hành tung của Chu Chiêu Hi.

"Có thể nói cho con biết, chỉ là sau này con sinh con, tên phải do mẹ đặt, có thể không?" Bà phẫn khởi yêu cầu.

"Không thành vấn đề." Anh một lời đồng ý.

"Nói miệng không bằng chứng, hay là trước tiên lập bản cam kết bảo đảm một chút, ông Vương, lấy ra!"

"Vâng" quân gia lấy ra một bản tài liệu.

Cam Nhĩ Thụy bắt đầu có chút dục cảm xấu, nhưng nóng lòng muốn biết được vị trí của Chu Chiêu Hi, còn là nhắm mắt nhìn cũng không nhìn nội dung ký tên họ.

Cười hề hề thu lại tài liệu, Cam phu nhân nói địa chỉ cho anh.

Trước khi đi, nghĩ đến một chuyện, Cam Nhĩ Thụy vội vàng mở miệng, "Mẹ, con có một chuyện muốn hỏi mẹ."

"Được, con hỏi đi."

"Mẹ và cha kết hôn ba mươi mấy năm, tại sao vẫn có thể duy trì cuộc sống hôn nhân ân ái?"

Cam phu nhân liếc anh một cái, giống như anh hỏi vấn đề ngu ngốc, "Cái này còn cần hỏi sao? Đương nhiên là bởi vì mẹ con dịu dàng hiền thực, là một người phụ nữ tốt hiếm có."

Cam Nhĩ Thụy nhìn xuống nghĩ muốn bắt bẻ làm mẹ kích động, "Trừ điểm này ra, mẹ và cha làm sao trải qua những thói quen cùng tính tình khác nhau?" Trời mới biết mẹ có bao nhiêu khó khăn, ngay cả cha cũng bó tay với bà, bị bà ăn đến sứt sao.

Có lẽ ở bên ngoài, thân là người thành lập tập đoàn Đạo Hùng cha oai phong, hô mưa gọi gió, nhưng chỉ có người thân cận mới hiểu được, ở trước mặt mẹ anh, ông quả thật rất hiền giống như con cừu nhỏ, chỉ cần mẹ anh mở miệng, cha anh chưa bao giờ nói qua một chữ “Không”, ông vô cùng cung chiều bà, mặc cho bà muốn làm gì thì làm. Cho dù có gây ra tai họa, ông cũng không có một câu trách móc chấp nhận dọn dẹp khắc phục hậu quả.

"Mẹ với cha con về mọi phương diện đều mười phần phù hợp, làm sao có cái gì khác biệt!" Nghe xong một lúc lâu, vẫn không rõ vấn đề con trai muốn hỏi, Cam phu nhân uống trà quán gia đưa tới, hỏi: "Có phải giữa con và Chu tiểu thư còn vấn đề gì không?"

Do dự một chút, Cam Nhĩ Thụy thành thật nói cho bà biết. "Thói quen sinh hoạt và tính cách giữa con và cô ấy khác nhau rất lớn, cho nên cô ấy không muốn ở chung với con."

Cam phu nhân mỉm cười cười khẽ, "Thật là đứa bé khờ, không có một người nào có tính cách và thói quen giống với người khác tương tự được. Vợ chồng đối xử với nhau, đầu tiên là tôn trọng, không nên cố gắng thay đổi tính cách hay thói quen của đối phương, tiếp nhận những điểm bất đồng của đối phương so với mình, sau đó thử tìm ra hình thức (khuôn mẫu) chung hai người có thể chấp nhận, sau này ăn ý những cái này, rất nhiều chuyện cũng có thể giải quyết."

Suy xét những lời mẹ nói, chốc lát, Cam Nhĩ Thụy gật đầu một cái. "Con hiểu, cảm ơn mẹ."

Cam phu nhân cười tít mắt phát tay một cái, "Nhanh đi mang con dâu về đây đi!"

Như có điều suy nghĩ nhìn mẹ một cái, Cam Nhĩ Thụy bắt đầu cười một tiếng rồi khỏi.

Quả nhiên là gừng càng già càng cay, trứng kê của mẹ một hòn đá hạ hai con chim rồi. Bà không phải chỉ yêu cầu bọn họ có con, mục đích cuối cùng vẫn là muốn bọn họ cưới vợ.

"Cũng đã là mùa thu, làm sao còn nóng như vậy chứ?"

"Mẹ nghe nói mùa đông năm nay sẽ là mùa đông ẩm áp." Đồi túi đồ ăn mua từ cửa hàng sang tay trái nói, Chu Chiêu Hi lấy giấy ra thăm mò hôi hột trên trán cho mẹ.

Ngẩng đầu nhìn lên bầu trời trong xanh không một gợn mây, Chu Ngọc Trân cười cười, "Ngày có thể như vậy cũng đã là tốt rồi, bình thường là hạnh phúc."

"Đứng nha! , mẹ, hãy cẩn thận cầu thang." Cô vịn cánh tay trái của mẹ, đi lên bậc thang.

Bước qua những bậc thang này, sẽ nhìn thấy chỗ bọn họ ở, đó là một căn nhà cấp bốn, trước nhà có cửa sắt màu xanh, đây là căn nhà cũ ở vùng nông thôn phía Đông của di Trương chăm sóc cho mẹ lúc trước, bởi vì không có người ở, tạm thời cho hai mẹ con cô ở tạm.

Chu Ngọc Trân thở nhẹ ngẩng đầu lên, chợt lắc lắc cánh tay của con gái. "Chiêu Hi, con nhìn xem!"

"Nhìn cái gì?"

"Có một chiếc xe đậu ở cửa nhà chúng ta."

Chu Chiêu Hi chớp mắt, đôi chân mảy thanh tú khẽ nhăn lại.

"Bác gái, xin chào, con rất xin lỗi vì tới giờ mới đến chào hỏi bác."

Nhìn về phía người đàn ông từ trong xe đi ra, Chu Ngọc Trân sững sờ, vẻ mặt lạnh lùng mở miệng, "Cam tiên sinh, có chuyện gì không?"

"Con dẫn em trai của con tới nói lời xin lỗi với Chiêu Hi." Cam Nhĩ Thụy đưa tay, bắt được một người con trai cao lớn đẹp trai giống anh.

Chu Ngọc Trân có chút không hiểu. "Nói xin lỗi, tại sao?" Nửa tháng trước, sau khi con gái vội vàng chạy ra cửa về, mặt không giấu nổi vẻ đau lòng cùng tức giận. Hỏi rõ ngọn nguồn, bà cũng tức giận, cho nên khi con gái nói muốn rời khỏi chỗ đó, bà lập tức tán thành.

Hiện tại lại nhìn thấy người đàn ông làm tổn thương con gái mình, bà tức giận muốn đánh hấn một trận thay con gái trút giận.

"Bởi vì em con làm chuyện khiến cho Chiêu Hi hiểu lầm con." Liếc ngang em trai một cái, Cam Nhĩ Thụy lạnh nhạt nói: "Còn không nhanh giải thích?"

Sờ mỗi một cái, về mặt Cam Nhĩ Khiêm không tình nguyện, chậm rãi lên tiếng "Cái đó, Chu tiểu thư, lần trước cô thấy một màn kia trong phòng anh cả của tôi, là lừa gạt cô. Lúc đó, anh cả bị tôi chuốc thuốc ngủ ngủ say như chết rồi, còn nữa, mấy câu nói mà cô nghe được kia cũng là giả, đó là tôi bắt chước giọng anh cả của tôi nói."

Nghe vậy, Chu Chiêu Hi nhẹ nhàng khép lại đôi mày thanh tú, chăm chú nhìn đầu Cam Nhĩ Thụy, lại nhìn Cam Nhĩ Khiêm hỏi "Tại sao anh phải làm như thế?"

"Tôi là chịu sự nhờ vả của Thục Viện, cô ấy hy vọng có thể cùng anh cả hợp lại, cho nên mới muốn phá hư chuyện của cô và anh cả." Thật con bà nó, vì cái gì anh phải ở chỗ này ăn nói khép nép giải thích? Mà người phụ nữ Thục Viện kia sau khi sự việc xảy ra lại chạy ra nước ngoài trốn, bỏ lại cái cục diện rối rắm này cho anh, đáng ghét! Lần sau gặp lại cô ta, xem anh chính cô ta như thế nào.

Chu Chiêu Hi hạ mí mắt, nhìn mũi gầy của mình, một hồi lâu mới nhẹ giọng mở miệng "Tôi biết rồi, các anh trở về đi."

Đây là ý gì? Cô ấy không tin lời anh nói sao? Nếu cô ấy không chịu cùng anh cả trở về, anh sẽ bị anh cả K cho một trận nữa mất.

Cam Nhĩ Khiêm lại vội vàng nói "Tôi không có lừa cô, Chu tiểu thư, những gì tôi vừa nói đều là thật, cô không tin lời tôi nói, bây giờ tôi liền giả giọng anh cả, lặp lại những lời nói ngày đó một lần nữa." Anh lập tức biểu diễn một lần.

Ngay cả Chu Ngọc Trân cũng chắc chắn, cảm thấy giọng nói vừa rồi của anh, quả thật giống với Cam Nhĩ Thụy như đúc, khó mà phân biệt.

Nghe xong, Chu Chiêu Hi khẽ hắng giọng sâu kín nói, "Tôi không nói tôi không tin anh."

Cam Nhĩ Thụy đi tới trước mặt cô, "Nếu tin tưởng, vậy em và bác gái có thể theo anh trở về không?" Về mặt giờ phút này của cô làm anh rất lo lắng.

Cô nhìn anh chăm chú, khẽ mỉm cười, "Tôi là tin tưởng anh, nhưng chuyện giữa chúng ta đã trở thành quá khứ, mời các anh trở về đi, ở vùng nông thôn không có gì tốt chiều dài."

"Chúng ta đã trở thành quá khứ?" Anh không dám tin liếc nhìn cô. Anh đặc biệt dẫn Nhĩ Khiêm tới đây giải thích với cô, cô lại trả lời anh như vậy?

"Đúng vậy. Chuyện đã qua, xin cam tiên sinh trở về đi!" Là hiểu rõ ngọn nguồn câu chuyện, nhưng Thi Thục Viện để cho cô giác ngộ một sự thật, bây giờ khác biệt giữa anh và cô quá lớn, không thể trở thành người cùng một thế giới.

Cô không nên có suy nghĩ sai lầm không thực tế, bây giờ cô chỉ muốn yên ổn sống qua ngày, sau đó nuôi lớn bảo bảo trong bụng cô.

Không muốn cho anh biết chuyện cô mang thai, bởi vì anh biết nhất định sẽ cướp đi đứa bé này, cô hy vọng có thể tự tay nuôi dưỡng bảo bảo, nhìn nó lớn lên từng ngày từng ngày.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiếu Gia Nhà Họ Cam Rất Khó Trị* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Chương 10.2

Đúng, cô vi phạm hợp đồng, bởi vì cô thật sự quá yêu đứa bé này. Vì vậy thật xin lỗi, Cam Nhĩ Thụy, cô không thể thực hiện cam kết ban đầu, sau khi sinh con giao cho anh được.

"Chúng ta mới xa nhau nửa tháng, em dám nói đùa giữa chúng ta là chuyện đã qua?! Chu Chiêu Hi, có phải em rất muốn chọc giận anh phải không?" Giọng của Cam Nhĩ Thụy thật kinh sợ trừng mắt nhìn cô. "Chuyện này anh cũng là người bị hại, đã giải thích rõ rồi, em còn muốn như thế nào? Muốn anh nói xin lỗi với em sao?"

"Không phải." Thấy anh hạ mí mắt xuống, giọng giận dữ trừng mắt nhìn chăm chăm, cô khiếp sợ lui về phía sau một bước, "Em không trách anh, chỉ là em cảm thấy giữa chúng ta không thể nào có tương lai, cho nên, bây giờ vẫn nên chia tay thôi."

Chia tay? Thậm chí ngay cả lời như thế cô cũng nói hết ra, Cam Nhĩ Thụy thật sự bùng nổ!

Một bên Cam Nhĩ Khiêm phát hiện anh trai tức giận, vội vàng đỡ Chu Ngọc Trân đi lánh nạn. "Bác gái, bác mệt không, cháu đỡ bác đi vào nhà nghỉ ngơi trước."

"Nhưng hai đứa nó..."

"Không sao, bọn họ có một chút hiểu lầm chưa nói rõ ràng, sợ rằng còn phải nói một lát nữa, chúng ta đi vào trước đi!" nói đùa à, tiếp tục ở lại hiện trường, khó bảo toàn lừa dối sẽ không lan đến gần anh bên này, anh thật sự không muốn lại bị anh trai K một trận.

Hai người lẳng lẽ vào phòng, bỏ lại một mình Chu Chiêu Hi đối mặt với Cam Nhi Thụy đang tức giận.

"Em nói rõ ràng cho anh rõ tại sao giữa hai chúng ta lại không có tương lai hả?" Là gì mắt mình nhìn thấy sao.

Cô bị trừng mắt đen đầy lửa giận kia trừng đầy sợ hãi, nói cả lầm: "Anh là đại thiếu gia nhà họ Cam, em chỉ là một người con gái bình thường, người nhà của anh sẽ không chấp nhận một người có xuất thân như em. Lại nói, anh muốn em phải trở về với anh làm gì? Làm tình nhân của anh sao? Rất xin lỗi, em không có hứng thú này, em không có cách nào chia sẻ một người đàn ông với người khác."

Cô lại dám cho rằng anh muốn cô làm tình nhân của anh! Tức chết anh mà, "Dựa vào em, hoàn toàn không có tư cách làm tình nhân!" Rầm, anh giận đến mức vung một quyển vào trên ghế ngồi chiếc xe màu trắng, mui xe lập tức bị lõm xuống một lỗ.

Chu Chiêu Hi càng hoảng sợ hơn, cô chưa từng thấy vẻ mặt anh giận tím mặt như vậy, cá tính của anh mặc dù bất bẻ, nhưng là tính tình cũng không tệ, rất ít khi buột miệng mắng chửi người.

Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy bộ dạng nổi giận của anh, không ngờ đáng sợ như vậy! Cứ đánh tiếp theo anh không định sẽ đánh trên người của cô chứ? Không được không được, cô có thai, cũng không thể chịu nổi kích động của anh, vẫn là suy nghĩ cách nhanh trốn đi!

Nghĩ như vậy, cô lui từng bước một về phía sau, giữ vững cự ly với anh, ngoài miệng trả lời.

"Đứng, đứng, em không có tư cách làm người tình, cho nên anh đi tìm người khác đi."

"Chu Chiêu Hi, em thật sự muốn tức chết anh sao?" Cam Nhi Thụy tức giận hơn nữa giờ tay lên, đầu xe lại lõm xuống - một lỗ.

A, không phải anh có khuynh hướng bạo lực chứ? Nguy hiểm, nguy hiểm, đàn ông sử dụng bạo lực đánh phụ nữ, cô không thể nào chịu được, nhưng may mắn thay bây giờ phát hiện, ngộ nhỡ nếu là thật sau này trở về với anh nói không chừng một ngày nào đó cô sẽ bị anh đánh cho sưng mặt sưng mũi.

Vỗ ngực một cái, Chu Chiêu Hi cảm thấy may mắn, thử dụ dỗ khuyên: "Cái đó, em không nghĩ như vậy, thật mà, em chỉ là cảm thấy chúng ta không thích hợp, lấy điều kiện của anh muốn tìm như em sinh con, muốn bao nhiêu người đều không có vấn đề, cần gì phải là em đây? Em lại không dụ dỗ, cũng không thích làm chuyện nàh, ưu điểm thật sự thật là ít ỏi, khuyết điểm một đống lớn, có lẽ bây giờ anh có chút yêu em, nhưng lâu dài, em bảo đảm nhất định sẽ càng nhìn em càng ghét...A, là không quan trọng, coi như là anh đá em, như vậy được rồi chứ?"

"Chu Chiêu Hi, anh chừng từng muốn đánh người phụ nữ nào hơn em! Quả thật em có rất nhiều khuyết điểm, lại không dụ dỗ, nhưng mà anh lại cứ chỉ cần mình em, hơn nữa không phải do em đánh giá! Cái miệng đáng giận kia còn dám nói ra lời khiến cho anh tức giận, anh bảo đảm, nhất định khiến cho em không có cách nào mở miệng nữa."

"Anh...anh muốn làm gì?" Giọng lạnh lùng của anh làm cho cô lạnh cả sống lưng da đầu cả người tê dại, nắm quả đấm lên, chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng có thể đối phó nếu anh đột nhiên tập kích tới.

"Nghĩ...Như vậy!" Anh mạnh mẽ phát động công kích, đánh về phía cô.

"A!" Cô giật mình, miệng bị bịt lại, hoàn toàn không có cách nào nói thêm một chữ.

Cam Nhi Thụy hung hăng hôn cô, cuồng liệt trừng phạt cái miệng nhỏ nhắn của cô.

"Ưm ưm ưm..." Chu Chiêu Hi giùng giăng. Cô sắp hít thở không thông, anh không định dùng cách này mưu sát cô chứ?

Anh buông cô ra, để cho cô bổ sung dưỡng khí. "Vừa rồi em nói nhiều như vậy, làm muốn anh cưới em phải không?" Mắt đen xẹt qua một tia sáng kỳ dị.

"A, không, em không có nghĩ như vậy..."

Anh không khách khí cắt đứt lời cô cãi lại. "Em không cần phải giả bộ nữa, không thành vấn đề, anh thành toàn cho em." Anh thuận tay hái một nhánh cỏ dại bên cạnh, anh vòng đi vòng lại thành cái vòng đeo ở ngón giữa, "Cái vòng này tạm thời xem như nhẫn cầu hôn đi, sau khi trở về chúng ta liêu kết hôn."

Cô kinh ngạc nhìn chằm chằm cái vòng cỏ dại màu xanh lá quấn quanh trên ngón tay, "Không phải như vậy, anh bị hồ đồ hả? Chúng ta làm sao có thể kết hôn, người nhà anh sẽ không đồng ý."

"Ai nói? Mẹ anh rất vui mừng muốn anh dẫn em trở về cho bà thấy!"

"Làm sao có thể?"

"Em không tin?"

Cô măng liệt lắc đầu.

"Vậy chúng ta lập tức trở về, anh chứng minh cho em thấy."

Cô không chịu đi với anh, "Em không muốn."

"Em không thể không theo anh trở về."

"A, anh...anh muốn làm gì à?" Cô bị anh thô lỗ khiêng đi, bụng bị áp bức, khổ sở muốn nhanh ói ra. "Cam Nhi Thuy, anh mau thả em xuống!"

"Lên xe rồi nói." Nhét cô ngồi vào trong xe, anh lập tức cho xe ô tô chạy trên đường.

"Cam Nhi Thuy, rốt cuộc anh muốn thế nào đây?" Cô tức giận thở phì phì trừng mắt nhìn anh.

"Đưa em về gặp mẹ anh, rồi em sẽ biết mọi bản khuôn của em đều là dư thừa, nhà anh sẽ không ai phản đối chúng ta, nhất là mẹ anh, bà ấy nhất định sẽ cười toe toét mắt."

"Có thật không?"

Anh tự tay xoa mái tóc hơi xoắn của cô, "Đương nhiên là thật. Em cái cô gái ngốc này, em cho rằng anh sẽ cho người khác định đoạt hôn nhân của mình sao? Dù là cha mẹ của anh cũng không thể. Không phải là người mà anh muốn kết hôn, anh tuyệt đối sẽ không kết hôn với người đó."

"Anh thật sự muốn kết hôn với em?" Cô vẫn còn không dám tin hỏi.

"Em đối với sức hấp dẫn của mình không có lòng tin như vậy sao?"

"Em..." Đợi chút, tại sao đột nhiên có cảm giác bị người tà tính kẻ chứ?

"Chuyện lần trước em nói, anh đã tìm được cách giải quyết rồi."

"Chuyện gì?" Cô sưng sò hỏi.

"Chuyện em nói tính cách và thói quen sinh hoạt của chúng ta không giống nhau. Mỗi người là cá thể đặc biệt, không ai có người có thói quen và cá tính hoàn toàn tương tự, giống như em và mẹ em tính tình và thói quen nhất định cũng khác nhau chứ? nhưng tại sao em có khả năng sống với bác ấy lâu như vậy?"

"Đó là bởi vì...bà ấy là mẹ em, từ nhỏ em đã lớn lên cùng bà."

"Không phải vậy, đó là bởi vì em hiểu rõ tập tính của nhau, cho nên mới có thể bao dung cho đối phương khác mình ở chung một chỗ. Có lẽ hiện tại chúng ta còn không phải rõ lẫn nhau như thế, nhưng anh tin tưởng vào trí thông minh của chúng ta, chuyện này sẽ tuyệt đối sẽ không làm khó chúng ta." Cầm tay của cô, Cam Nhi Thuy dịu dàng nói tiếp: "Cho nên không cần lo lắng nữa em không phải thực hiện bước này, muốn cuộc sống sau này sẽ là như thế nào thì sẽ như thế đó?"

Lời của anh làm cô cảm động, Chu Chiếu Hi lộ vẻ xúc động nhìn chăm chăm vào anh, trong mắt anh ánh mắt dịu dàng hoà tan lòng của cô. Thật có thể không? Cô có thể sống chung với anh nắm tay nhau đi về tương lai không?

"Tin tưởng anh, cũng tin tưởng chính em, chỉ cần là chúng ta hy vọng, nhất định không có bất kỳ chuyện trở ngại được chúng ta."

Về mặt anh tràn đầy lòng tin tuơngwv cho cô thêm sức mạnh, cô gật đầu, nhướn mày cười, trong nháy mắt tràn đầy tự tin, "Không sai, không có ai có quyền ngăn cản quyền lợi theo đuổi hạnh phúc của chúng ta, chúng ta liền kết hôn đi!"

"Đúng, đây mới là Chu Chiếu Hi mà anh biết"

Bên trong xe tràn đầy tiếng cười sáng lạn.

Bên trong căn phòng nhỏ thật lâu Cam Nhi Khiêm không nghe được động tĩnh gì bên ngoài, ra ngoài xem xét, lúc này mới phát hiện xe đã bị anh trai lái đi rồi.

Anh cực kỳ tức giận rống lên, "Anh lại dám ném em một mình ở nơi quý quái chim không đẻ trứng này hả, một mình chạy trước!"

"Cam tiên sinh, chim ở nơi này của chúng tôi đều đẻ trứng nha." Chu Ngọc trần nói

"A, bác gái, ý câu con là anh trai lái xe đi, con pahir trở về thế nào, chỗ này không có taxi, có thể phiền bác gọi giúp con một chiếc xe được không ạ?" Bữa sáng chưa kịp ăn đã bị anh trai bắt đi, giờ phút này bụng của anh đang phát ra âm thanh kháng nghị, ùng ục ùng ục ùng ục.... Cam Nhi Khiêm lúng túng sờ mũi một cái, nhìn bà.

Chu Ngọc Trần cười khẽ, "Cam tiên sinh, đã trưa rồi, tốt hơn hết nên ở lại dùng bữa cơm trưa thôi."

"Chuyện này...có được không ạ?"

"Chỉ là ở vùng nông thôn này, không có đồ ăn, chỉ sợ cậu ghét bỏ."

"Sẽ không ạ, bác gái đừng nói như vậy." Anh đói bụng lắm rồi, chỉ cần có thể có thể có đồ ăn lấp đầy bụng là tốt rồi.

Hồi cuối.

"Này, cầm đi." Đi vào phòng của cô dâu mới, Cam phu nhân vui vẻ đưa cho con trai một tờ giấy nhỏ.

Cam Nhi Thụy nhận lấy "Đây là cái gì ạ?"

"tên của Bảo Bảo đây chính là tâm huyết mẹ bỏ ra không ít nha vừa nghĩ ra một cái tên tuyệt vời nha, họ khẩu mẹ cũng cầm đi khai giúp các con rồi." Bà thật sự là một bà nội tốt mà.

Mở tờ giấy kia ra, đột nhiên Cam Nhi Thụy trừng mắt thật lớn.

"Mẹ, mẹ lấy tên này là tên gì vậy?" Lại có thể gọi là 'Cam Nhất Bôi'? (Nghĩa là một ly, một chén) Có nhầm hay không vậy, tại sao có thể gọi tên một đứa trẻ thành như vậy chứ? Sẽ bị người khác cười nhạo mất?

"Không tệ chứ, cái tên này chính là tên mà mẹ thấy cực kỳ hài lòng." Đi tới bên giường, ôm lấy bảo bảo từ trong ngực con dâu, Cam phu nhân cười từ từ tìm trêu chọc cô cháu gái nhỏ, "Bảo bối à, tên của cháu là bà nội đặt cho con đó nha, gọi là Nhất Bôi! A, nhìn cháu cười vui vẻ như vậy, nhất định rất thích các tên này, có đúng không? bà nội nghĩ, sau này cháu có em thì gọi là Nhị Bôi, Tam Bôi, rất dễ nhớ có phải không nè?"

"Mẹ, mẹ thật sự muốn bảo bảo gọi bằng tên này ạ? Chu Chiêu Hi ở một bên nghe được ngạc nhiên.

"Đương nhiên là thật. Thành thật mà nói nha, cái tên này ngay từ lúc ba mươi một năm trước mẹ đã nghĩ được, vốn là dùng cho Nhi Thụy, nhưng ba nó có chết cũng không chịu, còn lên lên gạt mẹ, dùng tên Nhi Thụy đi làm khai sanh, khiến cho mẹ rất tức nha, cho tới hôm nay rốt cuộc có thể như ý nguyện đặt tên này cho cháu gái yêu mến của ta, ha ha ha."

Cam Nhi Thụy thật sự không biết nên cảm thấy chính mình may mắn gặp vận may, hay là nên đồng tình cho sự bất bình của con gái. Anh bắt tài trong việc mẹ già đặt tên cho con gái, tương lai con gái hiểu chuyện, không biết có oán trách người cha này không?

"Chiêu Hi, vất vả cho con rồi, sinh cho mẹ cháu gái khỏe mạnh xinh đẹp, hừm, thật là càng nhìn càng làm cho người khác yêu thích, trước hết để mẹ mang Nhất Bôi về chăm sóc giúp con hai tháng, con ở cứ cho tốt, bồi dưỡng thân thể cho tốt."

"Mẹ, con" Cô mới vừa mở miệng, trong miệng liền bị nhét vào miếng thịt gà.

"Con sinh con vất vả, phải ăn nhiều đồ bổ một chút, trong tháng không làm cho tốt, sau này rất dễ sinh bệnh. Nhi Thụy, chăm sóc thật tốt, Chiêu Hi nha." Dặn dò xong, Cam phu nhân cười toe toét ôm đứa nhỏ đi ra ngoài.

Nuốt vào miếng thịt gà kia, Chu Chiêu Hi trừng mắt nhìn về phía chồng "Anh cứ để cho mẹ đặt tên bảo bảo là Nhất Bôi như vậy sao?" Trời ạ, chờ bảo bảo hiểu chuyện, nhất định hận chết bọn họ.

"Hết cách rồi, anh ký thảo thuận với mẹ rồi, sau này con của anh sinh ra, đều do mẹ đặt tên."

Cô không hiểu hỏi: "tại sao anh phải ký thảo thuận này với mẹ chứ?"

"Còn không phải là vì muốn tìm em sao, anh mới bị wcs đến nỗi bán quyền đặt tên con mình. Lúc trước nếu như em không rời xa anh, cũng sẽ không xảy ra chuyện như vậy!" Anh cũng là hoàn toàn bất đắc dĩ, nhưng ai nào biết mẹ thế nhưng lại đặt tên thành ra như vậy!

Chu Chiêu Hi than thở. Không ngờ lúc đó vừa đi lại sẽ có hậu quả như thế

Cam Nhi Thụy ngồi ở bên giường, nhẹ nắm tay của cô an ủi. "Không sao anh nghĩ, chờ con hiểu chuyện, nếu như không thích cái tên này, chúng ta lại đổi tên khác giúp con bé là được rồi, dù sao một người có cơ hội đổi tên hai lần mà."

"Mẹ sẽ chịu không?"

"Chúng ta lên lên đi đổi là được." bò lên giường, anh ôm cô vào trong ngực, "Mệt không? Em ngủ trước đi."

"Mẹ là người rất thú vị." Cô cười khẽ. Ở chung mấy tháng, cô phát hiện bà rất hiền lành, nhưng lại có bộ dạng như một đứa trẻ, hay làm ra một vài chuyện có chút kỳ lạ.

"Ừ, mẹ là một người có tính trẻ con rất nặng, làm việc luôn luôn hành động tùy ý, chỉ là bà sẽ không làm tổn thương tới ai." Cam Nhi Thụy nhẹ nhàng ngâm nga ca khúc chúc ngủ ngon. "Ngủ đi, vợ yêu."

Chu Chiêu Hi dịu dàng cười khép mắt, cảm giác bị ánh mặt trời ấm áp bao quanh. Cô vốn cho là rời xa anh, cũng sẽ không mới có hợp lại, nhưng sự thật chứng minh, cho dù cô thật sự rời đi, cũng sẽ bị anh tìm bắt trở về. Tình yêu kỳ diệu như vậy, khiến hai người không xuất hiện cùng lúc, tính cách đối phương khác nhau, lại trở thành vợ chồng ngọt ngào.

Cô còn có rất nhiều lời suy nghĩ muốn nói cho anh biết, nhưng bây giờ không vội, bọn họ còn có năm tháng cả đời rất dài để tâm sự với nhau, đời này,

cũng sẽ không cảm thấy cô đơn nữa, buồn bã, bởi vì --- có người trogn lòng làm bạn, tình yêu trọn vẹn rồi.

Hết trọn bộ.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiếu Gia Nhà Họ Cam Rất Khó Trị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.